DENİZLERE ÇIKAR SOKAKLAR ⊙ REYHAN SAYGIN

DENİZLERE ÇIKAR SOKAKLAR

DENİZLERE ÇIKAR SOKAKLAR

REYHAN SAYGIN

ayizi kitap

DENİZLERE ÇIKAR SOKAKLAR

REYHAN SAYGIN

1970'te, Ankara'da doğdu. Ankara Tevfik Fikret Lisesi'nde okurken yazmaya başladı. A.Ü. Siyasal Bilgiler Fakültesi, İşletme Bölümü'nü bitirdi. Bugün iletişim alanında çalışırken, yazılarını (www.kelimeleretrafta.wordpress.com) isimli bloğunda paylaşıyor. İlk kitabı Zamansız Mevsimler, 2016 yılında, Ayizi Yayınları tarafından yayınlandı.

Ayizi Yayınları 52
Edebiyat Dizisi ⊙ 26. Kitap
Yayın Koordinatörü: İlknur Üstün

DENİZLERE ÇIKAR SOKAKLAR
Reyhan Saygın
1. Baskı, Ocak 2018, Ankara
ISBN: 978-605-2277-02-7
Yayıncı Sertfika No: 20762

Denizlere Çıkar Sokaklar'ı
Reyhan Saygın yazdı,
Aksu Bora yayına hazırladı,
tasarımı Kübra Nur Sarısoy yaptı.

Geçse de yolumuz bozkırlardan,
Denizlere çıkar sokaklar
Murathan Mungan

Baskı ve Cilt:
Sena Ofset
Sertifika No: 12064
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi
B Blok 6.Kat No. 4NB 7-9-11
Topkapı 34010 İstanbul
Tel: + 90 212 613 03 21

AYİZİ YAYINLARI
A: Atatürk Bulvarı No: 223/12 06680 Kavaklıdere/Ankara Türkiye
T: +90.312.467 16 18 F:+90.312.467 16 19
W: www.ayizi.com.tr E: bilgi@ayizi.com.tr

DENİZLERE ÇIKAR SOKAKLAR

REYHAN SAYGIN

Elimi, boynumda asılı önlüğüme hızla kuruluyorum. Evimin neredeyse antika olan çift kanatlı ahşap kapısını iki hamlede açıp, diğer üç kattan da duyulacak şekilde çekiyorum ve iki terlikten çıkabilecek en uyumlu ses ile merdivenleri iniyorum.

Onların kapıları, modern evlerin o kocaman çelik kapılarından. Deryalar daireyi kiraladıktan çok kısa süre sonra değiştirmiştik. Kendi kapılarımızı, yani ikinci kattaki benim dairenin ve üçüncü kattaki babamın dairesinin kapısını niye değiştirmemiştik ki sanki? Telaşlı zamanlarda aklıma böyle yerli yersiz şeyler gelir hep…

İki defa çalıyorum zili. Herhalde evde yoklar diye düşünürken, kapının diğer tarafından Can'ın ayak seslerini duyuyorum- terliksiz de olsa, duyarım onu ben, o da her zaman terliksiz dolaşır.

"Caaaan, merak ettim ablacım."

Bizimkilerin aksine, o devasa kapı usulca ve tek hamlede açılıyor.

"Hasta mısın kuzum sen?"

Hiçbir şey demeden arkasını dönüp yürüyor. Üzerinde pijaması var, tabii ki ayakları çıplak.

Salonun tam ortasında duran kuyruklu piyanosunun taburesine ilişiyor.

"Babam geliyormuş Sevin Abla..."

Bundan tam on yedi yıl önce, en üst katında babamın, ikinci katında da bizim, yani kocamla birlikte oturduğumuz eski konağımızın giriş katına taşınmışlardı. Derya, Can'a beş aylık hamileydi, Kemal de yeni doçent olmuş bir çocuk doktoruydu. Çok sevinmiştim bu çifte bu kadar yakın olacağım için. Çünkü ben de sekiz aylık hamileydim.

İlk önce pencerelerine demir yaptırmışlardı, sonra da bizim yani dedemin babasından kalan eski konağın ana kapısını ve kendi kapılarını değiştirtmişlerdi. Derya'nın ısrarı ile.

Sanki yalnız kalmaya hazırlık yapar gibiydi Derya.

Ben hazır değildim.

Adını Mert koymuştuk.

Derya ve Kemal'in taşınmasından aşağı yukarı bir hafta sonra, bir gece kanamam oldu. Kocam, adını ağzıma almamaya büyük yemin verdim, iş seyahatindeydi. Gayet sağlıklı ve normal giden hamileliğimde hiç beklemediğimiz bir şeydi, Mert erken gelmeye karar vermişti.

Kemal beni hastaneye yetiştirdiğinde doğum başlamıştı.

Saatler sonunda gözümü açtığımda, başımda Derya ve babam vardı sadece. Gözlerinden anlamıştım. Oğlum gitmişti.

Ertesi gün, Mert'i annemin mezarına defnettikten sonra kocam da gitmek istediğini söyledi, yıllardır içinde biriktirdikleri ile birlikte, tek nefeste. Başka bir yere, başka bir kadına.

Sadece "git" dedim.

Annem de benim hamile kaldığım yaşta hamile kalmış. 32 yaşına kadar üç düşük yapmış olan annem ile babamın aşkları dillere destanmış mahallede. Şu anda yerinde bir alışveriş merkezi, bir de belediyenin ek binası olan mesire yerinde el ele dolaşırlar, babam annemin kulağına şiirler fısıldar, eski, yeni yazarları hep birlikte keşfederlermiş. O dönemin sanatçılarını, bizim eski ahşap konağın üçüncü katındaki dairelerinde ağırlar, okuma geceleri düzenlerlermiş. Mahalleli de yazarları, sanatçıları bu vesile ile yakından görürmüş. Herhalde dünyanın en mutlu kadınlarından biri olan annem, babamın çocuk sahibi olmayı ne kadar çok istediğini bildiğinden, doktorların tüm itirazlarına karşın beni doğurmaya karar vermiş. 33 yaşında, aynı hastanede beni doğurmuş annem.

Kanamasını durduramamışlar.

Babam sevinememiş bile.

Belli ki annem onun sevinmesini çok istemiş.

"Sevin Abla, kesin dönüş yapacakmış babam."

Ağzımdan çıkacakların sorumluluğunu alamayacağımdan mı yoksa ne diyeceğimi bilemediğimden mi, sesim çıkmıyor. Sadece, o hepsi havada duran kıvırcık saçların arasından avucumun içi kadar gözüken beyaz suratına

bakıyorum.

"Ben küçükmüşüm, gelmiş ama yine gitmiş hemen. Hatırlayamıyorum tam olarak ama biliyorum işte. Şimdi de bir daha gitmeyecekmiş güya. On dört yaşındayım, ben bile inanmıyorum, annem nasıl inanıyor bu adama? Aklım almıyor ya, sinirden ne yapacağımı bilemiyorum... Gördüğün gibi de hiçbir şey yapamıyorum. Gelmesin, istemiyorum ben..."

"Baban iyidir evladım! Bakma, onların sorunu, ikisinin arasında. Hem ben biliyorum Kemal'in seni nasıl sevdiğini..."

Ne saçma bir cümle, biliyordum böyle bir şey çıkacağını ağzımdan. Yazdığım hikâyelerdeki gibi olmuyor, başa dön düzelt, başa dön düzelt...

Derin bir nefes alıyor. İçinin nasıl karman çorman olduğunu, o kıvırcık kafasının ne kadar çok cevapsız soru, ne kadar çok korku ile dolu olduğunu gözlerini devirmesinden anlıyorum.

"Cancım, dur bir bakalım her işte bir hayır vardır ablacım. Baban çok iyi bir insan bir kere, bu şansı hak ediyor."

"Kime çok iyi? Haaa evet dünyanın diğer ucundaki çocuklara mı, evet, ya bana? Ne zaman yanımızda oldu? Ona ihtiyacımız olup olmadığını bile bilmiyorum ki ben! Benim ne zaman yanımda oldu! Beni bir kere olsun dinlemedi bile; haa, youtube'dan izlediyse üç beş dakika, odur yani. Gelip düzenimizi bozmasın!"

"Ben senin büyümeni uzaktan da olsa takip ettiğini biliyorum Can, haksızlık etme."

"Ben çocuk değilim artık, beni..."

Yutkunuyor, ağzından dökülecek cümlelere hazır olmadığını hissediyorum. Gözlerini kaçırıyor uzaklara.

"Hadi canım, giy ayağına bir terlik, yukarı gel benimle. Sana tarçınlı kurabiye yaptım, süt de ısıtırım. Mümtaz Amca'na yemek yapıp götüreceğim Atlıkarınca'ya, istersen sen de gelirsin. Okul mokul bugün hak getire anladığım... Hadi ayağını giy."

Son lafıma gülüyor, dilini çıkartıp sanki ayağına bir şey giyecek gibi iki büklüm oluyor piyanonun altında.

"Şapşal şey" diye düşünüyorum, bir yandan da ona hak veriyorum aslında.

Yine düzenleri bozulacak. Yine kavga, gürültü evlerinden eksik olmayacak. Derya'nın korkuları hezeyanlarını tetikleyecek. Bu arada Can'ın yetenek sınavlarına çalışması aksayacak, belki de çalmaktan vazgeçecek. Çocuğun kaderini mi etkileyecek bu dönüş? Babasız olmaktan iyi mi sanki bu durum? Neyse göreceğiz, Kemal iyi insandır ama Can da haklı, onun ipiyle kuyuya inilmez.

İçerideki terliklerini aradığını biliyorum.

"Sevin Abla, galiba annem terliklerimi atmış."

"Niye atsın kuzum?"

"Bir daha onların tekini orada tekini burada görürsem atarım demişti."

"Annen haklıdır... Gel, burada spor pabuçların var, onları giy."

Ayağındaki çoraplarla, kayarak geliyor ve tek hamlede yere oturup bağcıkları hiçbir zaman çözmediği ayakkabıları zorla ayağına geçiriyor. Ayağa kalktığında nere-

deyse benden uzun olduğunu fark ediyorum.

"Yürü bakalım, sırık fasulye..."

Hızla kapıyı çekiyor.

"Anahtarını aldın mı?"

"Yoooo..."

"Nasıl yooo oğlum?"

"Abla sizde var ya..."

İçimden, "annen geçenlerde aldı, artık yok bizde, kapıda kalacaksın işte" demek geliyor ama kıyamıyorum.

"Zaten piyano da çalmayacağım, ne var annem gelene kadar kalırım sende."

"Ne demek o? Yani çalmamak!"

Sessizce önündeki basamaklara bakıyor.

"Tamam, yürü hadi. Daha yemek pişireceğiz, Mümtaz Amca'n bekler tam saatinde."

Ben önde o arkada çıkıyoruz, tahta merdivenleri. Yüzünün düştüğünü hissediyorum.

Kapının önüne geldiğimizde dönüp bakıyorum, gözleri dalgın. Baktığımı fark edince, yüzünde iyice küçük kalmış, iki yuvarlak camdan ibaret gözlüğünü düzeltiyor. Küçüklükten beri ne zaman ne yapacağını bilemese, işaret parmağı ile gözlüğüne dokunur.

Elleri cebinde, girişte, onlarınkinden az daha büyük olan salona bakıyor. Anahtarı yerine asıyorum.

"Piyanon için yer mi bakıyorsun Can?"

"Ne var, piyanonu da alır gelirsin buraya. Ne fark eder aşağıdan gelen ses azıcık daha fazla gelir bana."

Heyecanlanıyor, gülüp gülmemek arasında kalıyor, yüzündeki çiller daha da belirgin hale geliyor kızarınca.

"Aynı boyda olunca sarılmak zor oluyor, yaklaş azıcık bakayım."

Küçükken olduğu gibi kolumun altında sadece birkaç saniye duruyor.

"Kurabiyeler nerede?"

"Fırında… Yere dökme, yeni temizlik yaptım."

On dört yıl önce, canımın bir parçasının sökülüp yok olması ve aslında hiç de sorgulamadığım bir hayatın başka bir parçasının kopup gitmesinin aynı zamana denk gelmesi, olayları daha yavaş kavramama neden oluyor gibi gözükse de aslında büyük bir acının ardından, diğer acıların pek de öneminin kalmadığına inanıyorum. İnsanın ruhu tek bir acıyı alıyor içine, onu sarıp sarmalıyor.

Derya, Kemal ve babam, elbette benim büyük şanslarımdı. Ama şimdi daha net görüyorum, hayata büyük bir kayıpla başlayan birinin bünyesinin eksikliklere hep bağışıklığı oluyor.

Bu duyguya eşlik eden bir de vicdan ağrısı duymuyor değilim. Babam olmasaydı nasıl olurdum? Onun o sakin tevekkülü, benimle birlikte bütün dünyayı, bütün hayatı kucaklayan cömertliği olmasaydı? Ne depremler, kasırgalar yaşamış içinde, yine bırakmamış elini sevdiğinin ve sevdiğinden yadigâr kalanın.

Ne yalan söyleyeyim, bir gün bile annemin yokluğunu hissetmedim ben. Beni büyütürken babama yardımcı olan anneannem bile son nefesine kadar babama şükretmişti.

Bebeğimin ölümünden en çok etkilenen, Derya oldu. O soğuk, keskin, mesafeli mizacının altındaki güvenilir, dost ama bir o kadar da kendine saklı dünyasında var olmaya çalışan Derya ile o vakit tanıştım. Birbirimize yaklaşmak için her adım atışımızda, bir şeyler bize engel oluyordu, o hep geride durmayı yeğliyordu. Aramızdaki farkın bizi yan yana yürümek zorunda bıraktığını şimdilerde anlayabiliyorum, arada elini tutmama izin verdikçe.

O zaman bir reklam ajansında çalışıyordu. Uzun, düz sarı saçları, ince bir bedeni vardı. Eskilerin "Avrupai"

dediği türden bir kadındı. Aslında parçalanmış, aile bağları kalmamış göçmen bir ailenin kızıydı. Ben ise Derya'nın aksine, kısa, tombul, kalın bacaklının tekiydim.

Derya o dönemde çok yoğun çalışıyordu. Stresliydi ve bebeğini kaybetmekten çok korkuyordu. Kemal'in nöbetçi olduğu bazı geceler kalmak üzere bana gelmişti. Ama o kadar gergindi ki, uyuyabilmesi için onu sabaha karşı aşağıya, kendi yatağına indirmem gerekmişti. Kendi köşesinde, büzülüp yastığına sarılarak uyuyabiliyordu ancak. Ben ise neresi olsa uyuyordum, kanepe, koltuk, yatakta Kemal'in tarafı... Bir süre sonra fark ettim ki, ona duyduğum şefkat, kendi acımın ağırlığını azaltıyordu. Başlarda bebek eşyalarını, kitaplarını benden saklamak için çok gayret gösterdi. Ama bir gece, doğuma bir ay kalmıştı, Mert için aldıklarımı bir bavula koyup çaldım kapısını. Elimde bavulu görünce ilk önce irkildi, sonra bir adım geri attı. İçeri girmeyeceğimi, bavuldan istediğini alırsa çok mutlu olacağımı söyledim ve yukarı çıktım.

Aradan kısa bir süre geçmişti ki kapım çalındı. Derya elinde boş valizle kapıda duruyordu. Bir adım geri çekilmemle içeri girip boynuma sarılması ve ağlamaya başlaması bir oldu. Böylece aramızdaki engel sanki tamamen kalktı, bir daha kopmayacak bir bağ kuruldu. Mert'i kaybettikten sonra ilk defa ben de ağladım, hem de bağıra bağıra. Sonra sabaha kadar avluya bakan cumbalı odada sesim kısılana kadar anlattım, o da arada göz kapaklarına yenik düşse de dinledi beni. Güneşin ilk ışıkları belirirken ikimiz de hafiflemiştik. Ruhunu boşaltmaktan, sırtını yaslayabilecek bir dostun varlığından...

"Güneş doğduğunda ne geride kalan köyüne ne de çıktığı yolculukta mola vereceği topraklara ait olabileceğini anlamıştı. Günün ilk saatlerindeki serinlikte ne kadar

yol alırsa o kadar çabuk varacaktı. İçinde kanat çırpan onlarca kelebeğin söylediği şarkıyı mırıldanarak çıktı ve kapıyı çekti sessizce. Kimseler duymadan..."

O günün ertesi yazmaya başladığım romanımın ilk cümleleriydi bunlar. Yeniden yazabilmeye Derya sayesinde başlamıştım.

Kemal, köklü bir tüccar aileden geliyordu. Aile fertlerinin aksine, tıp eğitiminde ısrar etmiş, ticaret ile hiç ilgilenmemişti. Bu eve taşınmalarından kısa bir süre sonra, babamdan ailesi ile ilgili tatsız geçmişi öğrenince, aralarındaki uzaklığın nedenini anlamasam da, sorgulanmamasını istediğini hissetmiştim. Onun da annesi çok genç yaşta, babamın hatırladığına göre, evinde talihsiz bir kaza sonucunda hayatını kaybetmişti. O günlerde gazeteler, dergiler bu ölümü ve cenazeyi yazmışlardı. Hiç yokmuş gibi davrandığımız konulardan biriydi bu, tıpkı kocamın bebeğimizin ölümünün hemen ardından gitmesi gibi.

Ama zengin bir ailenin tek çocuğu bu ahşap eve, hem de çocuk beklerken, ne diye taşınırdı ki?

Çok kısa bir süre içinde yaşadıklarımız bizi birimize yaklaştırdığında, aslında ne kadar ince ruhlu, kırılgan, içi sevgi dolu bir adam olduğunu görebildim Kemal'in. Ama bir şey vardı. Tek bir şey... Kelimelere dökemediğim. Derya'nın gözlerinde yakaladığım, niye diye sormaya cesaret edemediğim. Bir şey vardı, bu aşk dolu, birbirinden uzak kalamayan ama bir türlü de birbirine kenetlenemeyen çiftte. Zaman zaman sesler yükselirdi evlerinden. Ama duymamak için çabaladığım Derya'nın sesiydi, Kemal'in sesi cılız çıkardı. Anlamazdım kavgalarının nedenini. Belki de anlamamayı tercih ediyordum korkudan. Can, beklenen zamanın dolmasına bir gün kala geldi hayatımıza.

Derya, tam da kendinden bekleneceği gibi korkusuzca bekledi ve normal doğum ile Can'ı dünyaya getirdi. Üç ay önce kendi canımı bıraktığım hastanede güle oynaya Can'ı karşıladığımızda, ben de şaşırmıştım kendi halime. Zaman, bu kadar çabuk ilaç mıydı acıya?

Doğumdan sonra Derya'yı odasına çıkarmalarından kısa bir süre sonra Kemal kucağında Can'la gelmişti. Biz mutluluk gözyaşlarımızı saklarken, minik parmaklar küçük parmağını sıkı sıkı kavradığında, o hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Duygularını açık etmekten nefret eden Derya için bu rahatsız edici bir durumdu, anlıyordum bakışlarından. Kemal ise sanki etrafında kimse yokmuş gibi, eski bir zaman diliminde takılmış kalmıştı, oğlunu eğreti bir biçimde iki avucunun arasında tutarken. Bizden uzakta bir yerde gibiydi.

O sırada Derya, gözleriyle bana "al bebeği" diye yalvardı sanki. Aldım. Minicikti. Usulca "Can" diye fısıldadım. Tek gözünü açıp şöyle bir baktı bana. Onu sevmemem mümkün müydü?

“Bir kaşık alabilir miyim?”

“Kurabiyeleri süte düşürdün değil mi?”

“Evet, ama sonuncuyu.”

“Aferin Can!”

Uzun saplı tatlı kaşığını sanki bir hazine bulmuş gibi dikkatlice sütün içinden çıkartıyor ama ağzına götürürken üzerine ve yere döküyor. O sıska vücuda sonradan eklenmiş uzun kolları ve doğuştan uzun, kalem parmaklarıyla tam bir ergen sarsaklığı ile hareket etmesine gülmekten kendimi alamıyorum. Dayanamıyor, o da gülüyor.

Uzattığım peçete ile önce yeri siliyor, sonra da üzerini.

“Oğlum yanlış sıra, önce üzerini silsene!”

Elindeki peçeteye sanki ilk defa görmüş gibi bakıp sonra da ağzını siliyor.

“Can beni delirtmek için yapıyorsun değil mi?”

Şirin olmak için elinden geleni yapıyor ama yapmasa da çok tatlı zaten diye düşünüyorum.

Biraz daha süt isteyip istemediğini soruyorum. Başıyla hayır yapıyor, az sonra teşekkür etmediğini hatırlıyor.

“Teşekkürler Sevin Abla…” Aklında birkaç tilkinin aynı anda dolaştığını anlıyorum artık.

“Buraya da bir piyano alabilir miyiz Sevin Abla?”

“Aynısından mı?”

“Hıhıı..”“Kaç para o piyano, sen biliyor musun?”

Sessizce duruyor. Aynı şeyi düşündüğümüzü biliyorum.

Aşağıdaki piyanoyu Kemal'in ailesi, daha doğrusu babası hediye etmişti, ikimiz de fiyatını bilmiyoruz ama belli ki bizim için astronomik bir şey.

"İstersen, ufak org gibi bir şey alayım sana?"

Dalga geçtiğimin farkında, maymun gibi dilini çıkartıp, gözlerini şaşı yapıyor.

"Bana bak, öyle kalırsın!"

Bir yandan patlıcanları kızartıp diğer yandan da kıymayı kavururken, içeriden telefonum çalıyor.

"Can, hadi ablacım şu telefonu getir, elim yağlı."

Koşarak içeri gidiyor.

"Annem arıyor! Can okulda de lütfen!"

Telefonunu yanına almamasından işkillenmeliydim tabii. Telefonunu kapatıp annesine okuldayım numarası yapıyor bu akıllı bıdık.

"Efendim Deryacığım, yemek yapıyorum Can'la birlikte!"

"Abla yaaa…!"

"Hayır gitmemiş… Karnı ağrıyormuş o yüzden gidememiş okula, yok yok bir tepsi kurabiyeyle bir litre süt içince kendine geldi! Tamam, tamam, merak etme birlikte Atlıkarınca'ya gideceğiz. Evet, babamla yemeğe. Tamam, canım konuşuruz akşam. Evet, evet, biliyorum… Hadi öptüm…"

Kemal'in dönüyor olması herkesten çok Derya'yı huzursuz ediyor.

"Niye söyledin yaaa!"

"Anneden bir şey saklanmaz Can! Şu sefer tasını ver bakayım, şu eski olan, oğlum saklama kabı gibi olanı, evet o!"

Kemal, oğlunun doğumundan sonra gözle görünür biçimde içine kapanmıştı. Bir yandan nöbetler bir yandan doçentlik sınavı hazırlıkları derken zaten evde geçirdiği zamanlar çok azalmıştı. Gözlerinin feri kaçmış, sanki farklı bir şey görüyor gibi kısık ve cansız bakıyordu. Sesi de soluğu gibi azalmıştı, kopmuştu belki de. Can'la zaman geçirmekten kaçar gibiydi. Derya'nın görünürde bundan şikâyetçi olmadığı belliydi. Garipti... Ayrıca ne kendi ailesinden ne de Kemal'in ailesinden kimse vardı evlerinde. Bir gün bir anlık cesaret ile sordum Derya'ya.

"Reddimiras yaptı... İnanabiliyor musun? Neyine güvenerek ha? Neyine? Koca bir mirası elinin tersiyle itti Sevin! Saçma sapan bir olay için... Onun için hayatta ne oğlu ne de ben önemliyiz! En kötüsü, hayatın bir anlamı da yok onun için..." Bu konuşma Can'ın ağlamasıyla kesilmemiş olsaydı da "Neden" diye sormaya cesaret edemeyecektim muhtemelen.

"Dolaptan, yıllardır bugünü bekleyen, mor çiçekli elbisesini çıkarıp gururla baktı. Gururu bugünün geleceğini biliyor olmasındandı. Kapının çalınması ile irkildi. Erken gelmişti. Hazır değildi daha... Kapı tekrar çalındı, bu sefer gitmemekte kararlı diye geçirdi içinden. Hızlıca aynanın önüne gitti, son kez baktı kendine, kendi eserine. Keşke makyaj yapacak vakit olsaydı diye aklından geçti. Kapıyı açtı...."

O akşam gördüğüm rüyadan sonra ilk yazdıklarımdı...

Derya anlatmak istemese de daha sonra zamanla, konuşmaların satır aralarından olup bitenleri biraz anladım. Ailesinin ilgisizliğini, Kemal'in babasına kızgınlığını, annesinin ölümünü kabul etmeyişini, iki başlarına yokluk içinde evlendiklerini... Üstelik Derya, annesi öldükten sonra babasının yeniden evlendiğini, mutlu olduğunu, kendisine ayıracak vakit bulamadığını dünyanın en

normal şeyi gibi anlatıyordu. Galiba yalnızlıklarının, yokluğun sorumlusu olarak Kemal'i görmek kolayına gidiyordu. Hayattaki tüm engelleri geçmek zorunda olan Kemal'miş ve geçememiş gibi, onu suçluyordu. O çok sevdiği adama baktığında, hayatında kötü giden her şeyin sorumlusunu görüyordu, kendi zayıflıklarıyla yüzleşmektense, onu suçlamak kolayına gidiyordu.

Ben bütün bunları anlamıştım ama zaten her şey için geç olmuştu artık.

Can iki yaşına basmadan, Kemal doçentliğini aldı ve üniversiteden istifa ederek Sınır Tanımayan Doktorlara katıldı; başka bir kıtaya, haritada yerini bile zor bulduğumuz bir ülkeye gitti. Gittikten sonraki iki yılda, bir kez geldi birkaç günlüğüne, dört de mektup yazdı. Derya bu mektuplara cevap yazarken her seferinde Can'ın yeni bir fotoğrafını ekledi. Sorduğumda sadece "iyi" dedi ve konuyu kapattı.

Kemal'in gitmesinin ardından, galiba üç yıl geçmişti, babası torununu görmeye geldi bir akşamüzeri. Derya sesini hiç çıkarmadı, daha doğrusu uzaktan izlemeyi tercih etti. Evlerinde çok kısa kalan büyükbabanın tek ziyareti bu oldu. Bir hafta sonra kapıya büyük bir kamyonun üzerinde, devasa bir tahta kutu içinde bir piyano geldi, kısa bir not ile: "O ince, uzun parmaklar, o yetenekli gözlerle büyük bir piyanist olacağını biliyorum. A.K."

Derya, hiç beklenmedik bu hediyeyi gerisin geriye gönderir diye düşünürken tam tersi oldu, piyanoyu eve sokabilmek için babamdan yardım istedi çünkü o koskoca piyanonun geçebilmesi için kapıların sökülmesi gerekiyordu. Piyano salonlarının ortasına yerleştiğinde en mutlu olan Can'dı. Bu dev oyuncağın etrafında koşturdu durdu; daha kapağını açmaya bile gücü yetmiyordu.

Derya ile sonraki zamanlarda da hiç konuşmadık bu konuyu, sanki o piyano her zaman hayatlarındaymış gibi duruyordu salonda.

Kısa bir süre sonra orta yaşın epey üzerinde, tanımadığımız bir hanım kapılarını çaldı; yanında gençten bir adam vardı. Gelen, adını bir efsane gibi duyduğumuz piyano hocası Madam Petrinskova idi. Yanında akort yapması için de birini getirmişti. Derya yine hiç şaşırmadan ve tereddüt etmeden, sanki yıllar öncesinden tanıdığı Madam Petrinskova'yı ve diğer misafiri içeriye aldı.

Ben ise, üç buçuk yaşındaki bir çocuk için bu hazırlıkların gereğinden fazla olduğunu düşünüyordum. Sadece birkaç ay sonra, alt kattan gelen seslerden yanıldığımı anlayacaktım.

Bu sesler artık hayatımızın bir parçası olacaktı.

Bir şikâyetim yoktu.

Can ile olan yakınlığım da bu sayede hızla ilerledi. Gayet sert ve tavizsiz bir öğretmen olan Madam Petrinskova'dan boş kalan zamanlarında, benim işten eve gelmemi camda bekler ve kapıda beni karşılardı. Evdeki bakıcı ablasının da canına minnetti elbette. O minik adımları ile peşimden gelir, meraklı gözlerle izler ve her seferinde "bugün hangi masal var Sevin?" diye sorardı. Çok daha sonra Madam Petrinskova'nın zoruyla bana abla demeye başladı. Oysa onun da bana Sevin demesini isterdim, ne de olsa arkadaştık biz.

Kemal'in babası haklı çıktı. Can beş yaşında özel yetenek sınavında başarılı oldu ve konservatuvarda özel bir sınıfa başladığında henüz okuma yazma bilmiyordu ama Beethoven'ın kısa sonatlarını çalabiliyordu. İki yıl sonra tam zamanlı okula başladığında, oyuna hemen

hiç zamanı kalmamaya başladı. Eve geldiğinde doğrudan benim kapımı çalardı, annesi gelene kadar da birlikte zaman geçirirdik. “Bugün neli kurabiye var Sevin Abla?” diye sorardı. Akıllı, terbiyeli, sakin bir çocuktu Can. Özel yeteneğinin farkında değildi. Bunun ona bahşedilmiş bir nimet mi yoksa ceza mı olduğundan ben de emin değildim doğrusu. Bir tek öğretmeninin gelme zamanı aksileşir ama kısa bir süre sonra hayatındaki ilk ve tek oyuncağının büyüsüne kendini kaptırırdı. Bir kere Madama “Bu kadar sert olmasanız....” diye hafifçe müdahele edeceğim tutmuştu ki daha lafımın başında “Böyle bir yetenek boş bırakılırsa müptezel olur mutsuzluktan hanımefendi!... Sonra birisi gibi nereye gideceğini bilemez!” diye anlamını çok sonralarını çözeceğim bir cevap vermişti. Madam Petrinskova ile Derya’nın arası gayet iyiydi. Daha doğrusu pek de konuşmadan anlaşarak geçiniyorlardı.

“Madam kaçta gelecek öğleden sonra?”

“Beşte...”

“Tamam, o saate dönmüş oluruz zaten. Sen o sefer tasını bana ver, diğer torbayı al canım. Sallama ama ayran olmasın yoğurt!”

”Madamı arasan...Biraz hasta desen...”

“Lütfen Sevin Abla...”

İçinin içine sığmadığını fark ediyorum elbette ama kaçma yoluna sığınmaması gerektiğini biliyorum. Hem Derya asla böyle bir şeye onay vermez. Haklı...

“Kuzum, Canım, kıvırcığım, öğleden sonraya kadar çok zaman var. Özlersin bak piyanonu!”

"Canım hiçbir şey yapmak istemiyor..."

"Piyano çalmak bir şey yapmak mı? Ben yapabiliyor muyum? Ya da şu çocuklar? Evladım bu sana Allah Baba tarafından bahşedilmiş bir şey..."

"Keşke etmeseymiş!"

"Ne demek o?"

"Mesela, ben de kayak kaymayı öğrenmek istiyorum, hatta snowboard!"

Dizlerini kırıp, poposunu çıkartıp kayar gibi yapıyor anlamadığımı görünce.

"Ama yapamıyorum, niye, ya düşersem de elimi, kolumu, ayağımı kırarsam mesela ha! Şimdi düşsem kırsam keşke..."

"Saçmalama da düzgün yürü bakayım... O elindeki torbayı da sallama dedim sana Can! Nankör çocuk..."

Sanki başka şey konuşmuşuz gibi elindeki torbayla hızla koşmaya başlıyor. Arkasından ilerliyorum gözden kaçırmamaya çalışarak. Durmadan ikinci ara sokağa dönüyoruz, evlerin duvarlarının kenarlarından yürüyorum ve benden uzaklaşıyor iyice. Caddeye iniyorum, köşeden dönünce iki büklüm, nefes nefese bekliyor.

"Şuram ağrıdı..."

"Öyle aptal gibi koşarsan dalağın şişer... Derin nefes al yürü..."

Işıktan geçip, beş yüz metre daha yürüyünce, Atlıkarınca'ya geliyoruz.

Babam kapıda.

Kahverengi kareli gömleği, kemik çerçevesi yıllardır değişmeyen yakın gözlüğü boynunda asılı, bir eli belinde diğer eli kapının yanına dayanmış, belli ki bir süredir gözü yolda.

Bizi sanki daha iyi görecekmiş gibi kaşlarını kaldırarak bakıyor.

"Canikoooooo…"

"Mümtaz Amcaaaa…"

Birbirlerini her görüşlerinde aynı melodik sesle kucaklaşıyorlar. Bu resme bayılıyorum.

"Mümtaz Amcaaaa babam dönüyor."

Babam hiç tereddüt etmeden bir kere daha sarılıyor Can'a.

"Çok güzel bir haber oğlum, çok sevindim."

"Gerçekten mi?"

"Elbette oğlum, birbirinizi ne kadar özlediğinizi biliyorum."

"Ben özlemedim ki!"

"Özlemişsindir de farkında değilsindir."

"Yaa Mümtaz Amcaaa…"

"Caniko, zamanı geldi artık oğlum. Senin için de Kemal için de, sen bana güven."

Hiç sesini çıkarmadan güvenip güvenmemek konusunda tereddütlü bir ifade ile babama bakıyor.

"Gel bana yardım et, bir yazar arıyorum."

"Kim?"

"Yusuf Taha."

"Kim olduğunu bilmiyorum."

"Öğrenmenin zamanı gelmiş o zaman. Sevin yemeğimizi hazırlayana kadar, dikkatlice şu merdivene çık ve üst raflarda ne kadar kitabı varsa indir aşağı lütfen."

Tek hoşuna gidenin merdivene çıkmak olduğunu bilerek hiç müdahale etmiyorum.

"Hayırdır baba?"

"*Sonun Başlangıcı* romanının ilk baskısını arıyor, bizde var diye hatırlıyorum."

Heyecanlanıyorum.

"Seni mi aradı?"

"Evet kızım, çok eskiden tanışırız, herhalde yirmi küsur yıldır görmedim, biraz rahatsız diye duymuştum, kimseyle görüşmüyor. Kitabı bulursam posta kutusuna bırakacağım. "

Kitaplarını defalarca okuduğum, sevgiyi, aşkı, tutkuyu, cinselliği, terk edilmeyi, terk etmeyi kısaca hayatı, daha tatmadan, onun satırlarında yaşamıştım genç kızlığımda. İsmini yeniden duymak bile ne kadar heyecan verici, neleri çağırıyor hafızama. İster istemez yüzümde bir gülümseme beliriyor. Onun gibi yazabilmeyi ne kadar çok düşlediğim aklıma geliyor, yıllar önce. Bu kadar derin duyguları olan, insanı alıp başka diyarlara götüren bir yazarın son yıllarda yazmaması ne garip. Yeni nesil adını bile duymamış, yazık.

Bir yandan Can'a bakıyorum, merdivenin tepesinde farklı bir kitap bulmuş okuyor.

"Ses etme kızım, ne okursa kârdır" diyor babam, aradığı kitabı nerede bulacağını biliyor zaten...

En gerideki masaya, kırmızı kareli örtümüzün üzerine hazırlıyorum soframızı. Ne kadar dikkat etsem de patlıcanlar parçalanıyor tabaklara koyarken. Dükkanda tozlanmış kitapların kokusu o kadar baskın ki, yemek kokusu duyulmuyor bile. Seviyorum bu kokuyu. Asma kattan ve yandaki yüksek camlardan gelen gün ışığı içeriye adeta kutsal bir hava veriyor. Işık hüzmelerindeki tozlar bile sanki masallardaki yıldız tozları gibi parlıyor başımızın üzerinde. İkinci kitaplığın en üst rafında, bacak bacak üzerine atmış bir meleğin bizi izlediğini biliyorum. Başımı kaldırıp, göz kırpıyorum ona.

"Günlerdir yağmur yağıyordu, son ne zaman güneşi gördüğünü hatırlamıyordu bile. Camdan başını uzattığında görmüştü onu. Az ileride, yeşil tepelerin de üzerindeki gök kuşağının üstünde oturuyordu. Elinde ucunda en parlak yıldızın olduğu sihirli değneği vardı, göz kırptı çocuğa. O da kocaman bir öpücük gönderdi meleğe. Meleğinin her zaman onu koruyacağından emin olarak yağmurun bitmesini bekledi... Tüm mutlulukların, hemen burada, evinde olduğunu hissederek gözünü yumdu."

Çok uzun yıllar önce Can için yazdığım masallardan birinin sonu... Masalların sonları hep güzel olurdu.

"Haydi, yemek hazır... Cancım dikkatli in ablacım o merdivenden."

Babasının gelmesiye ilgili tek söz etmeden yemeğimizi yiyoruz. Babam daha çok okuması gerektiğini, hatta neleri okuması gerektiğini hiç acele etmeden, arada başıyla rafları işaret ederek anlatıyor. Can dinliyor görünüyor ama aklının başka yerde olduğunu, elindeki çatalla yemeği kurcalamasından anlıyorum.

"Mümtaz Amca benim hiç vaktim kalmıyor ki..."

"O elindeki telefonla az oynarsan vaktin kalır" demek geliyor içimden ama iki büyük adam gibi konuşmalarını bozmak istemiyorum.

"Kitap okumak için vakit ayrılmaz oğlum, yemek yemek, su içmek, uyumak, konuşmak için ayrılmadığı gibi. Evet, tabiatın aksine yaşayan insanlar bazen bu hayati ihtiyaçlarının yerine modern çağın başka oyalamacalarını koyarlar. O zamanda dikkat et, bir süre sonra hastalanırlar. Sağlıkları bozulur. Sonra toplumlar hastalanır. Kitap okumayı ciddiye al oğlum, bak bir süre sonra çantanda kitabın, hatta kitapların olmadan sokağa çıkmayacaksın. Dünyan o kadar güzelleşecek ki. Müzik gibi... müziksiz yaşayabilir misin?"

Susuyor, parmaklarına bakıyor. Baş parmağı ile diğer dört parmağının içlerine dokunuyor.

Bazen bu üstün yeteneğe sahip olmanın onun için bir şans olup olmadığını düşünüyorum. Sıradan olmak lüksüne asla sahip olamayacak.

"Babam okur mu acaba? Yani o kadar yıl, doğru dürüst su bile olmayan yerlerde. Hatta internet bile yokmuş ya, inanılır gibi değil..."

"Okuyordu Caniko..."

Nefes almadan, gözünü bile kırpmadan babama bakıyor. Biliyorum, babası ile ilgili bir şeyler duymak, öğrenmek istiyor.

"Bir sürü koli gönderdim babana... Mesela klasikleri tekrar okudu, hatta İngilizcelerini. Sonra bizim yazarlarımızı da. Bir mektubunda kliniğin yanında bir kütüphane kurduklarını yazmıştı. Düşünebiliyor musun, bu çağda

açlık ve susuzluktan ölüm sınırında yaşayan insanların kitap için sıraya girdiğini?"

Yüzünün ifadesinden, babamın anlattıklarından pek de hoşnut olmadığını anlıyorum. Babası ile gurur duymak için çok küçük ve yaraları tahminimizden daha derin. Ben tabakları toplarken babam da konuyu değiştiriyor.

"Caniko, okul kapanınca burada çalışmak ister misin?"

"Nasıl çalışmak?"

"Bana yardım, mesela rafların yerini değiştirmek ve indekslemek. Yeni kitaplara hiç yer kalmadı. Aklımda yeni kitaplara da yer vermek var Atlıkarınca'da, ne dersin?"

"Bilmem ki..."

"Para da kazanacaksın.."

Parayı duyunca gözlerini ve de ağzını açıp bakakalıyor.

"Elbette emeğinin karşılığını alacaksın Caniko."

Dayanamayıp, o kıvırcık kafasına sarılıp, kocaman öpüyorum yanağından.

Böyle sıkıştırılmaktan hiç hoşlanmıyor, para konusunun konuşulmasından biraz da utandığı için sesini çıkarmıyor. Ben tabakları toparlarken, o babamla rafları incelemeye gidiyor.

Daha çok üniversiteli gençler geliyor Atlıkarınca'ya. Can'ın yan gözle onları süzdüğünü fark ediyorum. Babam hepsiyle hiç acele etmeden ilgileniyor, sohbet ediyor. Bazılarının sadece bu sohbet için geldiğini biliyorum.

Babasıyla gurur duyacak kadar büyük bir yaştayım.

Dükkânın bir anlık boşluğundan faydalanıyorum, Can'a duyurmamaya çalışarak soruyorum babama, "Kemal'in gelişine ne diyorsun, hiç bahsetmedin? Mektuplar falan..."

Yakın gözlüğünün üzerinden, öyle bir bakıyor ki anlatmadığı çok şey olduğunu hissedebiliyorum. Okuduğu sayfa bitince, şefkatle kapatıyor kitabı. İki eliyle tutuyor, masanın yanına bırakıyor. Sanki bir canlıya temas ediyor gibi. İçimden bir de üstüne örtecek diye geçirip kendi kendime gülüyorum.

"Hayır yani Can'la da çok emin konuştun da... O yüzden sordum baba. Çocuk yine hayal kırıklığına uğrar diye korkuyorum. Artık bunlardan çok daha fazla etkilenecek yaşta. Allah vere de bir hafta sonra gitmese..."

"Gitmez kızım. Zaten bir haftadır burada."

"Neeee?"

"Bugün, yarın gelir evine... Babasının cenazesine geldi."

Mideme bir sancı saplanıyor. Durumun tahminimden daha da karmaşık olduğunu hissetmek, korkmama yetiyor da artıyor bile.

"Babası ağır hastaymış kızım, son günlerinde Kemal'i çok sayıklamış. Amcasının büyük oğlu da dayanamamış aramış. Aralarında artık her ne varsa bizi ilgilendirmez elbette."

"Yetişmiş mi bari?"

"Yetişmiş kızım, hatta bir ara bilinci yerine gelmiş, oğlunu tanımış da... Kemal dün uğradı buraya, cenazeden sonra. Bakalım hayırlısı..."

Ay ne hayırlısı! Minnacık çocuğun hayatı söz konusu

burada. Yahu kocaman adam olmuşsun, kaçma artık. Al sorumluluğunu çocuğunun, karının! Yetti ya, yok annesi, yok babası, yok amcasının oğlu...

"Hayırlısı olur inşallah baba... Caaan, hadi canım dikkatlice in merdivenden, ancak gideriz eve. Geç kalmayalım, Madamın suratını çekemem vallahi. Duydun mu sen beni?"

Eve dönüş yolunda yanımda yürümeye dikkat ediyor. Adımları temkinli, arada bana bakıyor. Kollarımız birbirine değiyor. Boşları koyduğum torbayı sallamadan, dikkatlice taşıyor. Büyük adam gibi bana yol veriyor daralan kaldırımda. O küçük yüreğinin içinde çarpan kanatların sesini duyabiliyorum. Koluna giriyorum, belki de ilk defa birisi koluna giriyor. Garipsiyor, kolunu askı gibi tutuyor, bozmuyor. Sarıp sarmalayıp kaçırmak istiyorum onu buralardan. Annesinden, babasından, tüm dünyadan...

Eve yaklaştıkça adımları yavaşlıyor. Benim çocuğum olsa diye geçiyorum içimden, sonra da benim çocuğum değil ki diye tekrarlıyorum, birkaç defa.

Zaten bu sayede çok başarılı olacak.

Zaten belki de bu sayede…

"Ben biraz heyecanlıyım…"

"Ben de çok heyecanlıyım Can."

"Niye?"

"Sevdiklerim heyecanlı diye…"

Neredeyse evin önüne gelmişiz.

Kapının önünde Derya'yı görüyorum, uzaktan bizi gö-

rünce gizlice içtiği sigarayı yere atıp ayağı ile söndürüyor. Can annesini görünce kolumdan fişek gibi fırlıyor. Annesinin yanına geldiğinde neredeyse zor duruyor. Bu sarsak hareketleri beni güldürüyor. Biraz önce koluna girdiğim ünlü piyanistin yerinde şu anda on dört yaşındaki Can var.

Heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatıyor, elindeki torbayı yukarı aşağı sallaya sallaya.

Yakınlaştıkça Derya'nın içkili olduğunu anlıyorum, gözleri ağır, kırmızı ve kim bilir kaç saattir yüzünde asılı o yalancı ifade, yorulmuş.

Sarılıp öperken bir öne bir arkaya yalpalıyor.

Kendi anahtarımla ana kapıyı açtıktan sonra, elimle elindeki anahtarı işaret ediyorum.

Kapılarını açıyorum ama içimden bir ses anne oğlu yalnız bırakmam gerektiğini söylüyor, dinlemek istemiyorum.

Can'ın içeriye, odasına gitmesini fırsat biliyoruz ikimiz de.

"Sevin, Kemal dönüyor..." dili dolanmasa bir şeyler daha söyleyecek biliyorum.

"Biliyorum Derya, biliyorum. Can da sabahtan beri hop oturup hop kalkıyor."

İlk defa Derya'yı böyle görüyorum, ıstırap içinde, zayıf. Ellerini tutuyorum, titriyor, buz gibi.

"Bugün dersi iptal edersem bir daha çalmayacak Can, Sevin."

"Biliyorum Derya, biliyorum... Hadi al anahtarı sen çık

yukarı, Madam'ı ben bekleyeyim." İtiraz edecek durumu yok. Sağa sola bakmadan, çantasını bile almadan çıkıyor evden. Merdivendeki adımlarını ve kapının açılıp, kapanması dinliyorum.

Can, tam da tahmin ettiğim gibi, bilgisayarda oyun oynuyor. Gözünü ekrandan ayırmadan, başıyla üst gövdesini sanki oyunun bir parçası gibi ekranın önünde sağa sola kaydırıyor.

"Ne biçim içmiş değil mi annem..."

Cevap verip vermemekte tereddüt ediyorum.

"Ne var ki sanki, almayacak eve, olup bitecek..."

"Niye almasın oğlum?"

"Seni terk eden adamı alır mısın Sevin Abla sen?"

Bir an, beni terk eden adamın dönmeyeceğinden emin olduğum için bunu hiç düşünmediğimi fark ediyorum.

Oyunun hızlandığını tişörtünün sırtının ıslanmasından anlıyorum. Bu sırada kapı çalıyor.

İrkiliyor ve gözlerindeki tereddütle karışık telaşı görüyorum.

"Madam gelmiştir Can, şu tişörtünü değiştir canım, ben açarım kapıyı."

Ben odadan çıkarken sağ eliyle, sol omzunun üzerinden tişörtünü sıyırıyor, dertop edip fırlatıyor.

Görmezden gelip kapıyı açıyorum Madam Petrinskova'ya.

Madam, yüzümüzden bir gariplik olduğunu sezse de hiç aldırmıyor. Bir saat kırk beş dakika kesintisiz sürecek

dersine başlıyor. Can'ın kapıya arkası dönük, taburesinin ucuna ilişmiş, omuzları düşmüş halini daha fazla görmemek için, aceleyle kapıyı çekip çıkıyorum. Ben daha merdivenin üçüncü basamağına adımımı atarken, o piyanosunun tuşlarında bambaşka biri oluyor bile. İçim rahatlıyor. Kapıya geldiğimde anahtarın Derya'da olduğunu hatırlayıp biraz telaşlanıyorum. Ama zili çaldığımda kapı hemen açılıyor.

Gözleri kan çanağı.

"Rahmaninov çalıyor Sevin!"

"Yapma Derya, yapma canım..."

"Benim dayanacak gücüm kalmadı..."

"Bir kahve yapayım da konuşalım biraz Derya, toparlanman lazım, hadi."

Hiç sesini çıkarmadan, tıpkı Can'ın taburesine iliştiği gibi, portmantonun yanındaki pufa çöküyor, hızla mutfağa gidip ısıtıcıya su koyuyorum, düğmesine basıyorum. Bu sırada alt kattan yükselen piyano sesi, bu çocuğun hepimizden çok daha güçlü olduğunu kanıtlıyor.

Bir süre ses çıkarmadan kahvemizi yudumluyoruz. Derya'nın gözleri dalıyor kahvenin köpüğüne.

"Derya yapma Allah aşkına, sanki ölü evindeyiz!"

"Babası ölmüş geçen hafta Sevin!"

"Babam söyledi bugün, benim de yeni haberim oldu."

"Bana telefon etti Kemal, geçen hafta..."

Masanın üzerindeki peçetelikten bir seferde alabildiğim tomarı uzatıyorum.

"Ben geldim dedi, babam ölüyor dedi, ben hiçbir şey diyemedim."

"İçinden ne demek geldi Derya?"

Duruyor. İçindeki fırtınanın dalgalarında boğulmaktan korktuğunu biliyorum. Ellerinin arasında sıkı sıkı tuttuğu bardağı alıyorum.

Elleri iki elimin arasında daha güvende. Eğilip gözlerine bakıyorum. Bu sefer kaçırmıyor gözlerini.

"Dönsün istiyorum Sevin, bir daha gitmemek üzere dönsün. Hiçbir şey olmamış gibi devam edelim."

Seviniyorum duyduklarıma, önemli bir adımı attığı için.

"Ama o kadar yaşananın ardından nasıl devam edeceğiz hiç olmamış gibi?"

"Deryacığım, konuşursunuz, artık çok daha olgunsunuz, hem Can var tam ortanızda duran. Başka ne önemli ki bu dünyada! Çaresi olmayan ne var ölümden başka! Allah aşkına toparlan... Bak sen güçlü olacaksın... Zaten güçlüsün kızım!"

Bu arada Can'ın piyanonun tuşlarını döver gibi çalmasından keyfinin pek de yerinde olmadığını ikimiz de anlıyoruz.

"Annesinin ölümünü hiç kabullenemedi, babasını suçladı hep. Bir kelime etmedi bana Sevin! Ne zaman konuyu açsam ceketini aldı çıktı. Biz nasıl, neyi konuşacağız şimdi? Tekrar giderse nasıl affedeceğim ben kendimi?"

Bir an sessizlik oluyor, ardından yükselen seslerden ikimiz de irkilip ayağa kalkıyoruz. Derya çoraplarıyla, alt kata fırlıyor, daha merdivenin başındayken alt kattaki kapı açılıyor ve Can'ın sesi yankılanıyor boşlukta.

"Sen nereden bileceksin ki babamı? Benim babam kim, biliyor musun sen ha? Kaç insan kurtardı, kaç tane çocuk, bebek biliyor musun sen? Benim babam dünyanın en iyi doktoru bir kere. Sen nereden bileceksin ki, baban gibi olursun diyorsun. Babam gibi olacağım, ne var?"

"Aptal kadın!"

Son kelimeleri Madam Petrinskova dış kapıyı çarpıp çıktığında söylüyor.

Merdivende Derya ile birbirimize bakıyoruz, göz bebekleri kocaman olmuş. Herhalde benimkiler de…

Bu sefer içimdeki sesi dinliyor, anne oğulu yalnız bırakıyorum. Merdivenleri geri çıkıyorum ve sessizce kapımı kapatıyorum. Onu eskisi gibi kucağıma yatırıp sırtını kaşıyarak masal anlatmayı özlediğimi düşünüyorum ve bir daha da anlatamayacak olmanın sızısını içimde hissediyorum.

Gece boyu duyduğum kapı sesleri arasında gördüğüm rüyalarda da ne sesler kesiliyor ne yüzdelerdeki ifadeler kayboluyor. Annemin söylediği bir şarkı, Can'ın piyanosunun başında bilmediğim bir dilde konuşması, elimde bir uçurtma ile bir apartmanın tepesinde durmam arasındaki saniyeler içinde bütün gece koşmuşum gibi nefes nefese uyandım bu sabah. Derin bir nefes almak için ilk iş penceremi sonuna kadar açıyorum. Sabahın serinliği odamın içinde dolaştıkça ruhumu da temizlermiş gibi geliyor. Uzun zamandır hayatımızda hiçbir şeyin değişmemesinin yaşattığı afyon etkisinden çıkmamız mı beni huzursuz eden? Bilinmez zamanlara giriyoruz artık…

Saat dokuzu geçmiş ama üç dairenin hiçbirinde en ufak ses yok hâlâ… Acaba cumartesi diye herkes uyuyor mu diye düşünürken, kapım usulca çalınıyor.

"Sevin…"

Saçları neredeyse bembeyaz olmuş, omuzlarında. Gözlüklerinin numarası artmış ama o kalın camların arkasında yine aynı sevecen gözler var, hiç değişmemiş. Çok zayıflamış, yokluğun izleri kalmış avurtlarında.

"Kemal…"

"Uyanasın diye bekliyorum saatlerdir. Bu ne sessizlik yahu?"

Parmaklarımın ucunda yükselerek sarılıyorum, biraz kalıyoruz böyle.

"Senin boyun mu uzadı?"

Biraz geriye çekilip gülüyor, o gülen gözleri kısılıyor neredeyse çizgi oluyor;

"Yok, canım, sadece kilo verdim biraz."

"Biraz mı?"

"Yirmi kilo kadar…"

Hızla üzerimi değiştirip salona geldiğimde, camı kapamış, önünde, ayakta buluyorum Kemal'i.

"Biraz fazla esiyordu, kapadım camı, sakıncası yok değil mi?"

"Yok yok elbette, yok…"

"Ağır bir hastalıktan yeni kalktım Sevin, bünyem çok zayıf… Sen çok iyi gözüküyorsun zaman aleyhine işlememiş!"

"E bir dirhem et bin ayıp örter demişler, bak!"

Kibar kibar gülüşüyoruz, sonra ne diyeceğini bilemenin

sessizliği ortama hâkim oluveriyor. Çay mı kahve mi içmek isteyeceğini, kahvaltı edip etmediğini soruyorum. Akşamı babamda geçirdiğini, kahvaltıyı da onunla yaptığını, kahve içebileceğini söylüyor.

"Mümtaz Abi sağ olsun, beni bırakmadı. Bir haftadır oteldeyim Sevin... Dün eşyalarımı toplayıp buraya geldim akşam. Kendi evimin kapısını çalamadım."

"Geldin mi artık Kemal, aman yani döndün mü artık? O kadar şey var ki sana soracağım, babanı duydum, Allah rahmet eylesin..."

"Benim de anlatacağım o kadar şey... Bir şey diyeceğim, kahveyi boş ver, gel biraz dışarı çıkalım, daha Derya ve Can'ı görmediğim için biraz huzursuzum burada."

Sadece birkaç dakika sonra, dün gece çalamadığı kapılarının önünde birkaç saniye durup çıkıyoruz dışarıya.

"On ay önce, bir gece sabaha karşı kanamalı bir bebek getirdiler. Kim bilir kaç gündür hastaydı bebek ama o topraklarda, ümidin bittiği yerde doktora gelirler bu insanlar. Eldiven giymeye fırsat bulamadan müdahale etmek zorunda kaldım. Birkaç saat içinde bebek öldü. Ben de parmağımın ucundaki kâğıt kesiğinden virüsü kapmıştım bile. Arkadaşlarım hemen müdahale ettiler ama iş işten geçmişti. Birkaç gün içinde o bebekle aynı hale geldim Sevin. Sürekli bir diare ve kanama. İnsanlıktan çıkıp ölüm çitine yaklaşmam sadece bir haftayı aldı. Karantinaya alındım, arkadaşlarım insanüstü bir ihtimamla baktılar bana, aslında bakmışlar demem daha doğru bir aydan fazla bilincim kapalıydı. Sevin, o bir ay boyunca hep Can'ı gördüm rüyalarımda. Annemi gördüm..."

Sık sık yutkunmasından zorlandığını anlıyorum ama hiçbir şeyle hızını kesmemem gerektiğini de biliyorum...

"Annem kazada falan ölmedi Sevin, intihar etti. Bile isteye beni bıraktı ve gitti. Neredeyse her rüyamda annemi, Can kucağında, bileklerinden kan akarken gördüm. Hep kulağımda pişman olduğunu söyleyen sesi var. Bazen de Can büyümüş, oraya gelmiş, kucağında ölen bebek var, bana tanımazmış gibi bakıyor ve arkasını dönüp gidiyor... Kendime durmadan 'ölmeyeceğim' dedim."

Ceplerini yokluyor, mendil aradığını anlıyorum. Çantamdan çıkarıp veriyorum sessizce. Bir tane de kendime alıyorum.

"Ateşimin düşmesi bir aydan uzun sürdü. Yaşadığım için çok mutluydum, oğlumu göreceğim için. İşleri toparlayıp yeni gelen arkadaşıma devretmek, en önemlisi de seyahat edebilir hale gelmek bu kadar zaman aldı işte. Neyse, sonunda buradayım. Yani bir daha gitmeyeceğim bir yere Sevin. Derya ve Can beni istemeseler bile bu şehirde, onların yanında olacağım."

Bir yandan ellerinin arasında un ufak olan mendile bakarken bir yandan da bana bakıyor, gözlerinden tepkimi merak ettiğini anlıyorum.

"Çok sevindim Kemal, çok..."

Elimi tutuyor.

"Nereden, nasıl başlayacağımı bilmiyorum Sevin... Bana yardım et!"

Bir anda tepemizden onlarca kuş geçiyor, kanat sesleri içimi ürpertse de bu sayede başımızı kaldırıp gökyüzüne bakıyoruz. Uçuk mavi gökyüzündeki bulutlar sanki kocaman pamuk yığınları, masaldaki gibi gözümü kapatıyorum; Allah'ım sen yardım et.

"Kemal, git... Oğluna seni seviyorum de, elini tut ve

seni çok özledim, asla bırakmayacağım de… Can, o kocaman kalpli küçük bir çocuk ve sana çok ihtiyacı var.”

Eve dönüşte yokuşu çıkarken havadan sudan konuşuyoruz, ikimizi de rahatlatıyor bu. Arada durup soluklanıyoruz. Dar kaldırımda kâh o önden yürüyor kâh ben, taşlara takılıyor ayaklarımız, düşmekten korkmadan yürüyoruz.

Evin önüne geldiğimizde, karşı kaldırımdan bakıyoruz konağa. Sadece bakıyoruz. İki nefes sonra karşıya geçiyoruz, eli hafifçe sırtımda.

Özlediğini biliyorum.

Biz çıkarken uyuyan ev halkı uyanmış, perdeler açılmış. Ana kapıyı anahtarımla açıyorum, buyur ediyorum elimle hafifçe. Biraz tedirgin atıyor o ilk adımı. Kapılarının önünde duruyoruz, derin bir nefes alıyor ve zile basmasıyla Derya kapıyı açıyor. Sessizce üst kata süzülüyorum. Merdivenin orta yerinde dönüp bakıyorum. Bırbirlerine sarılmışlar, Derya’nın gözleri kapalı.

Heyecan, mutluluk, ümit… Niye buruğum peki? Hayatımızda yeni bir dönemin başlayacak olmasından mı korkum? Yoksa Can’ı iki gündür doğru dürüst görememiş olmamdan mı?

Peki bundan sonra?

Yabancı bir eve gelmişim hissiyle kapımı kapatıyorum. Alışık olmadığım bu duygu huzursuz ediyor aklımı. Masanın üzerinde kitaplar, dergiler, not defterleri, kâğıtlar. Notebookun hiçbir zaman kapanmayan ekranı simsiyah karşımda. Son cümleyi yazınca mı kapayacağım? İki parmak toz olmuş, kaç gündür neredeyse dokunmadım. Ya yazamazsam bundan sonra? Ya da o son cümleyi?

Sıralı, sırasız ne çok şey geçiyor kafamın içinden. Ban-

yoya gidiyorum, elime geçen ilk toz bezini alıp her şeyi silmeye başlıyorum. Sıra ekrana geldiğinde elimdeki bezin ne kadar tozlandığını fark ediyorum. Camı açıyorum, temiz ve güneşli havaya doğru bezi silkelerken babam çıkıyor evden. Saatin on bir olduğunu anlıyorum, cumartesileri bir saat geç açar Atlıkarınca'yı. Başına yazlık kasketini takmış, üzerinde yine kahverengi kareli bir gömlek, ayağında bin yıllık makosen ayakkabılarıyla acelesiz, önüne bakarak yürüyor sokakta. Her vesile ile aldığım altı lastik yürüyüş ayakkabılarına çok sevinmiş gibi davransa da evden çıkarken bu sert, eski ayakkabıları niçin giydiğini anlayamıyorum.

Alışkanlıkların verdiği güven mi terk edemediğimiz?

Küçükken, anneannemin oturduğu alk katın penceresinden bakardım babam böyle uzaklaşırken. Anneannem "para kazanıp akşam gelecek yavrum" derdi her seferinde. İçimden para kazanmasa keşke diye düşünürdüm. Ne bir oyuncak ne bir kıyafet, hiçbir şey istemezdim babamdan. Para kazanmak zorunda kalmasın diye…

Hâlâ da isteyemem, kimseden.

Alt kattan gelen piyano sesi ile düşüncelerimden sıyrılıyorum. Piyanoyu çalan Can değil, biliyorum. Tuşlara dokunan parmaklar, daha hantal, kuşkulu ve çekingen. "Ama olsun, içimde ufacık kanatların pır pır etmesini sağlıyor bu ses" diye aklımdan geçirirken, kapının güm güm vurulmasıyla yüreğim ağzıma geliyor.

"Sevin!"

Belli ki beşer beşer çıkmış merdivenleri, kapıyı açınca içeriye attığı ilk adımda kesiliyor, iki büklüm nefesini toparlamaya çalışıyor.

"Babam Sevin… Babam…"

"Ay ne oldu oğlum babana? Bayılacağım şimdi!"

"Babam da piyano çalıyormuş!"

İkimiz de derin bir nefes alıyoruz.

"Anladım zaten gelen sesten. Çalıştırırsın artık babanı..."

Karşımda sırıtırken bütün dişleri görünüyor. O kıvırcık saçlarını iki elimle karıştırmamak, o ufacık suratını avucumun içine alıp sıkıştırmamak için zor tutuyorum kendimi.

"Biz şimdi dışarı çıkıyoruz babamla, mahalleyi göstereceğim biraz. Unutmuş tabii. Caddede döner ekmek yiyeceğiz sonra. Sen de gelsene Sevin!"

"Kuzum ne işim var benim, hem temizliğe başladım bak. Siz baba oğul gidin Canım."

İçimde ne kadar düğüm varsa ilmek ilmek çözülüyor, yağ gibi akıp gidiyor, havaya karışıyor tüm sıkıntılar.

"Madam'ı kovaladın dün, duymadım sanma çok da ayıp ettin ama 'ablayı' kaldırdığına sevindim sırık fasulyesi! Hiç beni dinliyor mu bak, koşarak inme evladım o merdivenleri..."

Derya'yı sormadığımı fark ediyorum, daha seslenmek için ağzımı açmadan, paldır güldür gidiyor ve kapıyı da çarpıyor.

Camdan baba oğulun çıkışını izliyorum. Kemal'in eli Can'ın omzunda, Can her zamanki gibi eline koluna hâkim olamadan bir şeyler anlatıyor.

İki defa çaldırıyorum Derya'nın telefonunu, kısa bir süre sonra geri arıyor. Sesi dünden kötü, başının ağrıdığını,

uyuyamadığını söylüyor. Beni pek karıştırmak istemediğini anlıyorum kelimelerinin renginden. Üstelemiyorum, üstelemek istemiyorum. Az evvel gördüğüm manzaranın verdiği keyfi bozmak istemiyorum bencilce.

Bozulacağını biliyorum.

Bu günlerde, bu anlık mutlulukların kalıcı olmamasına alışmak istemiyorum. Niçin keyfimiz kısa bir süre sonra kaçıveriyor? Hatta bekliyorum ve şaşırmıyorum. Niye şaşırmıyorum? Üstünkörü bir geçiştirme mi ikna olduğum, cevabı bile bile? Sorgularsam canımın sıkılacağından eminsem… Başka bir yol bilmiyor muyum? Bir şeyleri kurcalamaktan bu kadar mı korkuyorum? Evet korkuyorum.

Şimdi niye bu korkuya kafa tutma cesareti?

Yaştan mı? Boşluktan? Yalnızlıktan?

Yorgunluktan…

Zili çalıyorum ve bekliyorum kapının önünde, açılmamasını umuyorum! Göz deliğinden bakıyor ve hemen açıyor kapıyı. Üzerinde omzu yırtık bir tişört, altında da Can'ın eski eşofmanı var. O güzelim, ipek saçlarına tarak değmemiş günlerdir. Gözlerinin altı gri, yüzü sarı, ayakları çıplak. Kapıyı ardına kadar açıyor. Piyanonun üzerinde çantası, kitaplar, bir ceket… Oysa kâğıt bile koydurmazdı. Taburesinin üzerinde tahminim Kemal'in kıyafetleri, salondaki tek büyük L kanepenin üzerinde yatılmış, çarşafın yarısı yerde.

"Derya hasta mısın?"

"Değilim Sevin…"

Olmadığını biliyorum zaten.

“Kemal, piyanoyu babasının gönderdiğini öğrendi dün. Madam Petrinskova da kendi öğretmeniymiş, yıllar evvel... İkisini de bu evde istemediğini söyledi...”

“Niye istemiyormuş peki?”

“Soramadım Sevin. Sormaktan korktum. Yine gitmesinden korktum.”

“Tamam, üzülme sen, alınır bir piyano daha, bir bildiği vardır Kemal’in. Nasıl olsa artık burada, hiçbir şey gizli kalmaz, inan bana.”

Yüzüme o kadar kederli bakıyor ki birazdan duyacaklarım onu rahatlatacak, beni de ürkütecek diye hissediyorum.

“Sevin, asıl konu... Ali Kemal Bey’den Can’a yüklüce bir para kaldı. Daha doğrusu bankada benim adıma, tüm hayatını garantiye alacak miktarda para yatırdı iki yıl önce. Kemal’in bundan da haberi yok.”

Kalkıp piyanonun üzerindeki çantasını karıştırıyor, eğri büğrü bir paketten bir tane düzgün sigara çıkartıp ağzına koyuyor, bu sefer de ateş arıyor. Sigaranın titremesinden ağzında tutamayacağını anlıyorum. Sigara ağzından düşer düşmez ağlamaya başlıyor. Yüzü kıpkırmızı, gözyaşları neredeyse fışkırıyor etrafa, elini kapıya sıkıştırmış bir kız çocuğu gibi ağzını yayıp, içini çeke çeke ağlıyor. Kalkıp hemen sarılıyorum. Kemikleri sayılıyor.

“Derya, güzelim, canım yapma ama. Bak her şeye çare bulunur, her şeye... Yeter ki sağlığını kaybetme. Bak, ruh sağlığın bozuldu bozulacak. Can’ın sana çok ihtiyacı var şimdi. Kemal de çok sağlıklı değil ki. Sen bir sakin ol bakalım.“

“O paranın bir kuruşuna dokunmadım ama o Can’ın si-

gortası Sevin. Kemal sanki hemen iş mi bulacak, bulsa kaç para alacak? Madam'ın da ücretini dedesi ödüyordu. Yeni hoca, yeni piyano... Bu yaz için Viyana'daki yarışmaya hazırlanıyorlardı. Şimdi nasıl altından kalkacağız bunların? Bu çocuk başarılı olacak Sevin ama para olmadan olmaz... Benim param boğazımıza ve evin kirasına yetiyor ki Allah razı olsun sizden zaten üç kuruş alıyorsunuz. Oğlumun geleceğiyle oynatmam Sevin! O bizim gibi olmayacak, buna izin vermem... Defolsun, geldiği yere dönsün Kemal! Ne yapalım Can'ın da kaderinde babasız büyümek yazsın..."

"Deme öyle Derya, dur bir düşünelim. Allah aşkına sakin ol, salim kafayla karar ver. Niye babasız büyüsün bu çocuk, bak çok pişman olursun ileride. Her şeyin bir çaresi var, bir nedeni var, her şey yoluna girer. Yeter ki sen güçlü ol, kendini koyuverme böyle..."

"Sevin! Yardım et!"

Beynim uğulduyor, sakin kalabilmemin nedeni bu korkarım ki. Birkaç saat önce merak beni öldürecek mi, güçlendirecek mi diye düşünürken, kaçmaktan yorulup kaçamayacağım bir durumun tam ortasına düştüğüm için iyice çaresiz hissediyorum kendimi. Korktuğum cevaplarla bu kadar çabuk yüz yüze gelmeye hazır değildim açıkçası.

Allah'ım sen bana yardım et...

"Bazı günler, kapıdan dışarı bir adım atmak düşüncesi bile herhangi bir şey yapmasına engel olurken, bugün tek arzusu o kapadığı kapıyı bir daha açmamaktı. Ne pahasına olursa olsun! Çıktığı yoldan dönmemek için gerekiyorsa sokaklarda yatacak, gerekiyorsa ayakları kanayana kadar yürüyecekti. Hayat zaten bunca yıl acımasız davranmamış mıydı, ne kadar daha olabilir diye içinden

geçirirken, bir yandan da bu yürüyüşte endişelerin gölgesi olacağından korktuğunu hissetti. O an karar verdi, ne ardından ne de yanından gelen gölgelere bakacaktı. Önüne bakacaktı, ayağının altındaki taşlara takılıp düşmemek için."

Tozunu sabah sildiğim ekranda, gururla yazdığım paragrafı tek bir defa okuyup, çantamı alıp çıkıyorum. Gölgelerimden korkmama fikri ile caddeye, Atlıkarınca'ya doğru ilerliyorum.

"Hayatın kendisi bir sırdır kızım. Sırlar da doğum gibi, ölüm gibi, sırası geldiğinde ortaya çıkar. Zamanı geldiğinde bir kat sıyrılıverir, yaranın üzerindeki ilk kabuk gibi. Dikkat etmek gerekir, altı hassastır, zamanı gelmeden ellersen yine kanar, geç iyileşir yara. Ama mutlaka iyileşir bir gün. Bir sabah kalkarsın kabuk düşmüş, altından pembe bir deri çıkmış. Bir bebeğe davranır gibi bakmak gerekir yaralara. Kimin olursa olsun, ortak hisleri vardır yaralı insanların. Tanıdık hisler. Bizi birbirimize mıknatıs gibi çeken ortak alanlar. İster istemez de ortak olacağımız sırlar. Sırlar sihirlidir kızım. Bazen sen hiçbir şey yapmadan yoluna çıkar. Bakmışsın ki haberin olmadan düşmüşsün onun peşine. İlk katmanı kaldırdığında, diğer katmanlar seni içine alıverir. Gelecek de belirsiz değil mi Sevin? Niye bu telaş kızım, korkunun ecele faydası var mı ki? Bazen hayat bizi seçer, başkasının kaderinde başrol oynamak için. Bu da aslında senin kaderindir. İstediğin kadar kaçtığını, kendini korumaya aldığını san, zamanı geldiğinde çıkarsın o sahneye. Sana tavsiyem kızım, biliyorum becerebileceğini, ürkek bir farkındalık yerine, heyecanlı bir farkındalıkla ilerle. Bak göreceksin, bilinmezin peşinde yol aldığımız, aslında kendimizdir. Kendi sırlarının yükünden kurtulmadan hep aynı yerde durduğunu zanneder insan, aslında dönüp durduğumuz şu evrende her an, farklıdır. Kendini

görmek istersen aynaya bak kızım, sonra da arkasını çevir ve aynanın sırrına bak. O sır olmasa sen kendi suretini göremezsin o camda. O surette korkularını, acılarını, keşkelerini, umutlarını, asıl seni, göremezsin. İşte bu bilinmezlerimizdir bizi biz yapan. Sırlar ve korkular birbirinden ayrılmaz yoldaşlardır. Bu ikiliyi ne kadar iyi tanırsan özünü görmen ve sevmen o kadar kolay olur. Yüzeylere aldırma kızım, neye kılıf olduklarına bak. Bu kılıfı kaldırmayı becerebilirsen ruhun özüne ulaşabilirsin. O zaman ruhun hafifler. İşte o zaman Sevin, bil ki o güzel suretle artık tüm dünyayı görürsün. Sen gördükçe de çevren aydınlanır, tüm sevdiklerin aydınlanır. Anadolu'da çok güzel bir deyim vardır, "Su çatlağını bulur." Bırak kızım suyu, dışarıdan sevgiyle, dikkatle ve tevekkülle izle toprağa doğru aldığı yolu. Bak dünyan nasıl yeşerecek, tohumlar atılmış zaten, merak etme. Ne filizler büyüyecek, tomurcuklar açacak ardında…"

Bastırdığımız diğer şeyler gibi, sırlar da kaybolmaz değil mi baba? Unut demekle unutulmaz değil mi?

Atlıkarınca'nın kapısından çıkarken, ümit dolu bir yolculuğa çıkıyormuşum gibi istekle, heyecanla atıyorum adımlarımı.

İlk defa iliklerime kadar ıslanmaktan korkmadan yürüyorum caddeden eve, çantamın içinde sıkı sıkıya göğsüme bastırdığım bir kitap var: "*Sonun Başlangıcı*, Yusuf Taha"

"1946'da Kahire'de doğdu. Babası Mısırlı bir ilahiyat profesörü, annesi İstanbul Hukuk Fakültesi mezunu olan Yusuf Taha, babasının akademik çalışmaları nedeniyle öğrenim hayatının büyük bir kısmını Orta Doğu'da çeşitli ülkelerde geçirdikten sonra üniversite eğitimini Birleşik Krallık'ta edebiyat ve felsefe üzerine tamamladı. Annesi ile birlikte yaşadığı Birleşik Krallık'taki dönem, çağdaş edebiyat ile daha yakından ilgilenmesini, ünlü yazarları yakından tanımasını sağladı. O yıla kadar çeşitli dergilerde yayınlanan şiirlerinin yanı sıra, öykü yazmaya başladı. Annesinin rahatsızlığı nedeniyle 1978 yılında İstanbul'a yerleştiler. Aynı yıl ilk öykü kitabı Bahçemizin Yaban Gülleri, *kısa süre sonra da bir üçleme olan* Kısa Gününün Ardından, Yabancı Baharlar *ve* Yaz *romanları basıldı. True Romance Uluslarası Roman ödülünü* Adını Kum Tanelerine Fısıldadım *isimli romanı ile kazanan yazarın kitapları, pek çok dile çevrildi. 1989 yılında yayınlanan son kitabı* Sonun Başlangıcı, *ulusal ve uluslararası alanda büyük başarı elde etti."*

Benim bildiğim, daha sonra bu romanın en az on baskısı yapıldı. Ben de bu yıllarda okumuştum, bir aşkın insan hayatını nasıl bir cennete ve cehenneme çevirebileceğini. Yusuf Taha niçin bu baskıyı istedi acaba, ne fark eder ki ilk baskı veya onuncu baskı?

Ertesi gün sahibine gidene kadar bende misafir olacak kitabın ilk sayfasında yazanları okumaya dalmışken kapımın vurulması ile yine irkiliyorum ama bu sefer biliyorum kapıda kimin olduğunu.

"Oğlum niye zili çalmıyorsun?"

Yüzü düşmeye hazır, dudakları iyice küçülüyor.

"Kurabiye?"

"Zencefilli?"

"Yok, fındıklı var."

Ufak bir serçe gibi konuveriyor sanki omzuma, o kıvırcık kafasını boynuma gömüp kollarını doladığında. Ben de ona sarılıyorum. Bir anda toparlanıp yuvarlak masanın yanındaki ilk sandalyeye ilişiveriyor.

"Mümtaz Amca'na hoşaf yapmıştım, suyundan içer misin?"

"Buz da koy ama... Teşekkürler Sevin!"

Buraya kurabiye yemek için gelmediğini biliyorum.

Kurabiyeyi ön dişleriyle tavşan gibi kemiriyor. Bir bardak hoşaf suyunu da neredeyse tek seferde içiyor. İçindeki buzları ağzına alıp geri bırakıyor bardağın içine. Sıkıntısını söylemek için zaman kazanmaya çalışıyor, sakince bekliyorum.

"Piyanomu buraya alabilir miyiz Sevin? Hani demiştin ya geçenlerde..."

Ne kadar sıkıntılı olduğunu ellerini kucağında sıkı sıkıya birleştirmesinden anlıyorum."Babam istemiyor evde." dememek için bir sağa bir sola sallanıyor parmaklarını sıkarken. Sanki kendi gücünü parmaklarında test ediyor. Yanındaki sandalyeye oturup, ellerini tutuyorum.

"Biliyorum, annen söyledi Canım..."

"Çok saçma, yani eskiden kendisi de çalarmış, hem dedem aldıysa ne olmuş, Mümtaz Amca'mın da çok parası olsaydı o da alırdı bana değil mi? Yani insanlar sevdiklerine bir şeyler alır, sevmeseydi almazdı ki. Zaten dedem

geçen hafta ölmüş, kendisini bir daha istese de göremeyecek…"

Normal bir şeymiş gibi ağzından çıkan kelimelere kendisi de şaşırıyor, o yuvarlak camların üzerinden kaşlarını kaldırıp yüzüme bakarken, ben de ölümü bu kadar kolay kabul etmesine şaşırıyorum.

"Evet maalesef Cancığım, çok hastaymış deden. Allah rahmet eylesin…"

O yokluğu henüz anlayabildiğini zannetmiyorum. Söyleyecek bir söz de bulamıyor zaten daha fazla.

"Kaç gündür çalmıyorsun Can, niye? Piyanonu hemen gözden çıkardın mı yoksa?"

"Babam kızmasın diye çalmıyorum, ne bileyim belki yine gider. Gitsin istemiyorum Sevin, piyanomu da atmak istemiyorum elbette, bir daha çalamamaktan da çok korkuyorum."

Yine parmaklarıyla oynuyor.

Elimle o uzun, ince, kalemle çizilmiş parmaklarına dokunuyorum. Benim tombul, kısa parmaklarım iyice komik duruyor onunkilerin yanında.

"Korkma kuzum, bu kadar kolay değil öyle atalım, kıralım demeler. Ayrıca baban bir yere de gitmeyecek artık! Ben o piyanonun da bir yere gitmesine müsaade etmeyeceğim, hiç merak etme. Haa diyelim ki baban delirdi, kırdı piyanoyu, emekli ikramiyemle alırım sana bir piyano, koyarım şu salonun ortasına. Sen sakın çalışmayı bırakma Can, yeni bir hoca bulana kadar sen her gün düzenli, sanki Madam varmış gibi çal. Baban da bırak-

mayaymış zamanında! Hem nereden biliyoruz belki de senin kadar yetenekli falan da değildi. Bak bana kıvırcık kafa! Sakın bırakma anlıyor musun beni, sakın pes etme... Seninle anlaşalım, sen çalışmaya devam et, ben de babanı halledeyim."

"Halledeyim" lafına pek gülüyor, sağ elini silah gibi yapıp sağ şakağına dayıyor sonra da kendini geriye atıyor.

"Yok canım o kadar da değil ama gerekirse de pataklarım, benim küçüğüm değil mi?"

Yine ufak bir serçe gibi tünüyor omzuma.

"Hadi şimdi git bir nocturne çal bana?"

"Chopin?"

"Ablacım ben ne bileyim! Benim sevdiğimi çal işte!"

Ağzına bir kurabiye tıkıştırırken merdivenlerden paldır küldür iniyor.

Arkasından bakarken babamın o gün söylediklerini aklımdan geçiriyorum. Bütün bu sırların, çetrefilli sorunların üstesinden gelebilecek miyim? Masamın üzerinde duran *Sonun Başlangıcı*, bana endişelerimi geçici de olsa unutturacak, geceyi biraz daha rahat geçirmemi sağlayacak gibi görünüyor. Aşağıdan gelen piyano sesiyle derin bir nefes alıyorum.

"Penceremden gördüğüm pembe bir gonca güldü, denizden esen her rüzgârda yapraklarından cennetin kokusu yayılıyor, aklımı başımdan alıyordu. Penceremi o günden sonra hiç kapamak istemedim, nazlı bir ışık idi günüme doğan. Gece olsun hiç istemedim... Rüzgârlardan korumak istedim, dikenleri avucuma batsa da, suya karışan kanımda yeniden can buldum.

Kaya Koyu, Haziran 1973"

Giriş sayfasını yirmi küsur yıl önce okuduğumda da benzer duygular hissetmiştim. Nasıl bir aşktı bu! Kitabın devamını çok net hatırlayamıyorum ama şimdi daha olgun bir kadın olarak, güzel bir aşk romanının tadını daha iyi çıkaracağımı hissediyorum.

Ve aklıma kendi yazdıklarım geliyor. Böyle yazmak için ne kadar âşık olmak lazım? Dağları devirecek, dünyanın diğer ucuna gidecek kadar mı? Bu bir mucize mi yoksa uyanacağın bir rüya mı? Bu şaraptan bir kere tadınca susuzluğun biter mi sonsuza kadar? Yoksa sonun mu olur tamah ettiğin baldan tatlı zehir?

Yaşamak için suyla yetinmeli ve şükretmeli insanoğlu! Neme lazım! Varsın kalsın bu peri masalı aşklar kâğıttan hayatlarda, tek tek sayfaları çevirirken dalıp gidelim rüyalara. Yarın şu kitabı götürüp bırakayım da posta kutusuna, sonra kendi işime bakayım. Bir an önce Kemal ile mi konuşacağım, Derya ile mi karar vereyim. Bıraksınlar bu saçma sapan, ergen davranışlarını, kimi, neyi affedeceklerse etsinler, çekilsinler de bu çocuk da kendi yolunda ilerlesin.

On dört yaşındaki çocuk bunlardan daha aklı başında yahu!

Empati yoksunları!

Ah bu müzik ne kadar iyi geliyor, ne kadar güzel çalıyor, Canım benim…

Bu roman elimin altında durdukça, sanki perdesi açık kalmış karşı pencereye bakma isteği gibi, dikkatimi başka bir şeye veremiyorum. En iyisi teslim olmak diyorum, piyano sesi kesilip ışıklar yanarken, kitabı elime alıyorum. Ellerim sıcak. Kitabın kapağına sürdükçe parmaklarım daha da ısınıyor. Kapakta kayalık bir yerde, belki de falezde kurulmuş iki büyükçe ev var. Dalgalar kayalıkları dövüyor, gökyüzü fırtına öncesinde gibi, gri. Renkler zaman geçtikçe iyice solmuş, sayfalar sararıp kurumuş. Canım bir bardak şarap ve sigara istiyor. Aylar önce içtiğim üç kadeh şarap aklıma geliyor. Sigara? Hayatımda üç kere içmiş miyimdir? En fazla. Neyi geciktirmeye çalışıyorum ben Allah aşkına?

"Bütün gece süren fırtınanın neleri kırıp götürdüğünü görmek için büyük terasa inmişti Yunus, ayakları çıplaktı, üzerinde bir hırka ve yaza yaraşır bir keten pantalon vardı. Saçlarını düzeltirken, panjurlardan birçoğuna tamir gerekeceğini düşündü. Burada birkaç ayı geçirecek lerine göre bugün yarın bir usta bulması gerekiyordu. Çocukluğundan beri gelmemişti bu eve. Babasının vefatının üzerinden bir buçuk yıl geçmişti. Annesini ancak ikna edebilmişti buranın havasının iyi geleceğine. Annesinin de dediği gibi, artık neyin önemi vardı ki! Babası yoktu artık ve evin reisi kendisiydi. Avrupa'da eğitimini uzatmak için elinden geleni yapmıştı oysa. Ama işte, sonunda buradaydı ve yapacak da pek bir şey yoktu. Birden üzerindeki hırkanın fazla geldiğini hissetti ve çıkardı. Çocukluğu geldi aklına, bu falezlerden atlamak yasaktı. Ama o sol taraftaki dik kayaların üzerinden ileriye doğru atlarsa hiçbir şey olmayacağını biliyordu. Etrafta kimse yokken de atlarlardı, defalarca atlamıştı. Kerim geldi aklına, yan komşunun oğlu, zayıf, narin yapılı, hep

öksüren Kerim. Kaç dadı kovulmuştu birlikte yaptıkları yaramazlıklar yüzünden. Kaç defa da annesinden azar işitmişti bu atlama meselesinden. Oysa Yunus nereden atlanacağını çok iyi biliyordu. Ama Kerim bilmiyordu. Bir yaz, tam öğle vaktiydi. Güneş o kadar tepedeydi ki adeta gözleri kör ediyordu. Kerim'le bu terasta nasıl buluştuklarını hatırlayamadı. Hatırladığı şeyler vardı elbette, hatırlamamaya çalıştığı şeyler... Pencerelerden bakan kimse var mı diye kolaçan edip soyunmuşlardı. Biraz gerileyip bağırarak atlamışlardı. Kendisi heyecandan, Kerim belki de korkudan. Yunus atlamasaydı...

Kerim, Yunus'un tarafına atlasaydı...

Keşke camdan birisi baksaydı...

Keşke Kerim atlamasaydı...

Keşke Kerim ölmeseydi...

Tüm bunları aklından sadece saniyeler içinde geçirirken çoktan soyunmuştu. Kerim'le yaptıkları gibi yine pencerelere baktı. Annesi kolay kolay uyanmazdı, dün gece çok ilaç almıştı. Yunus bakınca yan evin perdesi ani bir hareketle kapandı. Şaşırdı, oysa o kazadan beri ev boştu. Gözünün yanılmış olabileceğini düşünüp önem vermedi ve gerisin geriye gelip koşarak kendini bıraktı kayalardan aşağıya. Çok uzun zamandır atlamamıştı, bu tuhaf zevki unutmadığını fark etti. İlkin göğüs kafesi havalandı gövdesinden,boğazından çıkıp gidecek gibi, sonra başı, kulakları hafifledi birden ve kalbi sanki yerinden çıkmış gibi oldu. Sanki çıkmış da az ötesinde duruyormuş. Bir an elini uzatıp kalbini tutmaya çalıştı, ölmekten korktu ama parmaklarını dahi kımıldatamadı. Sadece birkaç saniye sonra aşağıya düşerken elleriyle bacaklarının yanına değebildiğine sevindi. Sıkı sıkıya kapadı parmaklarını. Sanki açsa bir şeyler kaçıp gidecekti. Ayakla-

rı kurşun gibi suya girdiğinde, burnundan olabildiğince hızla nefes vermeye çalıştı. Ama verecek nefesi kalmamıştı maalesef ve tuzlu su iki burun deliğinden beyninin en ince kıvrımına kadar girdi. Su karanlıktı, bir an önce yüzeye çıkmak için kollarını yukarıya kaldırıp kendini yüzeye doğru çekti. Gözleri yandı. *Suyun üzerine bir karış kala Kerim'in yüzü belirdi yüzeyde, sanki Yunus'u görmek için kan kırmızısı olmuş gözlerini koskocaman açmıştı. Yunus elleriyle onun yüzünü tutmak ister gibi yüzeye çıkınca kocaman bir nefes aldı. İçtiği sigaralar* yüzünden *aldığı nefes yetmedi, bir nefes daha aldı, ardından birkaç tane daha. Kendine geldiğinde merdivene en yakın kayaya kendini attı. Soğuktan küçülmüştü, bacak arasına bakıp güldü, kendini sırt üstü yere attı. Güneş tıpkı o günkü gibi kör ediyordu.*

*Sadece birkaç dakika sonra sırt derisinin gerildiğini, sanki sac bir tavanın üzerinde ters yüz edilmeyi bekleyen bir balık gibi yandığını hissetti ve tek hamlede ayağa kalktı. O an başı döndü, çıplaklığını yadırgayacak kimsenin olup olmadığını hızlı*ca kontrol ettikten sonra bir güzel gerindi ve merdivenlere yöneldiğinde, *bir kere daha denize döndü ve 'Çok üzgünüm Kerim' dedi, 'Keşke atlamasaydık o gün, keşke hiç çağırmasaydım seni bir şey göstereceğim diye,* çok pişmanım, *affet!"*

*Bir iki dakika sonra, yüz elli iki basamağı bitirmiş, nefes nefese büyük terasa ulaşmıştı bile. Kalbi sanki kulaklarından çıkıp ayaklan*ıp gidecekti. *Yerden kıyafetlerini aldı ama giyecek mecali yoktu, sadece dertop edip edep yerini kapadı ve yine pencerelere baktı, yan evden bir çift ürkek gözün kendini izlediğini gördü. Yunus'un saklayacak bir şeyi yoktu, o eskidendi. İki eliyle dertop yaptığı kıyafetlerini usulca yana bıraktı ve tüm çıplaklığıyla pencereye doğru yanaştı. Sarı, dalga dalga saçların sakladığı, avuç içi kadar bir suratta iki kocaman*

badem göz, faltaşı gibi açılmış ona bakıyordu. Yunus'un suya atladığında havalanmış olan tüm organları yerli yerine oturmuştu, el birliği ile şu an sadece bir tanesine çalışıyorlardı. Tam bir erkek olmanın gururu ile dimdik durdu. Perde hızla kapandı. Hayal görmediğinden emindi. Eğildi ve kıyafetlerini aldı. Hiç acele etmeden, pencereye bakarak, pantalonunu giydi. Arkasını dönüp eve doğru ilerlediğinde onun kendini izlediğini biliyordu. 'Bu yaz güzel geçecek' diye düşündü."

Elimden bırakamadığım, bu buram buram aşk ve erotizm kokan otuz yıllık kitapla, saatlerin nasıl akıp gittiğini anlamıyorum. O yıllarda ne kadar rağbet gördüğünü hatırlıyorum; ilk okuduğumda ne hayaller görmeme sebep olduğunu... Belli ki bazı şeyler değişmiyor ya da şekil değiştiriyor ama temelinde o tat insanın damağında hep kalıyor. Bir yandan da kendi yazdıklarımı düşünüyorum.

*"Sabahın hangi saatleri, haftanın hangi günüydü hatırlamıyordu Yunus, sadece gözünü açtığında, hayatının değişmiş olduğunu biliyordu. Tereddüt etmeden yatağın*dan kalktı. *Üst katın sahanlığa bakan merdiven boşluğundan gördü onu. Sarı dalgalı saçlarını tanıdı ilk önce, kalp şeklindeki yüzünü saran güzel saçlarını ve badem gözlerini. Gözleri gözlerinden ayrılmadan merdivenlerden adeta süzüldü.* İncecik bilekleri vardı, *ufacık ayaklarına dudaklarıyla dokunmak istedi. Pembe tırnakları bir an ağzını sulandırdı, yutkundu. Sadece elini uzattı, o da ipek bir mendil gibi uzattı elini. Dudaklarını değdirdiğinde içindeki dalgalar falezlere öyle bir çarptı ki herkes ıslandı Yunus'la birlikte. Elini bıraktı. Badem gözlerini* çekmeden önce *bir an göz göz geldiler, sadece bir an, içleri müzikle doldu. O an kaderlerinin yazıldığını anladı Yunus, birlikte* yürüyemeden ama *asla ayrılmayacaklarını bilerek. Ona yeniden dokunabilmenin arzusu ile kavrulup yanacağını bilemeden."*

Şimşek çakıyor birden, tüm ev aydınlanıyor. İrkiliyorum hatta zıplıyorum neredeyse oturduğum yerden, kitap elimden yere düşüyor. O anda elektrikler sönüyor. Hangi çağda yaşıyoruz yahu? Kocaman bir mum buluyorum ve yanında bir kutu kibrit. Okuyacaklarımı aydınlatıyor titrek ışık. Kaldığım yeri bulamıyorum, gelişigüzel bir yerden devam ediyorum okumaya.

"Birkaç gün sonra, güneş neredeyse en tepedeyken, Yunus bu kez kendi evlerinin penceresinden gördü onu. Saçlarının hepsini içine alan, omuzlarını da gölgeleyen kocaman bir hasır şapka vardı başında. Onun görmediğinden emin, tülün ardından baktı. Üzerinde peştemal kumaşından dikilmiş uzunca bir gömlek vardı. Ayağında da ev terlikleri. Önce sol ayağındakini sonra da sağındakini çıkardı, çıplak ayaklarıyla yürümeye devam ederken gömleğinin düğmelerini tek tek çözdü; güneş gözünü kamaştırıyordu belli ki, ikide bir elini gözüne siper ediyordu. Gömleğini tek hareketle sıyırdı, ayaklarının dibine düşürdü. Üzerinde sadece iç çamaşırı kalmıştı. Yunus nefes alamadan bu güzelliği izlerken, o şapkasını çıkardı, saçları dağıldı. Sanki, güneşten daha parlak saçlarından çıkan altın tozu tüm koyun gözünü kamaştırmıştı. Bir anda falezlerden bıraktı kendini. Bir peri kızı gibi sulara süzülürken, Yunus olanca gücüyle bağırdı:

Nuuuurrr.....

Saniyeler sonra soğuk terler içinde uyandığında başında sadece annesi vardı. Onun kemikli, soğuk ve nemli, tütün kokan parmaklarını öptü; bir yandan gördüğünün rüya olduğuna şükrediyordu içinden. Elini bırakmasını hiç istemedi, hatta gitmesini. Yanına uzanması için biraz daha tuttu annesinin ellerini. Gözlerinin içine baktı eskisi gibi.

Annesi yüzünü okşadı biraz, kısa bir süre sonra da elini çekip çıktı odadan, gözleri donuk ve renksizdi. Annesinin arkasından baktığında, rüyasındaki uzun gömlekten giydiğini fark etti."

Suratımda dolaşan bir sineğin samimiyetinden irkilerek uyanıyorum, camın önünde sedire kıvrılıp kalmışım ve belli ki üşümüşüm. Sırtım keçeleşmiş gibi ve belimde de yağsız kalmış bir kapı gıcırtısı hissi var. Aklımda yazarın annesi... Uzun gömlekli halini rüyamda mı gördüm yoksa okuduğumu mu hatırlıyorum, ayırt edemiyorum. Kitabı yerden alıyorum ama nerede kaldığımı yine bulamıyorum.

Bir an önce kitabı yazarına götürecek olmam içimi sıkıyor. Kaldığım yeri bulup devam etmek istiyorum. Kalkıp yıllar önce okuduğum baskıyı kütüphanede arıyorum. Karmakarışık rafları biraz araştırmak, umutsuzluğa kapılmama sebep oluyor. Burada herhangi bir şey bulmak mümkün değil ki! Giderken yolumun üzerindeki kitapçıdan yeni bir baskısını alırım nasıl olsa diye içimden geçirip ilk baskıyı çantama yerleştiriyorum. Sarı sayfalara dokunmak, çok eski bir hatıraya dokunmak gibi.

Otobüsten indiğim caddeyi kesen dar ve dik sokaklardan biri, babamın el yazısı ile yazdığı adres. Bu semte çocukluğumdan beri hiç gelmemiştim. Anneannemle en yakın arkadaşını ziyarete gelirdik. Ani Teyze torunlarını çağırırdı, hep birlikte yemekler yenirdi, biz kızlar evcilik oynardık sonra. Onlar hep anne olurlardı, ben de çocuk.

Bizimki gibi bir mahalleydi burası da, sadece daha çok gayrımüslimlerin oturduğu bir semtti. Artık onların da sayısı azalmış, mahallenin dokusu tamamen değişmiş. Esnaf da değişmiş, daracık kaldırımlara tabureler atılmış, duvar kenarlarında boş çay bardakları duruyor. İnsan aralarından geçerken tedirgin oluyor.

Bu dört katlı apartmanların sokağa bakan daracık ön cephelerindeki Fransız balkonlardan çamaşırlar sarkıyor, sıvalar dökülmüş, giriş basamakları bile erimiş, incelmiş, matlaşmış... Çöp sularının izleri duruyor.

Bu kadar ünlü ve zengin bir yazarın, böyle bir semtte oturuyor olmasını garipsiyorum. Ev aile yadigârı olsa da, insan daha düzgün bir yere taşınır diye düşünüyorum.

Adresi bulamıyorum bir türlü, numaralar birbirini takip mi etmiyor anlamıyorum. Önümde yaşlı bir amca iki elinde birer balya gazete ile yürüyor, adımları dikkatsiz. Aceleyle geçmek için hamle yaptığımda durup kenara çekiliyor, rahat geçebilmem için. Başıyla selamlayıp "hayırlı günler hanımefendi" diyor. Ben de biraz çekilip "teşekkür ederim beyefendi, size de" diyorum. Gülümsüyor, eksik dişleri ve çıkık çenesi ile yaşını çok da tahmin edemiyorum. Bir an duruyorum.

"Size bir adres sorabilir miyim?"

"Elbette hanımefendi, buyurunuz."

"Efendim, ben Kuyulubağ Sokağı arıyorum."

"Kaç numara? 50'den yukarısı ise caddeyi yukarıdan keser."

Kâğıda bir kere daha bakıyorum, elimin terinden mürekkep biraz dağılmış.

"Hay Allah, ya 18 ya da 13 numara galiba"

Kağıdı alıp görmeye çalışıyor, uzaklaştırıp, yakınlaştırıyor.

"18 de 13 de aşağıda hanımefendi, merak etmeyiniz. Ben de o yöne gidiyorum. Dr. Babacakis Ruh Hastalıkla-

rı Hastanesi'nin kapısına bakan taraftır orası. Sakıncası yok ise kimi aradığınızı lütfederseniz belki de tanırım. Doğma büyüme buralıyım efendim."

" Yusuf Taha, yazar..."

"Oo hanımefendiciğim 13 numarada oturur kendisi. Eskiden, çok eskiden karşılaşırdık sokakta. Birkaç kitabını da imzalatmıştım. Artık hiç dışarı çıkmıyor. Sağlığı iyi mi?"

"Ben sadece bir emanet bırakacağım kendisine, hiç tanımıyorum. Yani yazar olarak biliyorum tabii de..."

"Çok büyük yazardır, çok! Çok yazık oldu..."

"Ne oldu efendim?"

"Hanımefendiciğim, kendisi aslen bizim mahalleli değildir. Buraya yıllar önce taşınmasının sebebi, validesinin rahatsızlığı idi. Başta her gün validesini Dr. Babacakis Ruh Hastalıkları Hastanesi'ne götürdü, getirdi. Birkaç yıl sonra durumu iyice kritikleşince de yatırmak zorunda kaldı."

Merakla dinliyorum, yüzümden devamını beklediğimi anlıyor.

"Efendim, Yusuf Bey'in validesi ruhsal buhranlardan kurtulamadı. Bir sabah, Yusuf Bey evden ayrıldıktan sonra evi ateşe verdi. Malum bizim sokaklar pek dar, itfaiye çok gecikti. Fakat mahalleli el birliği ile yangını söndürdü ve hanımefendiyi kurtardılar. Bir rivayete göre oğlunun son yazdığı romanı yakmış. Bilmiyoruz gerçeği elbette. Sonra da bu hastanede vefat etti. Yusuf Bey de kaldı burada. Kimseyle ne görüşür, ne konuşur, tek başına nasıl yaşar bilemem. Yalnızlık Allah'a mahsustur hanımefendiciğim, yalnızlık insana bir cezadır. Bakınız

etrafınıza her şey çifttir bu dünyada. Bile isteye insan tek kalır mı? Yazık…"

Elindeki gazete balyalarından birini almak için hamle yapınca, yine gülüyor dişsiz ağzıyla;

"Çift taşırsanız daha dengeli oluyor, teşekkür ederim, çok naziksiniz. Bakın ileride hastanenin kapısını görüyor musunuz, sol tarafta, büyük demirli kapı. Evet, ona dik gelen sokak. Ben izninizle buradan ayrılıyorum. Sizinle yürümek büyük zevkti hanımefendi."

Balyaları yere bırakıp, kim bilir kaç yıllık olan ceketinin önünü kapatarak selam veriyor. İçinde elde örülmüş bir süveter ve yakası yıpranmış, son düğmeye kadar iliklenmiş bembeyaz gömleği ile bu yüzyılın son beyefendisine elimi uzatıp teşekkür ediyorum, sohbetimizin benim için de bir zevk olduğunu söylüyorum.

Yolun aşağısında, o saray kapısı kıvamındaki demir kapıya yaklaştıkça sanki bir film setine bakıyorum. Kapı yeşil ve paslı. Sanki yıllardır hiç açılmamış gibi. İnsanlar sarı otların bahçesini istila ettiği hastaneye nereden girip çıkıyorlar? Giren çıkamıyor mu yoksa?

Demir kapının önünde küçücük duruyorum, gölgem bile yok. Başımı yukarı kaldırdığımda, iki kanadın birleştiği yerde yazılı tarihi görüyorum: 1856. Kapının ardında, yüz, yüz elli metre ileride, herhalde bahçenin tam ortasıdır diye aklımdan geçiyor, hastane binası var. Galiba iki katlı. Binaya yakın yerler daha yeşil, ağaçların aralarına banklar serpiştirilmiş, geri kalan yerleri sarı otlar bürümüş. Uzaktan tek tük insanlar görüyorum. Beyaz kıyafetliler çoğunlukta sanki. Demir parmaklıklı üst kat pencerelerini görebilmek için gözlerimi kısıyorum, pencereler kapkaranlık. Birden, demir kapının arkasında biri beliriyor.

O kadar korkuyorum ki, burnumun dibinde duran bu kadından uzaklaşmak için bir adım bile geriye atamıyorum, kaskatı duruyorum öylece.

“Açma sakın, açma sakın, açma sakın ...”

Fısıltıyla konuşuyor; sarımsı gri yüzü ve erkek tıraşı saçlarıyla inat, dişsiz ağzından pembe bir dil gözüküyor. Arkasını dönüyor, koşmaya başlıyor. Ayakları çıplak. Duruyor, dönüp bana bakıyor. Ben hâlâ olduğum yerde çakılmış gibi duruyorum. Elini havaya kaldırıyor, gülerek bağırıyor;

“Yine gel, yine gel, yine gel...”

Ter içindeyim, titriyorum. Bir yandan da ne işim var benim burada diye söyleniyorum.

Tüm gücümü topluyorum, bir daha buraya gelmemek üzere arkamı dönüp hızla Kuyulubağ Sokağı’na ilerliyorum.

13 numaranın önüne geliyorum. Demir çerçeveli bir kapı. Gri buzlu camının neredeyse kırılmamış yeri kalmamış, arkadan koli bandı ile yapıştırılmış. Üzerinde dev gül desenleri varmış bir zamanlar, kolu incecik, zarif. Belli ki zamanında çok güzel bir kapıymış. İleride bu mahalle ile ilgili aklımda sadece kapılar kalacak herhalde diye düşünürken kapı hızla açılıveriyor, bir an üzerime biri düşüyor gibi geliyor! Çocuk değil aslında, delikanlı da değil koca bir adam bu! Yana çekiliyorum, beş basamaklı merdivenden sokağa atlıyor. Ben dehşet içinde arkasından bakakalmışken, girişin bir üst katının penceresi öyle bir açılıyor ki camların da aşağıya ineceğini sanıyorum, sadece başımı omuzlarımın arasına çekebiliyorum.

“Hüsnü! Hüsnüü!”

Bir yandan iyice küçülmüş halime bakıyor bir yandan da aldırış etmeden avazı çıktığı kadar bağırıyor kadın.

"Hüsnüü! Bak hele! Koşma demedim mi lan! Hüsnüüü... "

Koca adam hiç hızını bozmadan koşarak bir daire çiziyor, bir daha, bir daha...

"Yusuf Amca'n bir paket alsın sadece dedi. Anladın mı? Bir paket al da gel hadi. Oyalanma bak! Koşma oğlum!"

Açtığı hızla, pencereyi kapadıktan sonra camın arkasından dik dik bakıyor bana.

Burada ne işim var diyorum kendi kendime, bir kez daha. Babam yorulmasın diye mi yoksa Yusuf Taha ile tanışma fırsatı peşinde miyim... Fırsatçılığımı mı cezalandırıyor Allah? Ben öyle kalakalmışken, kadın pencereyi yeniden açıyor ve bana sertçe "Buyur? Kime bakmıştın?" diyor.

"Yusuf Bey'e bir paket getirdim, Atlıkarınca'dan."

Hiçbir şey anlamadan içeriye "Bir paket getirmiş, karınca mı ne dedi" diye sesleniyor. Hiçbir şekilde eğilmemiş, bükülmemiş, sıtma görmemiş sesiyle.

"Sahaf, sahaf Atlıkarınca!" diye bağırırken kendi sesimin de onunkine çaldığını fark ediyorum ve saçmaladığımı...

"Kitap, kitap!"

"Kitap getirmiş, kitap..."

Pencereyi gürültüyle kapatıyor.

Az sonra apartmanın içinden kapı otomatının sesini duyuyorum. Büyük kapıya yaklaşıp içeriyi görmeye çalıştığımda, içerideki ikinci kapıyı fark ediyorum. Otomata basılarak açılan kapı o. Dış kapı zaten açıkmış. De-

rin bir nefes alıp giriyorum.

Sahanlıkta duruyorum. Merdiven boşluğundan süzülen gün ışığında, başka bir zamana gelmişim gibi hissediyorum. Siyah ferforje tırabzanın ahşap küpeştesi yer yer çatlamış ama hâlâ çok zarif görünüyor; yerde krem üzerine lacivert, kırmızı, kahverengi desenli çini karolar var. Belli ki bir zamanlar çok zevkli, çok güzel bir binaymış burası. Ben ağzı açık ayran budalası gibi etrafa bakarken üst kattaki kapı açılıyor. Biraz önce pencereden çığıran kadın, ellerini önlüğüne silip yemenisini düzeltiyor, apartmanın alacakaranlığında beni seçmeye çalışıyor.

"Bacım kusura bakma. Ben inip alacaktım da, bizim posta kutularını kaldırdılar, yenisi mi yapılacakmış ne, zaten hiçbir şey kalmıyordu ki içinde, hırsız çok bu mahallede."

Kitabı posta kutusuna koymam gerektiğini tamamen unuttuğumu fark ediyorum. Merdivenleri çıkarken çantamın fermuarını açıp kitabı çıkarmaya çalışıyorum.

"Bacım bir bardak su getireyim mi? Yorduk seni de buraya kadar."

"İyi olur, sağ ol..."

Kapının eşiğinden görebildiğim kadarıyla içerisi binadan daha aydınlık ama eşya yığınlarından olacak, kasvetli görünüyor. Etrafta paketler, koliler, ağzı bağlanmış torbalar var. Rutubet, küf ve toz kokusu anında hapşırmama neden oluyor. İlkinde sessiz olmaya gayret etsem de, ikinci ve üçüncüsü apartmanda yankı yapıyor.

Suyu bir dikişte içiyorum, gözümü kapatıp. Çok iyi geliyor hem içim hem ruhum serinliyor. Gözümü açıp da kadıncağıza teşekkür edeceğim an tam arkasında simsiyah bakan bir çift göz beliriyor. Uzun boylu, epey kilolu

bir adam bu. Ağzımdan teşekkür çıkıyor mu bilmiyorum ama birkaç şey geveliyorum.

"Ben... Muzaffer Bey'in kızıyım efendim. Şeyi getirmiştim..."

Çantamdan kitabı çıkarttığım anda apartmanın ışığı sönüyor. Otomatın düğmesine basıyorum, karşımda sadece elinde boş bardakla ve yüzünde saçma bir mutluluk ifadesiyle evin hizmetlisi olduğunu tahmin ettiğim kadın var.

Boş olan elini uzatıyor, kitabı istemeye istemeye veriyorum.

"Teşekkür ederiz bacım, sana da zahmet verdik."

"Bir şey değil... İyi günler..."

Derin bir hayal kırıklığı ile merdivenleri iniyorum.

Ben apartman kapısını daha açmadan, Yusuf Taha'nın dairesinin kapısı kapanıyor. Büyük bir yazarla tanışma hayallerim böylece suya düşüyor.

Temiz havaya çıkınca kendimi biraz daha iyi hissediyorum, dönüp pencereye bakmaktan kendimi alamıyorum. Perdenin arkasından bakıyor, gölgesini görüyorum.

"Fesuphanallah, Allah kimseyi bu hale düşürmesin... Deli mi ne!"

Sesimin biraz yüksek çıkmış olmasından korkup, sağa sola bakıyorum.

Hüsnü, elinde sıkı sıkı tuttuğu bir paket sigara ile önüne bakarak koşuyor bana doğru.

Karşı kaldırıma geçiyorum.

Bu mahalleden hemen, bir daha da gelmemek üzere kaçarak gitmek istesem de o evi, girişteki kutuları, rulo edilip duvara dayanmış halıları ve portmantodaki aynadan sadece bir kısmını gördüğüm kitap yığınları dolu salonu merak ediyorum.

Gerçek Yusuf Taha'nın kim olduğunu merak ediyorum.

"Sevin, Seviiiiiin..."

Tam da insanın kendi mahallesine, kendi evine gelmesinin ne harika bir şey olduğunu düşünürken, tanıdık bir ses duyuyorum.

"Kemal! Kemal'ciğim... öpmeyeyim feci terliyim."

"Gel ya, ne olacak sen de!"

İnsanın dostunun yanında olması da harika, her ne kadar çözülmesi gereken şeyler olsa da.

"Ne var ne yok görüşmeyeli, nereden böyle?"

"Asıl seni sormalı, hülyalı hülyalı yürüyordun, kaç dakikadır arkanda yürüyorum fark etmedin. Hayırdır?"

"Ay aman sakın sorma! Vallahi başıma bir iş aldım bin kere de pişman oldum. Aman bırak ya deli dolu vallahi etraf. Bakma biz çok güzel bir yerde yaşıyoruz. Anlattırma bana gözünü seveyim. Babama yardım edeyim diye bir işe kalkıştım bugün, burnumdan geldi. Neyse geçti, bitti Allah'a şükür. Beni boş ver sen ne yapıyorsun bakayım?"

"Gel, azıcık oturalım şurada. Bir bardak da bir şey içeriz, ikimize de iyi gelir."

İleride, yolun üzerine ufak sandalyeler çıkarmış bir barı gösteriyor başıyla. Şimdiye kadar gitmeyi boş verdim, dikkatimi bile çekmemesine şaşırıyorum bu sevimli yerin. Uzaktan saksafon ve piyano sesi geliyor.

"Can gösterdi burayı bana."

"Hadi canım?!"

"Tabii ki onu aldıkları yok da önünden geçerken beğenirmiş, pek bir havalı gösterdi bana, sıpa."

"Hem de ne sıpa... Canım benim!"

İçeri giriyoruz, tavanda asılı büyük bir pervanenin altına oturuyorum, sevinerek.

"Kemal, bu esinti fazla gelir mi sana?"

"Yok, yok gayet iyiyim, kan testi yaptırmıştım bugün aldım sonuçlarımı, domuz gibiyim!"

Yüksek sesle bir kahkaha atıyorum, kendim bile şaşırıyorum kendimden çıkan sese.

"Hiç domuz görmesek inanacağız! En az on kilo daha alman lazım senin..."

Kısa saçlı, üzerinde çiçekli, efil efil bir elbise olan garson kız, güler yüzüyle lafımızı böldüğü için özür dileyip siparişlerimizi alıyor.

"Bir beyaz şarap hanımefendiye, bana da bir viski lütfen."

Bir saat önce bulunduğum yer, insanlar, o dar kaldırımlardaki patlak çöp torbaları gözümün önüne geliyor bir an. Sonra da o... Tadım kaçacak gibi oluyor ama dikkatimi derinden gelen müziğe veriyorum.

Bir an sessizlik oluyor masamızda. Asıl konuyu nasıl açacağım konusunda hiçbir fikrim olmadığını, bugünün belki de doğru gün olmadığı düşünürken, lafa o başlıyor.

"Sevin... seni gerçekten kardeşten öte gördüğümü biliyorsun değil mi?"

İyiden iyiye ter basıyor, tepedeki pervane bile kifayetsiz kalıyor bu sıcağa.

"Biliyorum Kemal, biliyorum."

Bilmediğim bir sürü şey var aslında senin hakkında ve asıl çözmemiz gereken neler var, onları da öğrenmek istiyorum demek geliyor içimden ama şu anda ne gücüm var ne de cesaretim.

"Bugün hastaneye gittim."

Onun da cesaretini toplamaya çalıştığını anlıyorum.

"Özlemişler mi seni?"

Gülüyor.

"Yaa çok özlemişler! Şaka bir yana aman da gel buyur demedi bile bir kişi. Hatta yeni düzenlemelerden dolayı ne kadar sıkıntıda olduklarını anlattılar. Üstüne üstlük, dönmeme şaşırdığını söyleyenler oldu. Sanki çok eğlenceli bir yerdeymişim…"

"Onlar da gitselermiş o zaman şöyle bir beş yıllığına mesela! İnanma sen, onlara herkesin tuzu kuru burada. Sen ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum Sevin, şu anda hiçbir şey bilmiyorum. Bir sabah uyanıyorum ne yapacağımı biliyorum, oğlumu alıp daha uygar, doğayla iç içe, çok mutlu olacağımız bir yere gitmeye karar veriyorum. Akşam oluyor, hayal kuracak gücüm bile olmadığını fark ediyorum."

Can'ın uzaklaşabileceğini düşünmek yüreğimi yakıyor.

"Derya desen tam bir muamma, sanki umurunda değiliz, daha doğrusu değilim. Sanki gitsem sevinecek. Bıraktığım kadın değil o artık. En büyük zararım ona dokunmuş. O kadar üzülüyorum ki..."

"Bırak üzülmeyi Kemal, onlar sen olmadan yaşamaya alışmışlardı. Gayet de güzel idare ediyorlardı doğrusu-

nu istersen. Şimdi gitsen de kaldıkları yerden devam ederler... Yaşarlar yani. İkisinde de izler kaldı, ama tamiri imkânsız mı, sanmam. Ne var bir sürü yara iziyle yaşıyor insanlar öyle ya da böyle. Sen nasılsın, onu söyle sen bana asıl?"

Kendimden beklemediğim bu cesaret ve ataklığın nasıl, nereden geldiğini bilmiyorum. Belki o tuhaf mahallede geçirdiğim bir saatten belki Kemal'in Can'ı alıp gitme ihtimalinden. Şarabımdan kocaman bir yudum alıyorum, boynumdan omuzlarıma, ardından parmak uçlarıma doğru güzelce gevşiyorum.

Gözleri titriyor, elleri de. İçkisinden bir yudum alıyor, bir yudum daha, bir daha. Bardağı boşalınca uzaktaki garsona işaret ederek ikinciyi istiyor.

"Nereden başlayayım ki Sevin..."

"Şu piyanodan başla istersen!"

Gözlerini boş bardağa dikiyor, susuyor.

"Kemal senin çocuğun üstün yetenekli, bu yeteneği de tescilli biliyorsun. Bilmesen dert değil diyeceğim ama..."

"O piyano orada durdukça sanki babam bizimleymiş gibi geliyor..."

Ağlamaya başlıyor, eliyle ağzını kapamasa sanki şimşekler çakacak, fırtınalar kopacak ve hepimiz sulara kapılıp dağılıp gideceğiz. Söylediği beni çok şaşırtmasa da, bu kadar acı çektiğini hiç fark etmediğimi anlıyorum. Çenesi öyle bir kenetli ki dudakları neredeyse tek bir çizgi olmuş, açmaya gayret ettiğini görüyorum.

"Babam beni, doğduğum ilk günden itibaren kabul etmedi Sevin. Tek çocuğunu..."

Elini yumruk yapıp ağzını kapatıyor. Birazdan büyük bir deprem olacağını anlıyorum. Bir şarap, bir viski daha işaret ediyorum garson kıza.

Sarılıyorum, ağlaması bana da bulaşıyor. Yan masadakiler bakıyor, ne olduğunu anlamıyorlar. Benim de anladığım yok zaten.

"Annemle babam hiçbir zaman birbirlerini sevmediler Sevin, yıllarca severmiş gibi yapıp aşkı, mutluluğu hep başka yerlerde aradılar. Annem oldum olası çok zayıf bünyeliydi, kırılgandı. Hep hastaydı, hep doktorlar gelirdi evimize, o büyük yatakta hep yalnız yatardı. Geceleri kalkıp ateşi olup olmadığına bakardım. Çünkü bana hep annen üşüttü, biraz dinlensin ateşi düşer, ayağa kalkar merak etme derlerdi. Çok sonra anladım ki aslında annemin rahatsızlığı ruhsaldı. Özellikle babamın eve gelmediği gecelerde geçirdiği nöbetler sanki histeri nöbetleriydi. Bir gün deli gibi yemek yer, bir gün evde ne kadar içki varsa içer, bazen bir hafta ağzına hiçbir şey koymazdı. Hepsinde hastanelik olurduk, gece acil servise gelirdi babam. Bizi alır eve götürür, kendi de birkaç saat sonra nereden geldiyse oraya dönerdi. Küçükken yaz boyunca, okullar kapanır kapanmaz ailenin sayfiye evine gönderilirdik. Annemin bana hamile kaldığı eve. İn cin olmayan o dik kayalıkların üzerinde kurulmuş kocaman evde geçerdi aylar. Kendimi bildim bileli annemin kendini öldürmesinden korktum Sevin. Ben hep biliyordum… Hatta kâbuslarımda kayalıklardan denize atladığını görürdüm. Ben de ardından atlardım. Suyun altında, son nefesime kadar onu arar ama bulamaz ve çıkmak zorunda kalırdım. Tahminim doğru çıktı, annem kendini öldürdü ama başka şekilde. O büyük yatakta, kenarı keskinleştirilmiş mektup açacağıyla iki bileğini kesip babamın tarafında yatarak öldü. Yavaş yavaş, saatler

boyu, adım adım sona yaklaşarak. Ben yirmi yaşındaydım. Tıp fakültesinde ikinci yılımdı."

Biraz daha güç almak için elimi tutuyor ve sıkıyor.

"Annem ölmeden bir yıl önceydi, bir akşam yine bir krize girdi. Kasılıyor, üzerindekileri çıkartıyor, ağzından köpükler çıkıyor, boynunu, göğsünü tırmalıyordu, korkunçtu... Evdeki yardımcımızla zor zapt ettik. Ambulans çağırdım, ben ne yapacağımı bilemiyordum. Gelen doktor sedatif bir iğne yaptı ve annem öylece uyudu. Apar topar benim okuduğum fakültenin hastanesine gittik. Amacım hocalarıma gösterebilmekti. Odaya çıkmamızla babamın da gelmesi bir oldu. Bahçıvan haber vermiş. Yatışını ayarlamak, dosyasını alıp nöbetçi doktora vermek için dışarı çıkmıştım. İşleri ayarladıktan sonra odaya döndüm, kapı hafif aralıktı. Babam, annemin başındaydı ve ellerini yatağa dayamış, öfkeyle söyleniyordu. Annem yarı baygındı, tam uyanamamıştı daha ama bir şeyler gevelemeye çalışıyordu. Babamın söylediklerini çok net duydum. Anneme "Seni orospu gittin değil mi o âşığının yanına yine, şu koynundaki izlere bak! Kaltak! Beni rezil ettiniz dünya âleme, her şeyi biliyorum artık! Allah senin de onun da belasını versin!" Babamın beni neden bir türlü sevmediğini o an anladım: Çünkü babam o değildi! Sinirini alamadı, annemin suratına tükürdü. O anda istediğim tek şey, onu öldürmekti. Odaya girip öyle bir vurdum ki ona, yere düştü. Kıvranırken iki tekme de böbreklerine, sırtına attım. Sonra kim geldi bizi ayırdı, onu yerden kaldırdı hatırlamıyorum. Annemin yüzünde öyle bir acı vardı ki o adamın tükürüğü ile. Başucunda duran pamuk ile sildim yüzünü. Aklım o anda o kadar hızlı çalışıyordu ki bir daha da bu kadar hızlı hiçbir zaman düşünemedim, bir aletin ucuna biraz pamuk dolayıp kendi tükürüğümü de aldım ve odadan hızla çıkıp hemşireden birer poşet istedim. Numunelerimi alıp Adli Tıp

bölümüne gittim."

Nefes alıp verebiliyor muyum, kaçıncı bardaktayım, saat kaç oldu, bugün ne biçim bir gün, neler oluyor Allahım, tüm bu olaylar, kelimeler ne kadar hızlı dönüyor etrafımızda...

"Sevin, iyi misin? Biraz su iç. Ben bunları şimdiye kadar hiç kimseye anlatmadım. Kime anlatabilirdim ki?"

İkimiz de sarhoşluğun bir adım ötesine geçmiş durumdayız ama susmasını istemiyorum. Bir kere susarsa bir daha açmayacak bu konuyu, biliyorum.

"Neyse, DNA testi sonuçları ertesi hafta çıktı..."

"Eeeee..."

"O benim babamdı Sevin, maalesef benim babamdı. Olmaması için o kadar dua etmiştim oysa. Hayvan gibi anneme saldıran, anneme hayatımızda duymadığımız küfürleri eden adam, benim öz babamdı Sevin. Yıllarca bunu içimde sakladım, ona da söylemedim. Birkaç hafta önce, ölüm döşeğindeyken ısrarla çağırdılar beni. İyi ki gelmişim Sevin, o yarı ölü balık gibi bakan gözlerine bakarak onun öz be öz oğlu olduğumu elimde de kapı gibi raporun olduğunu söyledim. Anladı mı bilmiyorum ama son nefesinde yüzünde çok mutlu bir ifade vardı. Ama mutlu gebersin diye söylememiştim ben bunları! Onu hiç affetmeyeceğim, asla! Ama bu nefret bana, bize zarar veriyor Sevin, öldü ama hâlâ zarar veriyor..."

Elleri hâlâ titriyor ama gözleri kuru artık. Sormak istediğim o kadar çok şey var ki annesiyle ilgili. Kimdi peki o adam? Niyeydi babasının bu kini? Hayatlarını cehenneme çeviren bu şüphe? Ama kelimeler denk gelmiyor dilime. Tuvalete gitmem gerektiğini söylüyorum ama tek

hamlede ayağa kalkamıyorum. O kalkıp yardım ediyor ve tuvaletin kapısına kadar getiriyor. Klozete oturup, iki elimi alnıma koyuyorum. Hepsi geçecek diyorum kendime hepsi geçecek, hepsi geçecek. Yıllar evvel kocamın evden temelli gitmek istediğini söylediği gece de yatağın kenarına oturmuştum aynı şekilde ve başımı tutarak aynen şimdiki gibi sallanıyordum, "hepsi geçecek, hepsi geçecek, hepsi geçecek..."

Klozetten kalkar kalkmaz kusmaya başlıyorum.

O zaman hiçbir şey geçmemişti.

Ya şimdi de hiçbir şey geçmezse?

Çok hırpalandığımı anlıyor, ben masaya geldiğimde hesabı ödemiş, çantamı almış beni ayakta bekliyor.

"Hadi bakalım, bu akşam bu kadar... Anlatacak ne kaldı ki zaten, her şeyi anlattım Sevin!"

"O piyanoyu evden çıkarmayacaksın!"

"Tamam..."

"Söz ver..."

"Söz!"

İki sarhoş, sallana sallana çıkıyoruz, muhtemelen bir defa daha gelemeyeceğimiz bu bardan.

Eve ne kadar sürede yürüyoruz, yolda ne konuşuyoruz yoksa susuyor muyuz hiçbir şey hatırlamıyorum.

Evin önüne geldiğimizde çantamdan bir türlü anahtarı çıkartamıyorum. Bir yandan da babamın ışığı yanıyor mu yanmıyor mu diye yukarı bakıyorum, başım iyice dönüyor. Bizi böyle görmesini istemiyorum. Zar zor bul-

duğum koca anahtarlık yere düşüyor.

Tam bu sırada kapıyı Can açıyor, kocaman olmuş gözleri ile kendi evlerinin kapısına gidip "Anneee babam şarhoş!" diye avaz avaz bağırıyor.

Ben çaktırmadan aradan sıyrılıp üst kata çıkmaya yeltenince; "Anneee Sevin de sarhoş!" diye bağırıyor.

İki hamleden sonra Can'ı merdivende yanımda buluyorum.

Anahtarımı elimden alıyor bir yandan da gözümün içine bakıyor.

"Oğlum bakmasana öyle... Biraz içtik o kadar!"

Kapımı açıyor, beni içeri sokuyor. Çantamı elimden alıp portmantoya asıyor. Ayakkabılarımı çıkarmak için yere çömeliyor. O güzel saçlarını okşuyorum. Başını kaldırıyor, kısık sesle;

"Piyanom gidiyor mu?"

"Hayır Canım!"

Çömeldiği yerden öyle bir zıplıyor ki, kafasını tavana vuracağını zannediyorum. Sonra beni kucaklayıp havaya kaldırmaya çalışıyor ama beceremiyor. Zıplayarak kapıdan çıkıp, yine yuvarlanır gibi merdivenlerden "Senin için çalacağım Sevin, senin için çalacağım! Seni çok seviyorum!" diye bağırarak iniyor. Kapıyı kapatıp sırtımı dayıyorum. Derin derin nefesler alıp, bugünün artık bitiyor olmasına sevinerek gidip yatmak istiyorum. Işıkları kapatırken kütüphanede duran Can'ın minicikken kucağımda çekilmiş fotoğrafının olduğu çerçeveyi görüyorum, elime alıyorum.

"Allahım bu ne kadar tatlı bir çocuk, ne kadar tatlı bir bebekti... Mert de bu kadar tatlı olur muydu?"

Aşağıdan gelen müzik sesi yüzümü gülümsetse de, bir iki dakika sonra Derya'nın sesini daha doğrusu haykırışını duyuyorum "Caaan…" , tüm sesler kesiliyor.

Çerçeveyi öpüp aldığım yere koyarken, sanki bir şey orada onu görmem için kıpırdıyor. Dün arayıp durduğum kitap tam göz hizamda duruyor. *Sonun Başlangıcı*'nı alıp yemek masasının üzerine bırakıyorum, odama gidiyorum.

Gözümü kapadığımda, bugün, bu kısacık gün bir ömür gibi dönüyor başımda. Uykuya dalıyor muyum hatırlamıyorum, gün bitiyor artık.

Sabahın öğlene döndüğünü başucumda duran saatime baktığımda ancak anlıyorum. Gözlerim dün geceden daha iyi ama yine de zor odaklıyor. Zonklayan başım da yastıktan ayrılmamak için direniyor, boynumdan aşağı beton dökülmüş gibi.

İçimde garip, hatta kötü bir hisle uyandığımı fark ediyorum. Gözlerimi biraz daha kapayınca rüyamda Can'ın kayalıklardan aşağıya atladığını gördüğümü hatırlıyorum. Hemen açıyorum gözlerimi ve kalkıyorum yataktan. Kocaman bir bardak su ile bir Aspirin yutuyorum. Evet, Can, çok dik, simsiyah kayalardan aşağıya denize kendini bırakıyordu ve ben de ardından koşarak atlıyordum. Su o kadar bulanıktı ki onu bulamıyordum. Su kan kırmızıydı… Devamını hatırlamak istemiyorum. Midem bulanıyor. Tezgâhın üzerindeki ekmek kutusundan bir parça ekmek atıyorum ağzıma.

Neyse rüyada kan gördün mü rüya bozulur diyerek içimi rahatlatıyorum.

"Aylardan Yaz Güneşi, günlerden denizdi. Yaz güneşi en güleç yüzüyle ye*ryüzünü aydınlatırken, ışığıyla dağları, denizleri, tarlaları daha renkli daha eğlenceli hale getiriyordu çocuklar daha çok eğlensin diye. Can da ayaklarını o göz alabildiğince büyük, berrak suya daldırmış, ne kadar kocaman gözüktüklerine bakıp kahkahalar atıyordu. Ayaklarını çırptıkça su köpürüyor, etrafa damlacıklar içinde neşe saçılıyordu. Gözleri kamaşmış bir şekilde, bir çift kocaman gülen gözün kendine baktığını gördü suyun altından. O da eğildi suya doğru ve hoooop kayıverdi o ılık, berrak, sonsuz güzellikteki dünyaya. O kocaman gözlü gülen suratı hatırladı, dün gece annesinin okuduğu kitaptaki balon balığıydı. Tombik gövdesinin yanında küçücük kalmış yüzgeçleriyle daha da komik olmuştu ama gülmedi Can, üzülmesin diye. Yüzlerce değerli taşla süslenmiş gibi parlayan derisine elini sürdü, usulca. Pul puldu derisi, içi bir tuhaf olsa da balonun hoşuna gittiğini anladı. Pullarını severken balon balığı kendini daha şişirdi Can rahat etsin üzerinde diye ve birlikte maviliklere dalıp gittiler. Can gördüklerine inanamıyordu. Balon balığının arkadaşları denizatı, palyaço balığı, rengârenk mercanlar, tek diş köpek balığı, trompet balığı, on iki kol ahtapot, yamprik yengeç ve diğerleri kocaman bir sünger koltuğuna oturmuş, Can'a tüm marifetlerini göstermek için sıraya girmişlerdi. Can hiç uyanmak istemedi rüyasından."*

Yıllar önce Can'ı öğle uykusuna yatırırken anlattığım masal geliyor aklıma. İnsan rüyadan uyanmak istememeli.

Ya uyanıkken gördüğümüz kâbuslar?

"Tek bir çaresi vardı, tüm olanları kabullenip yoluna devam etmek. Hiç şüphesi kalmamıştı artık. Ne olduysa olmuştu ve zaman üzerini kalın bir toprakla örtmüştü.

Bu toprağı kaldırıp o ölüyü yaşatmaya çalışmayacaktı. Rüyalarına bile girmiyordu, hatta zaman zaman adını bile unuttuğu oluyordu. Tıpkı zamanı unuttuğu gibi. Artık geçmişte yaşamayacaktı. Yaşanacak günler önündeydi, sadece o bir adımı atmak için kararını vermesi gerekiyordu. İşte bugün o kararı verdi."

Hiç düşünmeden siliyorum, kim bilir ne zaman yazdığım bu paragrafı.

Kabullenmek için önce gerçekleri bilmek gerekir ahmak Sevin! Aç gözünü de bak etrafına, sırlar içinde boğulmak üzere olanlara!

Biraz da kendine bak!

“Sevin....”

“Gel Can, gir canım.”

“Niye yüzün öyle?”

“Nasıl öyle?”

“Gözüne bir şey kaçmış gibi…”

“Ağlamadım canım, sadece başım çok ağrıyordu. Sen sen ol sakın içki içme olur mu canım?”

“Hiç mi?

“Hiç ablacım…”

Çok da kaale almayan bir yüz ifadesiyle içeri girip doğru tezgâhın yanına gidiyor, sağa sola bakıyor.

“Sağdaki kutuda kurabiyeler, dolaptan da süt al.”

Eliyle koymuş gibi buluyor kurabiyeleri, iki bardak da süt dolduruyor. Kurabiyeyi ve süt bardağını elime tutuşturunca tabak vermek gerektiği de aklına geliyor. Kendi bardağını da bırakıyor, kurabiyesini ağzına alıp, iki eliyle iki tabak alıyor dolaptan.

Sadece gülümseyerek izliyorum.

Tabağı getirdiğinde, teşekkür ediyorum.

Kendi kurabiyesini ağzından çıkartıp tabağa koyuyor, sonra alıp iki lokmada bitiriyor.

“Bir tane daha ister misin?”

“Yok, canım sağ ol, kutuyu alsana oğlum yanına.”

Suratını iyi fikir der gibi bir şekle sokup kurabiye kutusunu alıyor. Tabağı bırakıp kutunun içinden yemeye de-

vam ediyor. Kocaman bir yudum alınca sütünden, kendimi tutamayıp kahkahayı basıyorum. "Öyle mi!" der gibi yüzüme bakıp tezgâhın üzerindeki bardak bezine ağzını siliyor.

Seni çok seviyorum çocuk!

Diyorum ama içimden mi dışımdan mı bilemiyorum.

"Sevin bir şey diyeceğim…"

"De Canım."

"Bugün Avusturya Büyükelçiliği'nde seçme var."

"Ne seçmesi?"

"Devlet Konservatuvarı'ndan hocalar gelecek, yaz sonu yapılacak sınav için ön eleme."

"Ay bugün müydü o?"

"Madam da aradı bu sabah, sakın unutma diye."

"Unutmuş muydun?"

"Yok da…"

"Yok da ne oğlum…"

"Babama söyleyemedim, Madam da orada olacak ya…"

"Annen?"

"Annem dışarıda, aradım açmadı. Sonra da aradı -toplantıdayım acil bir şey mi var- dedi. Toplantıda falan da değildi bence… Sesi biraz şey gibi geldi."

" Ne gibi?"

"İçkili gibi…"

“Yok oğlum bu saatte içer mi, son günlerde pek güzel şeylere şahit olmadın, sana öyle gelmiştir.”

“Seninle gidelim mi Sevin?”

“Elbette kuzum, elbette…saat kaçta?”

“Kırk beş dakika sonra başlayacak.”

“Neeeeee? Oğlum niye süt içiyoruz yarım saattir? Kalk çabuk kalk, ay benim ayakkabılarım nerede, hadi içme daha o sütü, şimdi gaz falan yapacak. Sen de git üzerini değiş çabuk, aman çok geç kaldık, inşallah kaçırmayız vallahi. Benim çantam nerede?...”

Elinde çantam, kapıyı açmış, buraya gelirken kapının dışına dayadığı nota dosyasını alıyor. Ne kadar sakin ve kendinden emin, yılların piyanisti, defalarca katıldığı konkurlardan birine gidecek gibi. Tek fark üzerindeki tişört, kot ve konvers ayakkabı. Şöyle bir bakıyoruz birbirimize ama üst baş değişecek vakit yok.

“Köşedeki durakta taksi vardır inşallah Can.”

“Dolmuşa binelim istersen, yani benim yanımda pek para yok da.”

Sadece elini tutuyorum, bu eli hiçbir zaman bırakmayacağımı bilmesini istiyorum. Sımsıkı tutuyor elimi, ikimiz de koşar adım köşede bekleyen taksiye doğru gidiyoruz. Nefes nefese taksiye kendimizi attığımızda sadece yarım saatimizin kaldığını görüyorum.

“Yetişeceğiz oğlum, sakın merak etme, sakın telaşlanma. Çok başarılı olacağını biliyorum ben, sakın telaş yapma…”

Taksinin arka koltuğunda el ele otururken hangimizin elinin daha terli olduğunu ikimiz de anlamıyoruz.

İçimden bildiğim tüm duaları ediyorum.

Can sadece camdan dışarı bakıyor gibi gözükse de, dizinde duran sağ elini görünce içinden prova yaptığını anlıyorum. Yol uzadıkça uzuyor, uzadıkça uzuyor.

Bildiğim tüm duaları bir kere daha okuyorum.

Biraz sonra büyükelçiliğin kapısına geliyoruz. Kapıdaki güvenlik taksiyi içeriye sokmamak için direniyor. Neredeyse yalvarıyorum. Belirli bir yere kadar girmemize izin verince, Can'a "in ve koş" diyorum.

Hiç tereddüt etmeden o kıvırcık kafası önde, elinde nota dosyasıyla koşuyor.

Taksiye parayı ödeyip, ben de olan gücümle binaya doğru koşuyorum. Rezidansın kapısına geldiğimde camdaki yansımamdan utansam da tek hamlede içeri giriyorum. Madam Petrinskova içeride. Bir aile ile konuşuyor, bana bir an bakıyor ve konuşmaya devam ediyor. Gözlerim Can'ı arıyor. Çok kısa bir süre sonra koluma bir el dokunuyor.

"Merhaba Sevin Hanım."

"Merhaba Madam..."

Nefesimi toplayıp devamını getiremiyorum.

"Can salona geçti, merak etmeyin. Ben kaydını yaptırmıştım. Geleceğini biliyordum, daha doğrusu öyle olmasını umuyordum."

"Çok teşekkürler Madam... Biliyorsunuz zor zamanlar geçiriyorlar ailecek. Tatsız şeyler oldu haliyle..."

"Üzülmeyin Sevin Hanım, aileler bazen bunları geçir-

mek durumunda olurlar ama burada önemli olan aile değil Can. Can'ın hayatı... Aileler çocukların hayatlarını etkileyecek kadar sorun yaşıyorlarsa aile olmaktan vazgeçseler daha iyi olur! Siz iyi bir insansınız hanımefendi..."

"Siz de öyle Madam, size minnettarım. Yani minnettarız..."

"Hadi geçelim içeri, başlamak üzere seçmeler."

"Buyurun efendim siz önden."

Madam, sade topuzu ile krem rengi döpiyesi içinde, sol yakasındaki pırıl pırıl taşlarla bezeli lale broşu ile kraliyet ailesinin bir ferdi gibi salona adımını attığı anda tüm dikkatler üzerimize çevriliyor. Ben ise gündelikçi kılığım ile sadece bir köşeye sinmek istiyorum. Gözümün önüne, Yusuf Taha'nın evine gittiğimde kapıyı açan kadın geliyor ve de içimden gülmek. "Gülme komşuna..."

Bu telaş içinde aklıma gelen münasebetsiz düşüncelere hayret ederek Madam'ın gösterdiği yere, sağına oturuyorum. Can'a bakınıyorum ve göz göze geliyoruz, ön sırada oturuyor. Madam ile beni yan yana görünce gülümseyip başını çeviriyor tekrar. Rahatladığını anlıyorum.

Kemal'i, Derya'yı aramak istiyorum ama vakit yok konuşacak. Birden telefonumu kapatmam gerektiğini hatırlıyorum. Madam Petrinskova, yaşlılık lekelerinin kapladığı bembeyaz, neredeyse saydam eliyle dokunuyor titreyen ellerime. Ne kadar minnettar olduğumu anlatacak bir söz bulamadığım için susuyorum. Yüksek tavanlı salonda aileleri nefeslerini tutmuş, çıt çıkmazken, yaşları on ve on altı arasındaki on piyanist için yarış başlıyor. Beşi dünyanın en ünlü konservatuarından birinde, tam burslu bir eğitim hakkını kazanmak için önemli bir adım

atmış olacak bugün. Bu çocuklar, uzun yıllar beklemeden uluslararası konser afişlerine isimlerini yazdıracak, beşi ise rüyadan uyanıp eski hayatlarına devam edecek. Hangisi daha mutlu olacak acaba kim bilir?

Can üçüncü sırada çalacak. İlk iki çocuğun yaşı küçük, belli ki tecrübe kazansınlar diye katılıyorlar. Aileleri neredeyse nefes almadan izlese de özellikle ikinci çocuk parçanın yarısını çalamıyor, sanki çalmak da istemiyor. Yan gözle Madam'a bakıyorum, yüzünde tebessümle izliyor sahneyi. Alkışlıyoruz, belki de hayatında alacağı son alkışlarla sahneden iniyor, pek de aldırmıyor gibi.

Sahne boşaldığında, benim de içim boşalıyor ve kalbim sanki yer çekimi olmayan bir alanda asılı, kulaklarım uğulduyor. Biraz dikleşiyorum oturduğum yerde. Can, nota çantasından notalarını çıkartıyor önce, şöyle bir bakıyor sonra da oturduğu sandalyeye hepsini bırakıyor. Kalbim çıkıp uzaya, sonsuzluğa doğru gitmesin diye ağzımı sıkı sıkıya kapatıyorum. Ufak ve dikkatli adımlarla notalarını almadan sahneye çıkıyor, piyanonun yanında durup izleyenlere bakıyor, göz göze geliyoruz. Belki de ben öyle hissediyorum.

"Beethooven, Appasionata.... La Tempete*, 1. Bölüm largo" ....(*La Tempete; fırtına)

Sanki sesi başkasına ait, sanki başımın en derinlerinden, belki de gaipten bir yerden duyuyorum onu. Sesi tok ve net.

Ne kadar heyecanlı olduğumu görmesin diye tekrar sandalyeme gömülüp, önümde oturanın sağ omzundan bakıyorum, kıvırcık saçlı o dev adama.

Hiç acele etmeden taburesini düzeltiyor. Ellerini dizlerinde kuruluyor. O ufacık yüzünde asılı duran gözlüğü-

nü burnunun üzerine iyice yerleştiriyor. Ellerini tuşların üzerinde birkaç saniye tuttuktan sonra bir sihirbaz mahareti ile çok kısa bir süre sonra tüm salonu hipnotize ediyor. Ter içinde kalıyorum salondaki fırtınada.

Madam'ın yüzünde biraz önceki nezaket gülümsemesinin yerini pür dikkat bir heyecan alıyor. Gözlerini kırpmıyor bile.

"Ah evladım, ahhhh...." Derin nefes alıp devamını getirmiyor fısıltı halinde sımsıkı kenetlenmiş dudaklarının arasından dökülen o kelimelerin.

"Ne oldu Madam, hata mı yaptı yoksa?" diye soruyorum en kısık sesimle .

"Ah evladım ah, ne gençliğini yaşayabilecek ne de...."

Herhalde öyle bir dehşet içinde bakıyorum ki, mavi-gri gözlerini bir an sahneden ayırıp yüzüme dönüyor.

"O bir konser piyanisti olacak hanımefendi... "

Bu iyi bir şey mi kötü mü anlayacak durumum zaten yokken, salon ayağa kalkıyor, ortalık alkıştan yıkılıyor ve bizimki de ayakta, sol elini piyanoya dayayıp ağır ağır eğilerek selam veriyor. O elini kolunu bir yere koyamayan, koşmaktan kendini alamayan çocuğun yerinde seyircilerini selamlayan bir konser piyanisti var.

Bis yapacak! Tekrar oturuyor taburesine...

"3. Bölüm Allegretto!"

Madam elimi tutuyor, parmakları ne kadar kuvvetli. Diğer elinde bir kumaş mendil var. Gözlerini siliyor, aslında gözleri kuru. Ama o ağlıyor, biliyorum... Benim yaşlarım ise çenemden süzülüyor.

Kendine ayrılmış vaktin iki katı kadar çalıyor, kimseden ses çıkmıyor. Piyanosunun başında son kez selamlarken salonu, ayağa kalkıp alkışlıyorum, Madam kibarca müdahale ediyor.

"Oturunuz Sevin Hanım..."

Can, sahneden indiği anda eski haline dönüyor, koşarak yanımıza geliyor, neredeyse Madam'ın üzerinden geçip kucaklamak istiyorum onu. Oturduğumuz yere yaklaşınca Madam başıyla yerine geçmesini işaret ediyor. Dönüp yerine oturunca, bir kez daha bakıyor bana, gözleri canımı delip geçiyor.

Bugün, benim hayatımdaki en mutlu gün!

"Neredesin sen, neredesin ha? Sen beni delirtmek mi istiyorsun Can! Aklım çıktı... Neredeydin ha... Konuşsanaaa..."

Elçilikten eve gelene kadar geçen o mutluluktan nereye bastığımızı bilmediğimiz kısacık sürenin sonunda, evimizin kapısını açtığımız anda Derya'nın sesi sokağa taşıyor. Kelimeler o kadar izansız, o kadar sırasız ve yersiz ki aralarına girip tek kelime edemiyorum.

Saçı başı sokakta kalmış evsizler gibi, gözleri kan çanağı. Nefesinden ne kadar çok içtiği kolayca anlaşılıyor. Şaşkınlık içindeyiz ikimiz de. Can, omuzları düşmüş elinde nota çantası ile eşikte duruyor. Kapıyı kapamak için, usulca sırtına dokunuyorum, bir adım içeri attığı anda Derya, kolundan tutup sarsmaya başlıyor. Tükürüklerini saçarken ne söylediği anlaşılmıyor. Can annesinin sarsmalarına direnmiyor. Gözlerinden süzülen o iki damlayı görünce daha fazla dayanamıyorum ve aralarına giriyorum.

"Derya, yeter Derya! Kendine gel Derya! Biz birlikteydik..."

"Çekil Sevin, yeter artık, karışma artık bize! Can içeri gir!"

"Allah aşkına yapma Derya, dur bir müsaade et. Anlatın..." kelimemi bile bitirmeme müsaade etmiyor. Tüm tahammül sınırlarını geçmiş, nereye nasıl saldıracağını kestiremiyorum, sakinleşmiyor, öfkesi artmaya devam ediyor.

"Can gir dedim içeriye..."

Can arkamda kıpırdamıyor.

"Derya, birlikte ön elemeye gittik Avusturya Büyükel-

çi'liğine...."

"Sana mı kaldı Sevin! Niye kendi işine bakmıyorsun sen! Çekil git artık yolumuzdan. Rahat bırak bizi... Onun annesi benim, sen değilsin. Oğlum için en iyisini ben bilirim. Ne sandın, kimsesiz mi sandın sen Can'ı. Ben oğlum için ölürüm be! Alamazsınız çocuğumu elimden! Sen kimsin ha! Kendine faydan yok senin be. O aptal kocanı bile elinde tutamadın sen, kaptırdın sekreter parçasına. Ne oldu! Gitti ondan yaptı bir çocuk. Sen ne yaptın, kiracının oğluna dadılık. Ben en iyisini yaparım oğluma, anlıyor musun ha! Kimse merak etmesin anlıyor musun? Yeter artık be... Rahat bırakın bizi!"

Can bir hamleyle annesini içeri itip kapıyı kapatıyor. Biliyorum, duymamı istemiyor bu ağızdan çıktıktan sonra unutulamayacak sözleri.

Kafamda uğuldayan kelimelerden hiçbirini düzgün bir sıraya koyamıyorum, anlamlı, anlamsız, sıralı, sırasız dönüyorlar başımın üzerinde. Yüzüm tokat yemiş gibi yanıyor. Yaşadığım bu ana bir anlam vermeye çalışacak halim bile yok. Kelimeleri daha da şiddetleniyor zihnimde ve birer yumruk gibi iniyorlar vücuduma. Mideme yediğim darbeyle nefesim kesiliyor, merdivene yığılıyorum. Sırtıma gelen tekmeyle yuvarlanmaya başlıyorum. Kâbus bitiyor. Apartmanın ışığı sönmüş gibi ışığım sönüyor, ferahlıyorum. Gece oluyor.

"Gece olunca hiç korkmazdı Can. Gökyüzünden bakan meleği onu her zaman korurdu, elindeki değneği ile tek tek dokunurdu yıldızlara. İlk önce limon yıldızı parlardı, o saatte uyanık olanların gözleri kamaşırdı. Hemen gözünü kapadı Can da. Sonra portakal yıldızına dokundu Melek, turuncu yaldızlar odanın duvarlarında dans et-

meye başladı. Sırada üzüm yıldızları vardı. Onlara da tek tek dokundu melek. Odanın içine loş, derinden gelen bir ışık yayıldı, limon yıldızının ışığına hiç benzemiyordu bu. *Muz yıldızına sıra gelince, üzerinde salıncak yapmış minik melekler dağıldılar odanın dört bir yanına ve en güzel sesleriyle Can'ın en sevdiği şarkıyı mırıldanmaya başladılar.*

Sabah olsun,

Başlasın oyun...

"Sevin, Sevin... Uyan kızım, ambulans çağırın!

Kemaaal...

"Sabah olsun, başlasın oyun..." şarkısını söylüyordum galiba, babamın sesini duyduğumda. Kamaşmış gözlerimi açamıyorum. Vücudum hissiz, aslında ağrım var, yüreğim ağrıyor.

"Merdivenden mi düştü acaba, Can baban yok mu?!!"

"Mümtaz Amca..."

"Ambulans çağırın! Kızım, Sevin!"

Derinden Can'ın ve babamın sesleri geliyor kulağıma, sabah mı oldu?

"Sabah olsun, başlasın oyun..."

Yine derin bir grinin içindeyim, boğazımda bir şeyler kalmış, yutamamışım gibi bir ağırlık var ağzımda, dilimde. Söyleyemediklerim sıralanmış...

"Sevin Hanım... Şimdi siz ambulansa alıyoruz, derin nefes alın. Derin nefes alın!"

Sabah oldu.

Sedyeye kemerlerle bağlıyım, o yüzden kımıldayamıyorum. Ayaklarımı oynatabiliyorum. Ambulansın içinde, başımda sağlık görevlisi var, siren sesi kulaklarımı acıtıyor.

"Sevin Hanım, merdivenden düşmüşsünüz. Başınızı çarpmış olabilirsiniz. Tomografi çekilecek, birkaç tetkik yapılacak. Bir iki gün de hastanede misafir edeceğiz sizi."

"Babam?"

"Babanız ön tarafta, merak etmeyin."

"Can?"

"Can kim efendim?"

Kimse elbette! Gözlerimi kapatıyorum, ambulans sesi iyice canımı acıtıyor.

Kısa bir süre sonra hastaneye geliyoruz. Kendimi iyi hissediyorum ama söyleyemiyorum, sanki ağzımı açsam içime kilitlediğim o kelimeler savruluverecek havaya.

Sedyenin tekerleklerinden çıkan ses kafamın içindeki sesleri bastırmaya yetmiyor. Babamın elini arıyorum. Bulduğumda tüm sesler dilsiz oluyor neredeyse.

"Baba iyiyim merak etme."

"Nasıl merak etmeyeyim kızım, seni öyle görünce ne oldum biliyor musun?"

Sesi titriyor.

"Başım döndü baba, daha adım atamadan düştüm ilk basamağa, merak edilecek bir şey yok."

Sesim titriyor.

"Başını vurmuşsun, yüzünün sol tarafını. Epey moraracak herhalde Sevin. Tomografiye bir alsınlar da, inşallah..."

Bir an gözümü kapadığımda, Derya'nın ağzı gözümün önüne geliyor. Ağzından çıkan her kelime de sanki havaya yazılıyor. Allah'ım neler oluyor, ne oldu bu kadına? Böyle bir günde? Bayramımız olacak günde... Tam her şey yoluna giriyor derken, niçin karman çorman ettin bizi?

Tomografiye girerken bırakıyorum elini babamın. Hiç bırakmak istemediğini biliyorum.

Karanlık bir tünelin içindeyim de, ya içimdeki o karanlık tünelde hapis kalırsam? Davullar çalınıyor, tenekeler dövülüyor kafamda, içimde derin bir dilsizlik var aslında. Bu kuyuda gözlerimi kapamayı hiç istemiyorum. Göz kapaklarımın içinde kum taneleri var, batıyor. Belki de çakıl taşları biriktirdiğim. Kıpırdamamam gerekiyor, biliyorum da ya gerçekten kıpırdayamazsam içine düştüğüm kuyuda? Ya ben çıkmaya çalışamadan giderse herkes?

Bir an tüm sesler kesiliyor etrafta. Gözümün önünde kırmızı ruju, kırmızı plastik çantası ve kırmızı ayakkabılarıyla oturan bir kadın geliyor. Dar siyah eteği ile Derya'nın evinde, salondaki kanepede, kucağında da Can, yeni doğmuş. Sürekli göz göze geliyoruz, ürkek ve çekingen. Bana bakıyor sürekli, anlıyorum. Ağzında sakladığı sakızı unutup geviş getirir gibi çiğniyor arada. Derya epey bir zaman sonra, kadının ismini söylüyor ama hatırlayamıyorum şimdi. "Bizim ajansta sekreterimiz" diyor ardından.

"Çıkarın beni, çıkarın…"

Elime verdikleri butona basıyorum bir yandan ama içimden öyle bir haykırmak geliyor ki engel olmama imkân yok. Hemşire, teknisyen koşarak içeriye girdiklerinde çoktan cihazdan dışarı çıkmış oluyorum.

"Ne oldu Sevin Hanım, ne güzel kıpırdamadan duruyordunuz?"

"Nefes alamadım bir an…"

"Size öyle geldi, çok güzel nefes alıyordunuz. Ayrıca da herhangi bir travma da yok başınızda. Şimdi sizi ben ayağa kaldıracağım, başınız dönebilir."

Peki, ben nasıl ayağa kalkacağım?

"Hadi gözün aydın, hiçbir şeyin yok. Sadece tedbir olsun diye yatıracaklar bir gece."

"Kemal…"

"Yorma kendini, bakma vücudun bu hale gelmesi çok tehlikeli. Çok yorgun, halsiz olman normal. Sadece dinlenmen gerek Sevin. Olanlar için çok üzgünüm, çok. Can da çok üzgün. Kapıda bekliyor. Çağırabilir miyim?"

"Kapıda mı?"

Kemal kapıya yaklaşır yaklaşmaz, Can içeri giriyor, o temkinli adımlarına bakarak.

"Nasılsın?"

"İyiyim ablacım, çok iyiyim… Sen?"

"Ben bir karar aldım Sevin…"

O küçük yüzü iyice küçülmüş, fındık gözleri çarşafla

oynayan uzun parmaklarında, yüzüme bakmaya korkuyor.

"Bir karar aldım, çok çalışacağım hem de çok! Viyana'ya gideceğim ve çok kısa süre sonra zaten on sekiz yaşında olacağım, para da kazanırım. Sen de gelirsin?"

İlk defa gözlerini kaldırıyor, yüzüme bakmak için. Sonra yine indiriyor yere.

"Elbette gelirim oğlum, gelirim kurabiye yaparım sana, bir ay yetecek kadar. Ne dersin?"

"Yok... Birlikte yaşarız"

Benim yüreği kocaman Can'ım...

Alt dudağımı gizlice ısırarak tebessüm etmeye çalışıyorum ama çenemin titremesine engel olamıyorum. Hayatın hep bu kadar saf, sade ve engcbesiz olsun Can.

"Can'cım hadi biraz Mümtaz Amca'nın yanına git, yalnız kaldı kapıda. Azıcık konuşalım biz Sevin'le."

Başını kaldırmadan, asker adımlarıyla çıkıyor odadan.

"Sevin, Derya çok üzgün, çok. O da gelecekti... Anti depresanlarla alkol karışınca böyle oluyor bazen, maalesef..."

"Maalesef, biriktirdikleri, midenin hazmetmedikleri gibi geri çıkıyor değil mi Kemal?"

"Evet Sevin, alt bilinç egoyu ezip geçiyor, yılların intikamını alır gibi içinde ne varsa ortalığa döküyor. Genelde de bunlar pişmanlıklar, korkular, acılar ve saklı travmalar oluyor. Aslında benim intikamımı aldı senden. Bu sabah erken çıkmıştı evden, ajansa gittim biraz konuşmak için. Bir süredir gelmiyor dediler. Hemen ara-

dım, ofisteyim dedi bana. Ben de gerçekten nerede olduğunu sorunca kıyamet koptu. Sonra buluştuk, içkiliydi Sevin. Konuşabilmenin imkânı yoktu, sakinleşmesinin de. Bana boşanmak istediğini söyledi. Ben de Can'ı alırsam boşanmayı kabul edebileceğimi söyledim. Bağırdı, çağırdı ortalığı birbirine kattı, daha fazla dayanamadım, orada bıraktım onu. Keşke ben de eve gelseydim. Başına bunlar gelmezdi."

"Olacağı varmış boş ver! Tek üzüldüğüm, oğlunun en önemli günlerinden birini mahvetti. Sen de oğlunun hayatını mahvetme Kemal..."

"Günler, geceleri beklemekle geçiyordu Yunus için. Nur, narin, en değerli Çin *porselenlerinden bile daha ince, saydam yüzünü sadece güneş batarken gösteriyordu. Kızılın mora dönmeye başladığı o dakikalardaki melteme yüzünü çevirerek falezlerin hemen üzerinde, yalın ayak duruyordu, gözlerini kapatarak. Yunus, ilk günlerde biraz çekinmişti ve geriden izlemekle yetinmişti onu. Ama artık yanına gidip, aynı meltemi yüzünde, dudaklarında, boyunun kıvrımlarında ve göğsünde hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Meltem, onun ipek parmaklarıydı sanki saçlarında dolaşan. Kısacık birkaç dakika boyunca yan yana duruyorlardı, konuşmadan. Mordan laciverte geçerken gün, Yunus onu kollarının arasına almak istiyordu, geceden korumak için."*

Yüzümün yarısı hâlâ zonklasa da Yusuf Taha'nın satırları yüreğimin zonklamasını alıyor, içimi ısıtıyor. Bu sessiz evde, kafamdaki sesleri susturabilecek miyim bilmezken Yusuf Taha imdadıma yetişiyor, onun o güçlü, erkeksi, aşk dolu sesi içimi yatıştırıyor. Nasıl bir aşktı yaşadığı, gerçek aşkı? Bu satırları yazmasını sağlayan,

ne müthiş bir aşktı! Ne oldu peki sonra? O evde yaşamak neyin cezasıydı? Bir kere böyle bir aşk yaşandı mı iflah olmuyor muydu insan acaba?

Ne garip, kırmızı rujlu sekreteri düşünmem gerekirken Yusuf Taha'nın yaşadığı o ulvi aşkı düşünmem, değil mi? Kafamdaki uyuşukluk merdivene çarpmaktan değil, başka bir şey bu. Uyumak istiyorum, bir an önce uykunun serin sularına gömülüp, birkaç saatliğine ölü olsam.

Birkaç saatliğine olmamış olsam.

"Nur yine usulca eve girerken ardından bakakaldı Yunus. Kendi kendine söz verdi, yarın konuşacaktı onunla. Gözlerinin içine bakacaktı, korkusuzca, geceye inat ellerini tutacaktı. Karar vermenin sevinciyle içeriye girdi, büyük camlı kapının dışında rüzgârın ritmine kapılmış dantel tüller, bir gelinin duvağı gibi hareket ediyordu. Yüzüne çarpan tülün arkasında bir an nefesi kesildi. Belinin kıvrımının üzerine düşen saçları bir şal gibi sırtını örtmüştü, çıplak ayaklarının altı gözüküyordu. Camın önündeki josefin koltukta uzanmıştı. Kucaklayıp sarıp sarmalamak geldi içinden. Diz çöktü, ellerini uzattı, dokunmadı. Elleri ısındı. Yere düşen sabahlığı alıp örttü üzerine. Yüzüne düşen bir tutam saçı aldı ve alnına bir öpücük kondurdu. Annesi uyanmadı. Yunus tüm ışıkları söndürüp odasına çıkarken bir kere daha baktı uzaktan, yana sarkmış zayıf, kemikli ellerine..."

Sıçrayarak uyanıyorum. Kitap elimden düşmüş, yine yerde. O uzun saçlı, çıkık alınlı kadını görüyorum gözlerimi kapadığımda. Rüyamda mı gördüm? Ama hatırlayamıyorum. Sadece boynum değil tüm vücudum ağrıyor. Derinden gelen kapının zili olmasa tek hamlede kalkamayacağım yataktan.

"Sevin…"

"Derya, girsene… Ne kadar çok şey hazırlamışsın, niye zahmet ettin? "

"Sevin… Ben ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum."

Yüzüme bakınca, sarsıla sarsıla ağlamaya başlıyor. Hazırladığı kahvaltı tepsisini alıyorum elinden. Her adımımda sırtımda sanki tuğlalar yerine oturuyor. Masanın üzerine koyuyorum özenle hazırlanmış yiyecekleri. Hareketlerim ister istemez yavaş bu sabah. Isıtıcıya su koyup, düğmesine basıyorum. Biraz nefeslensin diye daha da ağırdan alıyorum.

"Derya, çay mı kahve mi?"

"Sevin ne çayı Allah aşkına!"

Kaynayan suyla çayı demleyip yanına oturuyorum. Yüzüme bakamıyor, titreyen ellerini kucağında zapt etmeye çalışıyor. Sarılıveriyorum.

Birlikte, sağa sola sallanmak iyi geliyor.

Ve Can çalmaya başlıyor.

Cümleler daha da kısalıyor, havada asılı kalıyor çoğu.

Tesadüflerle dolu her yer. Hep korktum onlardan. Bilememekten. Şimdi öğrenince daha çok korktum. Bir tesadüfün kaderim olduğunu öğrenmek, başka tesadüflerin nelere gebe olabileceğini getiriyor aklıma. Kaderin tesadüflerden ibaret olması neşemi kaçırıyor. Yarına olan heyecanımı ve inancımı…

Bundan on dört yıl önce Derya'lar ev ararken, çalıştığı ajanstaki sekreterin, bizim giriş katının kiralık olduğu-

nu söylemesiyle başlıyor aslında bizim hikâyemiz. Kocamın, yani eski kocamın yıllardır metresi olan kırmızı rujlu, kırmızı ayakkabılı ve kırmızı çantalı kadının Derya'ya bizim evi göstermesi ile hayatımız birleşiyor. Bir gülme geliyor içimden ama yüz kaslarım karşı çıkıyor buna.

İster istemez onlarca hatta yüzlerce alternatif sıralanıveriyor kafamda. Onun sevgilisi olmasaydı, o ajansta çalışmasaydı, bu evi bilmeseydi, bu evde yaşamayı hayal etmeseydi, bu eve ait olma hayallerini kurmasaydı, evin içinde olabileceğini sanmasaydı, onu sevmeseydi, o çocuğu doğurmasaydı, benim çocuğum ölmeseydi... Doğru ya! Çocuğun adı neydi acaba, kız mıydı, erkek mi? Bir yol için karar vermek kaderimizin hatta kaderlerin yazılması anlamına mı geliyordu? Kader dediğimiz şey yazı-tura kadar olasılıklara bağlı bir şey miydi o zaman?

Kaderi değiştirmek için delirmeler, yaşananlar için delirmeler, olacaklar için delirmeler... Delirmeler kaderimiz mi sonuç olarak? O zaman niçin normal olmaya çabalamak? Peşin peşin delirsek? Daha kolay karşılamaz mıyız hayatı? Kolayca yuvarlanıp gitmez miyiz bize hazırlanan sona?

Anladım, deliler kazanıyor bu savaşı, seçimi onlar yapıyor. Onlar mutlu oluyor bu hayatta. Anladım...

Biraz ağlaşıp, biraz konuşup biraz da bakışıp bu tuhaf buluşmayı sonlandırıyoruz Derya ile. O hafifliyor, benim yüküm ağırlaşıyor.

Çıkarken son paketi de atıveriyor kucağıma, zevkle tutuyorum.

"Sevin, bana bir şey olacak olsa gözüm açık gitmem. Sen varsın, benden daha iyi annelik yapacağına hiç şüp-

hem yok...”

“Kapıyı açtıktan sonra bir süre durdu eşikte. Heyecandan ayağı tökezlemesin diye önce önüne baktı. Sonra başını kaldırdığında gözleri kamaştı, hatta acıdı.Gözlerini kapamaya korktu, bir daha açamamaktan korktu. Gözleri yana yana baktı ileriye. Rengârenk bir gökyüzü vardı yukarıda. Derin bir nefes aldı, sonra bir daha, bir daha. Doyamadı, ne güne ne geceye, gözlerini kapamadı bir daha da...”

Kısa bir zaman sonra dökülüveriyor bu son satırlarım.

Noktayı koyup kapatıyorum ekranı. Tesadüflere bırakıyorum artık. Kendimi, hayatımı, romanımı... Nasıl olsa bir sonu olacak, şimdiden belli, sadece ben bilmiyorum... Yazmıyorum artık, yazmıyorum hayatı.

Bıraktım...

“Sevin, kurabiye var mı?”

“Yok Can...”

“ Çok mu üzgünsün?”

“Hayır.”

“Gözünün morluğu geçiyor galiba, yeşil olmuş...”

“Öyle mi, bakmadım aynaya.”

“Sevin...”

“Efendim..”

“Sakın üzülme sen olur mu?”

"Söz veremem Can."

"Söz ver lütfen!"

"Söz verirsen, ben de söz veririm."

"Neye?"

"Ben de üzülmem..."

"Sevin..."

"Söz veriyorum oğlum, söz... Yeterki sen üzülme..."

"Kurabiye pişirir misin?"

"Tabii."

"Zencefilli."

"Peki...Tarçın?"

"Allaaah... ne zaman olur?"

"Bir saat sonra tekrar gel, tamam mı?"

"Tamam..."

" Bilgisayar oynama!"

"Piyanonun sesini duyacağım!"

"Baş üstüne komutanım!"

"Hadi, hadi.. Sırık şey seni..."

Sen hayatımdayken üzülmem, merak etme. Sen hiç üzülme! Hayat da seni üzmesin, kaderin güzel olsun çocuğum. Kaderim seni korusun, yollarını açsın, tesadüfler aydınlatsın o güzel yüzünü. Kaderim seni korusun...

Birkaç gün sonra tüm temizlikler yapıldıktan, evden gereksiz bir sürü eşya atıldıktan sonra, biraz olsun huzur bulmaya çalışırken babam elime Yusuf Taha'ya götürülecek ikinci kitabı tutuşturuyor. Başta epey tereddüt etsem de hem bir iş yapmak hem de o merak ettiğim eve tekrar gidebilmek heyecanlandırıyor beni. Yusuf Taha'nın yıllar sonra kısa aralarla babamı arayıp eski kitaplarını istemesi garip miydi bilmem ama en azından bir yazarın kütüphanesinde kendi kitaplarının olmaması kadar garip değildi herhalde!

Birden aklıma, Yusuf Taha'yı internetten araştırmak geliyor. Daha önce gelmediğine de şaşırıyorum bir yandan. İki gece evvel romanın son cümlesini yazıp kapattığım bilgisayarımı açıp arama motoruna yazıyorum adını. Ne kadar az görsel var, birkaç tane gençlik fotoğrafı, ödül alırken, kitap imzalarken ve bir de katıldığı bir geceden fotoğraf var. Üzerinde smokin, yanında da bir kadın. Oldukça zayıf, uzun siyah saçları sırtına aldığı vizon kürkünün üzerinde daha da dikkat çekici, elinde de sigara var. O tarih için bu görüntünün sıra dışı olduğunu düşünüyorum. Yüzünün yarısını kaplayan siyah kelebek gözlüklerinin ardına saklanmış ve o kareden bir an önce çıkmak ister gibi duran bir kadın. Yusuf Taha, kolu ile yanındaki kadını korur ve yol gösterir gibi, yüzünde tuhaf bir tebessüm var; yapmacık ve gergin. Fotoğrafın altında yazı yok, sadece *Hayat Dergisi*, Temmuz 1987 tarihi denmiş. Hakkındaki yazılar neredeyse birbirinin aynı, kitaplarının arkasında yazan hayat hikâyesi sadece ve birkaç ödül haberi o kadar.

"Eski bir iskelenin çürük tahtalarında
Adımlarım
Benden uzakta
Sertleşmiş tabanlarım
Yüreğim kadar
Telaşlı
Sessiz
Ve derinden gelen dalgalardan korkup
Koşarak düştüğüm denizlere
Geri gidelim
Varsın kopmuş olsun filmin şeridi
Sakladığım kelimeler gibi
Raflarda
Tozlu
Gizli kalmış
Ve yüreğinde annemin
Elleri
Çatlak duvarlarında
İsimler
Aklımda silik
Yüzler boş
Anılarda
Yanık tarlaların kokusu
Üzerimize sinmiş
Dalgalar versin cezamızı
Razıyım
Temizlesin genzimizi."

Neredeyse kırk yıl önce yazdığı ilk şiirlerinin toplandığı kitabın ilk sayfasını okuyup kapatıyorum, sanki gizli kelimelerle yazılmış bir büyü açığa çıkacak gibi. Bir süre sonra tekrar alıp okuyorum, tekrar, tekrar. Sevmiyorum, bilmiyorum....

Kuyulubağ Sokağı'na bu sefer üst yoldan ulaşabilmek için epey dolaşsam da o ruh hastanesinin kapısından geçmediğim için seviniyorum. Yine de, sokağın başından bakıldığında, sonunda gidilecek tek kapı olarak duruyor öylece, orada. Dar kaldırımlar, aralıksız park edilmiş eski model, tozlu arabalar, kaldırıma bakan pencerelerin sıkı sıkı kapanmış perdelerinin önünden, ağzı gevşek bırakılmış çöp torbalarını didikleyen kedileri geçerek 13 numaralı apartmanın kapısına varıyorum. Hastanenin kapısına yeniden bakmaktan kendimi alamıyorum. Onların dev iki kanatlı kapının ardında olduklarını bilmek iyi geliyor bir an. Bahçe bomboş. Neredeler acaba?.

Neyse işim var benim. Bu kitabı da bırakıp gideceğim zaten.

Ve "Dalgalar versin cezamızı..."

Keşke okumasaydım şu şiirleri, sürekli kafamın içinde cümleler, kopuk kopuk, lanetli! Niye dalgalar versin cezamızı, niyee?

Bahçe kapısı kapalı bu sefer. Eski püskü bu kapının nereden kilitlendiğini bulabilmek için biraz kurcalıyorum, ileri geri itiyorum.

"Kime bakmıştın?"

Yüreğim ağzıma geliyor, kapının ardından o kocaman adamı görünce. Bu sefer koşmadan, dimdik bana bakıyor bahçe kapısının ardından. Adı neydi hatırlayamıyorum bir türlü.

“Yusuf Bey’e geldim.”

“Yazar mısın?”

“Hayır...evet. Sayılır...”

Yüzünde en ufak bir ifade değişmiyor, öylece bakıyor yüzüme.

“Yani yazarım, masal yazıyorum.”

Kalın kaşlarını birdenbire yukarıya kaldırıyor, gözleri de kocaman açılıyor. Dudak kıvrımları beliriyor. Heyecanlandığını anlıyorum. Ellerini kapının üzerine koyuyor.

“Anlat bir tane, anlat, anlat…!”

“Sen kaç yaşındasın? Ona göre...”

“Sekiz, sekiz, sekiz yaşındayım...”

Karşımda duran otuz yaşının üzerindeki adam, sekiz yaşındaki bir çocuk gibi hevesle bakıyor yüzüme.

“Adın neydi?”

“Hüsnü, Hüsnü...Hüsnü...”

“Uzun yıllar önce Oyunlar Ülkesi’nde Hüsnü adında bir çocuk yaşarmış. O kadar akıllıymış, o kadar becerikliymiş ki, herkes ondan yardım istermiş. Mesela kurabiyeci teyze mi geçti, Hüsnü hemen koşar paketlerini taşırmış. Bahçede oynayan çocukların topu mu kaçtı, Hüsnü tutar getirirmiş. Kimsenin açamadığı bahçe kapılarını da Hüsnü açarmış o kadar güçlüymüş, becerikliymiş...”

Daha cümlem bitmeden bir hamlede kapının yanındaki duvardan atlayıp bahçe kapısını açıyor, içeri girerken masalın devamını beklediğini anlıyorum. Girişteki ağacın altındaki banka oturuyoruz yan yana.

"Oyunlar Ülkesi'nde bir gün bir koşu yarışması yapılacakmış. Tüm çocuklar heyecan içinde hazırlanmışlar. Ama Hüsnü herkese yardıma koşmaktan hazırlanamamış bir türlü..."

"Hazırlansaymış keşke abla... vakit olsa hazırlanır, kazanırmış, de mi abla?"

"Dur daha bitmedi masal. Yarışma günü gelmiş, Hüsnü de yarışmacılarla birlikte sıraya girmiş. O sırada bir bakmış, kurabiyeci teyze, yardım ettiği küçük çocuklar, masalcı teyze, bakkal amca, Yusuf amca, kenarda bekliyorlar. Ve yarışma düdüğü çaldığında herkes Hüsnü'yü öyle bir alkışlamış ki, o alkışlar arkadan onu böyle itivermiş ileriye ve bir bakmışlar Hüsnü birinci gelmiş yarışta!"

Ayağa kalkıyor ve zıplamaya başlıyor koca adam. Bir an ben de ayakta onu alkışladığımı fark ediyorum. Yıllar önce Can'a yazdığım masallardan birini bu kadar kısa sürede Hüsnü'ye uyarlamak beni de çok keyiflendiriyor. O ise hâlâ elleri havada zıplıyor ve bağırıyor.

"Birinciyim, birinciyim, birinciyim!"

"Hüsnü, tamam hadi tamam, Hüsnü.."

"Masalcı Teyze..."

"Benim adım Sevin, Hüsnü. Sevin. Ben şimdi içeriye gireceğim ve Yusuf Bey'in kapısını çalacağım, tamam mı?"

"Tamam Masalcı Teyze ama ben burada nöbetteyim."

"Ne nöbetindesin?"

"İtfaiye nöbetindeyim."

"Niye, itfaiye mi gelecek?"

“Keriman Teyze, orada bekle, kimseyi içeriye alma dedi. İtfaiyeciler de gelirse kapıyı açma sakın dedi.”

“Keriman Teyze kim Hüsnü?”

“Anne.”

“Senin annen mi?”

“Yusuf Amca’mın.”

Buraya ilk geldiğimde yolda karşılaştığım yaşlı adamın anlattıkları geliyor aklıma. Bu evde yangın çıktığını, itfaiyenin geç geldiğini, hatta mahalleli olmasa yangının tüm çevreyi saracağını söylemişti. Hüsnü’nün yangınla bir alakası var.

Tam bunlar aklımdan geçerken, girişin üstündeki pencere açılıyor.

“Hüsnüü, haaa orada mısın oğlum! Bak Yusuf Amca’n nöbet saati bitti artık beklemesin diyor, tamam mı gülüm? Hadi gel de yemeğini ye oğlum...”

Bir an beni görüyor, tanımaya çalışıyor.

“Merhaba, geçen gün de gelmiştim. Kitapçıdan... Kitap getirmiştim ya.”

Hatırlıyor ama o sırada içeriye dönüp, içeriden gelen sesi dinliyor sanki.

“Buyur bacım, buyur. Kusura bakma gözlerim artık pek iyi değil de, çıkartamadım. Buyur, kapıyı açıyorum. Hüsnü, sen de ablaya yardım et bakayım, gel içeri Hüsnüü...”

“Annee, Masalcı Teyze o, Masalcı Teyze, annee...”

Etrafımda elleri havada zıplayarak koşup duruyor,

çocukluğun bir yerinde takılmış kalmış gibi. İçimde hissettiğim şefkat, sevgi ve galiba acımanın heyecanımı daha da arttırdığını hissediyorum, yüreğim ağzımda, giriyorum.

"Yusuf Bey'in babamdan istediği şiir kitabını getirmiştim. Ben Sevin."

Biraz yüksek sesle söylüyorum ki...

"Buyur bacım buyur içeri, geçen sefer de şey edemedik. Bazen böyle koşuşturmacada şey oluyor işte. Ben de Döndü. Hoş geldin, buyur."

Döndü, bir yandan da ayakkabılarıma bakıyor, lafı uzatmasından anlıyorum. Çıkartıyorum kapının yanına. İlk bakışta ayakkabı çıkartılacak kadar temiz bir ev olmadığı anlaşılsa da uzattığı plastik, eflatun, önü açık terlikleri giyiyorum. Aynı terlikten onun ayağında da var. Tek farkımız, onun siyah çorapları. Evin girişi kutularla, torbalarla, eski gazetelerle dolu. Portmantoda bir pardösü, fötr şapka, şemsiye ve Döndü'nün olduğunu tahmin ettiğim hırka ile plastik bir çanta asılı. Tek bir ampulün sallandığı uzun dar koridorun başındaki salonun kapısı kapalı.

"Sevin Hanım, ne mutlu ettin benim oğlanı, Allah da seni mutlu etsin. Masal çok sever, benim de vaktim yok ki iki evin temizliği, çamaşırı, yemeği. Yusuf Bey pek titizdir, yemek de seçer. Anneciği..."

Tam merak ettiğim yerde kapıyı açıp beni buyur ediyor salona.

Bordo kadife perdeler kapalı, büyük camlardan içeriye neredeyse hiç gün ışığı girmiyor. Zamanında pek moda olan, zengin evlerini daha da şıkır şıkır gösteren kristal avize, eski şaşaasından eser kalmamış, solgun, sarı bir

ışık veriyor. Ama etraf pırıl pırıl, dışarının aksine, tertemiz. Tahminimden çok daha büyük bir salon, bütün duvarlar kitaplıklarla kaplı. Neredeyse Atlıkarınca'daki kadar kitap var.

"Neredeyse Atlıkarınca'daki kadar kitap var değil mi?"

Davudi sesiyle irkiliyorum. O sırada Döndü kulağıma fısıldıyor.

"El sıkmaz Taha Bey..."

Son anda elimi uzatmaktan vazgeçiyorum. Çantamdan kitabı çıkartıp uzatıyorum, biraz tereddütle alıyor bakmadan, sehpanın üzerine bırakıyor.

Bir elim boşta diğer elimde çanta kalıyorum ayakta.

Karşımda duruyor. Uzun boyu, iri cüssesi, incecik dudağının üzerinde incecik kesilmiş bıyığı, iki tel saçın özenle sağa taranmış olduğu parlak kafası ile iki adım uzakta karşımda duruyor, dikkatlice yüzüme bakıyor. Üzerinde çok eski lacivert kadife pantolon, krem üzerine bordo-lacivert kareli gömlek var. Sanki aklımdakini okumaya çalışır gibi, gözleri kısık ve sabit.

"Annenize ne kadar çok benziyorsunuz Sevin. Size Sevin dememde bir sakınca var mı?"

"Hayır, efendim, elbette yok. Annemi hatırlamanıza şaşırdım sadece, biraz da heyecanlıyım galiba. Yani sizin gibi bir yazarla tanışmak..."

"Çok uzun yıllar önce, kendi yaşınızdan pay biçin, anneniz ve babanız evlerinde sanatçıları toplar, okuma geceleri yaparlardı. O zaman bu şiir kitabım yeni çıkmıştı..."

Sehpanın üzerindeki kitabına bakıyor, sonra ayakta olduğumuzu fark ediyor.

"Oturmaz mısınız?"

Başıyla girişe en yakın, üzerinde örtü olan berjer koltuğu gösteriyor. Kendisi de tam karşısındaki diğer berjere geçiyor.

"Ben İngiltere'den yeni gelmiştim, o geceler beni sanat cemiyetine katmıştır Sevin. Annenizin babanızın hakkını vermem lazım, sağ olsunlar, iyiler mi?"

O kadar şaşkınım ve içinde bulunduğum ortam o kadar gerçek dışı ki. Kelimeleri sıraya sokmakta zorlanacağımı biliyorum, dökülüvermelerine izin veriyorum.

"Annem beni doğururken öldü efendim."

Sağ cebinden bez bir mendil çıkartıyor, ağzını kapatıyor. Gözlerini yumuyor bir süre. Biraz öncekine hiç benzemeyen, incecik bir sesle, "Benim de annem öldü Sevin Hanım, benim annem de..." diyor.

Elindeki mendille sanki ağlamış gibi yüzünü silip, tekrar cebine koyuyor. Burnunu çeke çeke nefes alıyor.

"Ölülerle yaşamak ne kadar zor değil mi, ölü olmadan..."

Sırtım ürperiyor bir an, kapı mı açık diye arkama döndüğümde tam köşede, bordo kadife örtüsü ile üzeri tamamen kapalı bir kuyruklu piyano görüyorum. Piyanonun üzerinde tek bir fotoğraf çerçevesi var. Siyah uzun saçlı, çıkık alınlı bir kadının fotoğrafı duruyor gümüş çerçevede.

"Ne kadar çok kitap var gerçekten, dediğiniz doğru; Atlıkarınca'da da en fazla bu kadar kitap vardır herhalde."

Konuyu değiştirmek için konuştuğumun çok belli olduğunu biliyorum.

Beni dinlemediğini fark ediyorum. Sağ cebine koyduğu mendili tekrar çıkartıp, yine gözlerini siliyor, yaş olmamasına rağmen. Mendille biraz oynayıp, oturduğu koltuğun sağındaki sepetin içine atıyor.

İçinde bulunduğumuz durumun iyice garipleştiğini fark ediyorum. Koltuğun ucuna doğru kayıyorum, tam kalkmaya hamle yapacakken içeriye sesleniyor.

"Çay içelim Döndü."

Hızla içeri gelen Döndü'nün şaşkınlığından, bu misafirlik işine pek de alışık olmadıklarını anlıyorum.

"Masal... Her çocuğun ihtiyacı vardır. Bazı çocuklar şanslıdır Sevin, bir ömür boyu idare ederler küçükken dinledikleri masallarla. Masal anlatmak zorunda kalmazlar hayatları boyunca, dinlemek de istemezler. Kanmazlar da büyüklerin anlattıkları o masallara. Hüsnü'ye anlattığınız masalı duydum. Yazar mısınız?"

"Hayır, efendim, yani evet yazarım yani bitiremem ama yazarım. Masalları da alt komşumun çocuğuna anlatırdım, Can'a. Unutmamak için de yazmıştım."

"Bana hiç anlatılmadı hanımefendi, o yüzden de kendim yazdım masallarımı."

"Romanlarınız mı?"

Gözleri dalıyor, cevap vermesini bekliyorum. Yoksa aptalca bir soru muydu, ödüller almış bir yazara romanlarınız masal mı demek. Galiba...

"Sonunu yazmak önemlidir, hayat gibi. Sonunu planlamazsanız öylece havada kalır. Düşünsenize havada asılı kalmış yüzlerce kahraman... Hahahahaaa"

Yine o ince, kız gibi sesiyle gülüyor. Tüylerim diken di-

ken oluyor.

Katılarak gülüyor. Kendimi zorlasam da gülemiyorum. Bir yandan da gözüm kapıda, bir çayı getiremedi kadıncağız!

"Tek tek en ince ayrıntısına kadar düşünmeniz gerekir kahramanlarınızı nasıl bir son beklediğini. Yazmasanız da bilmeniz gerekir. Adını koymak lazım yani. Şanslı olanlar sahnede ölür, ünlü olarak, yani kitapta. Hak etmeyenlerin sonları için sayfalarda yer kalmaz, bir zaman gelir ölürler, siz bile isimlerini hatırlamazsınız. Siz Sevin, sonları planlar mısınız?"

Döndü içeri giriyor, hayatında hiç tepsi tutmamış gibi sadece önüne bakıyor. Çay fincanını alıyorum. Bu saçma sapan konuşmaya cevap vermek zorunda olmak geriyor beni.

"Pek planlayamam..."

Çayından bir yudum dahi almıyor. Gözleri yine dalgın. Birdenbire bana bakıyor.

"Ziyaretiniz için teşekkür ederim hanımefendi, biraz yorgunum kusura bakmazsanız..."

Çayımı en yakın sehpaya bırakıp köşesinde oturduğum berjerden saniye kaybetmeden kalkıyorum. Bir an elini sıkıp teşekkür etmek gelse de içimden, sadece teşekkürle yetiniyorum. Berjerinin önünde ayakta durup beni yolcu ediyor, sahte bir tebessümle. Salonun kapısına geldiğimde kısık bir sesle;

"Yine gelin, sonları konuşmaya hazır olduğunuzda Sevin Hanım..."

Cevap vermeden, zorla tebessüm ederek çıkıyorum ka-

ranlık koridora. Koşarak gitmek istiyorum hatta. İleriden, banyo olduğunu tahmin ettiğim odadan Döndü çıkıyor. Elinde çamaşır sepeti ile.

"Niye kalktın, çay doldursaydım bir tane daha?"

"Teşekkür ederim Döndü, gideyim ben. Yusuf Bey de yoruldu."

"Yıllardır kimse gelmez ki bu eve, yorulur tabii. Eskiden yayınevinden biri gelir giderdi, o kadar. Şaşırdım vallahi ben de, dur ben de çamaşır asacağım."

Ben önde, o arkada iniyoruz merdivenlerden. Kendimi, apartmanın dar ama uzun pencerelerinden süzülen gün ışığında, sanki bir tiyatro sahnesinden iniyor gibi hissediyorum, perde kapanmadan. Asılı kalanları düşünüyorum, o kadar çok ki sonunu tahmin edemediğim, bilemediğim, bilmek istemediğim kahramanım.

Ensemde başlayan ağrı şakaklarıma doğru ilerliyor.

Apartmanın kapısını Hüsnü açıyor. Ağzı kulaklarında, beni görünce yine zıplamaya başlıyor.

"Doğuştan mı böyle Hüsnü, Döndü?"

"Yok bacım yook... Çok akıllı bir çocuktu benim oğlum. Okuyup doktor olacaktı o kaza olmasaydı."

"Üzüldüm, kaza mı geçirdi küçükken?"

"O yangında içeride kaldı benim çocuğum. Neden sonra çıkardılar, Allah canını bağışladı ama aklını aldı çocuğumun. Sekiz yaşındaydı, Sevin Hanım, sekiz..."

Gözleri kızarıyor, içinin nasıl yandığını görebiliyorum. Anlatmak istiyor, içinin acısını dökmek.

"Keriman Hanım, Yunus Bey'in bir romanı vardı ya ney-

di adı, aman neyse ne, o çıktığında işte iyice hastalandı. Hüsnü'ye de pek düşkündü, aslında iyi kadındı bakma, deliydi işte. O gün yine Hüsnü'ye masal anlatmış, çocuğum da uyumuş bir köşede. Sonra da o kitabı yakmış, kaç tane varsa evde, hepsini yakmış. Mahalleli olmasa ikisi de yanmışlardı. Hüsnü'yü geç buldular, havasız kalmış yavrum..."

Vedalaşıyoruz, elimi sıkı sıkı tutuyor. Onu anladığımı anlıyor. Başımı çevirip pencereye bakıyorum, perdeler kapalı. Hüsnü koşarak bir hamlede duvardan atlayıp yine kapıyı dışarıdan açıyor.

Oradan uzaklaşmak için acele ediyorum.

Sonu konuşmak, ölümü mü? Ne zaman hazır olur ki insan?

Niye? Bunca konuşacak şey varken yaşanan...

Çocuğuna değil başka bir çocuğa masal anlatan anne...

"Sonun Başlangıcı"nı yakacak kadar kızgın bir anne...

Salondaki piyanonun üzerindeki o fotoğraf, şimdi hatırladım. Rüyamda gördüm ben onu.

Uzun siyah saçlar, çıkık alın, o gözler!

Aman Allahım...

Nefes nefese kalıyorum. Dönüp sokağa son kez bakıyorum. Aşağıdan Hüsnü koşarak geliyor.

Şimdi değil Hüsnü, şimdi değil...

Şansıma önümde bir taksi yolcu indiriyor. O tam inmeden kendimi atıyorum taksinin içine. Hüsnü ellerini dizinde nefesini toplamaya çalışarak birdenbire bana bakıyor, el sallıyorum. O da el sallıyor. Hiç düşünmeden

Derya'dan öğrendiğim adresi söyleyiveriyorum şoföre, sesim yabancı geliyor.

"Çakır Efe Caddesi, Büyük Postane'nin oraya..."

Gri, sarı, boynu büyük evlerden uzaklaşıyoruz. Burada yaşadıklarım olmasa cesaret edemeyeceğim bir yöne ilerliyorum. Apartmanlar renkleniyor, balkonlar daha neşeli... Bol tabelalı, geniş caddelerden geçiyoruz. Bir noktada trafik öyle sıkışıyor ki, durup kalıyoruz. Şoför aynadan bana bakıyor. İçinden inse ya bu kadın diye geçirdiğinden eminim. İnecek takatim yok. Hiç bilmediğim bir semtten bilmediğim başka bir semte yolculuk, günün gizeminden geçmişin acı anılarına bir geçiş.

"Postanede ineyim."

Postanenin karşısındaki kiremit rengi apartmanda oturuyorlar demişti Derya. Tam karşımda duruyor Salkım Apartmanı. Dört katlı bir bina. Pencerelerden, balkonlardan çanak antenler sarkıyor. Postanenin yüksek bahçe duvarına yaslanıp camlara bakıyorum, hangi katta oturabileceklerini tahmin etmeye çalışıyorum. En üst kat pek gözükmüyor ama perdeleri açık galiba, hatta bir cam da yarım açık. Alt katta, sanki tatile gitmişler gibi sıkı sıkıya kapalı perdeler. Üst katın yarım açık camında atletli bir adam beliriyor, etrafına bakıp sigarasından son bir nefes çekip caddeye doğru fırlatıyor, geri giriyor içeriye.

Giriş katında o katlamalı tüllerden var, eskiden moda olanlardan. Kulaklarım uğuldamaya başlıyor caddenin gürültüsünden. Birden sanki ne yaptığımı yeni fark etmiş gibi utanıyorum. Can'ı düşünüyorum. İyi ki burada yaşamıyor diyorum kendi kendime. İyi ki bu kadın kendine komşu yapmamış Derya'ları. Saçmaladığımın farkındayım ama oradan uzaklaşacak enerjim yok. Sanki sıkışıp kalmışım orada.

Tam önümde bir servis arabası duruyor, evi görebilmek için biraz sağa kayıyorum. Tombulca, hatta iri kıyım, kıvırcık saçlı, çenesinde kocaman bir beni olan esmer bir kız iniyor. Benim olduğum tarafa doğru bir adım atıp çantasını yere bırakıyor. Gözlerime inanamıyorum! Eski kocamın bir kopyası adeta; on iki on üç yaşlarında bir kız çocuğu sureti! Bir an nefes alıp vermeyi unuttuğumu fark ediyorum. Servisten genç bir kız iniyor ve çocuğu caddenin karşısına geçiriyor.

İlk katın katlamalı tülünün ardından bir kadın camı açıp bir şeyler söylüyor. Kadını çok iyi hatırlıyorum, kırmızı rujlu, sarı saçlı sekreter. Görebilmek için bir adım daha atıyorum yola doğru.

Görsen ne olacak ki, daha da güzelleşmiş olsa ne olacak ya da çok şişman bir katana olsa? Ne olacak çok mutsuz olsalar? Sevinecek misin? Kendini kazanmış gibi mi hissedeceksin? Yıllardır terk edilmişliğe alışmışken, birdenbire dünyanın en mutlu insanı mı olacaksın? Gördün işte gözünle, ne oldu? Ne değişti? Olanla ölene yapılacak hiçbir şey yoktur demez misin hep…

İçimdeki arsız kadın "ölen olsaydı!" diye fısıldadığı anda kendimi ilk taksiye atıyorum.

Adresi söylüyorum. Şoför aynadan bakıyor, yüzüm ne haldeyse artık.

"Müziği kapatır mısınız, lütfen!"

Müzik susuyor ama kafamdakiler susmuyor.

Yol uzuyor, mesafeler uzuyor, cümleler uzuyor.

İçimdeki sıkıntı kısalmıyor.

"Gözünü açtığında, bir an akşam olduğunu düşündü ve yataktan fırladı Yunus. Tek hamlede açtığı perdenin ardında, bulutların gölgelediği güneşi aradı. Yoktu! Sevindi, bugün belki daha çok görüşebilirlerdi. Dün gece ezberlediği sone geldi aklına, ilk satırı dışında bir kelimesi bile kalmamıştı. Telaşlandı. Penceresini açtı, camın önündeki uzun pufa oturdu ve yüksek sesle okumaya başladı 147. sayfayı(*);

Sevgim bir humma sanki: özlem duydukça duyar

İlletini sürdüren ne bulursa hep ona;

Sırf sağlığa aykırı yiyeceklerle doyar:

Girmiştir oynak, hasta iştahın buyruğuna.

Benim karasevdamın hekimi olan aklım,

Sözünü dinlemedim diye çıktı çileden,

Beni bırakıp gitti-ıssız, umutsuz kaldım:

Arzu ölümdür-şifa istemiyorsa beden.

İyileşmem artık; yoktur aklıma derman,

Zıvanadan çıkmışım: göremem rahat yüzü;

Düşüncem de, lafım da çılgınca, karman çorman,

Rasgele söylerim her deli saçma sözü.

Andım budur: Güzelsin, bence varlığın ışık,

Cehennem gibi kara, gece gibi karanlık.

*(*William Shakespeare Soneler,*
Talat Sait Halman,
İş Bankası Kültür Yayınları)

Bence varlığın ışık diye tekrarladı, camdan dışarı bakarken. Gri, eflatun bulutların arasından süzülen tek bir ışık huzmesi, değerli bir maden gibi ışıl ışıl parlatıyordu o simsiyah saçları. Aniden esen bir rüzgârla, beyaz entarisinin üzerinde şahlanan bir kısrağın yelesi gibiydi. Ayağa kalktı, rüzgârdan çarpmak üzere olan camı kapatırken gökyüzüne baktı. Cehennem gibi kara, gece gibi karanlık dedi kendi kendine. Gözünden bir damla yaş süzülürken camı sıkıca kapatıp, annesinin gidişini izledi."

Kitabı kapatıp, göğsüme bastırıyorum, gözlerimden birer damla yaş süzülüyor, şakaklarımdan saçlarımın dibine doğru. Bu gece, böyle bir günün ardından yine Yusuf Taha'nın satırlarında kaybolmak arzusu ne acayip bir çaba! Kendimi şu kitaptan alamamam, sarsıla sarsıla ağlama ihtiyacımdan mı? Hastalıklı aşklar, yenik düşülen ihtiraslar, elden ayaktan düşüren sevgililer mi özlediğim?

Gözlerimi kapatıyorum, yüzümde bir esinti. Bir çift kanat gibi yüreğimde çırpınan sayfaları usulca kapatıyorum.

Serinliyor gece.

Rüyamda çalan davullar mı şu anda kafamın içinde duyduğum yoksa?

Kapım çalınıyor, yani yumruklanıyor yine...

"Seviinn..."

Can'ın sesi kafamı davul gibi döven!

"Oğlum niye bu gürültü sabah sabah? Gir içeri hadi, gir!"

"Zili çaldım, hem de kaç kere. Sen bu saate kadar uyumazsın ki!"

"Korktun mu, bana bir şey oldu diye yani?"

Azıcık sıkıştırmaya çalışıyorum ama bizim sırık fasulyesi bir hamlede iki adım yana kaçıveriyor.

"Sana haberim var!"

"Söyle!"

"Ön elemeyi kazandım! Hem de sadece ben, ben birinci oldum Sevin!"

Allahım sen ne büyüksün! Dipsiz kuyulardan çıkamam artık dediğimde tutup elimden çıkartıveriyorsun beni gün yüzüne!

Sarılıyoruz, sarılıyoruz, sarılıyoruz...

O ufacık suratını avucumun içine alıyorum. Hoşlanmıyor biliyorum ama yapacak bir şeyim yok... Öpüyorum, güzel yüzünü. İnce ince çıkmış sakalları batıyor yüzüme. Ablacım sen ne zaman bu kadar büyüdün diye geçirirken içimden elimden kurtuluyor. Üstüne başına çekidüzen veriyor, saçlarını sanki pek düzgünmüş de bozulmuş gibi eliyle düzeltiyor.

"Konser vermemi istediler elçilikte."

"Ne kadar mutlu oldum, ne kadar gurur duydum anlatamam seninle. Ne kadar..."

"Ama ağlama Sevin..."

"Dur biraz ağlayayım..."

Eliyle, o güzel eliyle sırtımı sıvazlıyor.

"Sevin..."

"Söyle Canım"

"Bana kıyafet alalım mı?"

"Alalım elbette, şöyle güzel bir takım elbise, rugan ayakkabılar, papyon..."

"Yok artık abartma istersen, sadece bir ceket, bir de yeni konvers olabilir tabii..."

"Olur! Dur ben üzerimi değiştireyim, çıkalım ablacım..."

"Yüzünü de yıka istersen."

"Kömür sürmüşsün gibi olmuş da gözlerin..."

"Tamam, tamam... Anneni ara, çıkacağımızı söyle. Üzerime saldırtma sonra..."

Kollarını iki yana açıp suratını, yapabildiği en korkunç hale sokup üzerime saldırıyor. Kahkahalarla kaçıyorum içeriye.

İlk önce banyoya...

Can ve Kemal önde, ellerinde ceketleri, başları önde ciddi bir devlet meselesi konuşur gibi yürüyorlar. Üç adım arkalarında, elinde kocaman bir çiçek ile babam ve Derya ile büyükelçiliğin yokuşunda bir kelime etmeden, sadece nefesimizi toparlamaya çalışarak yürüyoruz. Can'ın yeni ayakkabılarının altı kayıyor arada, umursamıyor. Oysa babam evden çıkarken uyarmıştı; kösele ayakkabılarının altını biraz çizin diye. Yeni bir konvers rüşveti karşılında aldığım parlak siyah, kösele ayakkabıları ile sanki birkaç yaş daha büyümüş Can.

Yol uzadıkça kolu yoruluyor ve ceketi yere sürmeye başlayınca Derya uyanıyor,

"Can, Caan... Yere sürüyorsun ceketini, şöyle sırtına al."

Annesinin kırk dil döküp zorla aldığı ceketin askı yerine işaret parmağını geçiriyor, büyük adam gibi sağ omzunun üzerine atıyor. Arada da durup bize bakıyor en ciddi yüz ifadesiyle. Nota dosyasının annesinin elinde olduğunu görünce rahatladığını anlıyorum, oysa onlara ihtiyacı yine olmayacak.

Elçinin rezidansı, İkinci Dünya Savaşı öncesinde inşa edilmiş ufak bir Avusturya sarayı. İhtişamlı merdivenlerden çıkıp gri damarlı, bembeyaz mermerlerin üzerinden süzülerek gidiyoruz bir masal âlemine. Fuayede yuvarlak masanın üzerinde somon, pembe, beyaz İspanyol gülleriyle donatılmış kristal bir vazonun önünde, gümüş çerçeve içerisinde, ön eleme günü Can'ın piyano yanında çekilmiş fotoğrafı var. İnsanın içini ısıtıyor gülüşü. Misafirleri izliyorum. Fotoğrafa bakan, aynen benim gibi gülüyor, yanılmadığımı hissetmek hoşuma gidiyor. Ve elbette gurur duyuyorum bu minik adamla.

Az ileride Madam'ı görüyorum Can ile konuşuyor ama bir yandan da bize bakıyor. Aslında gözlerinin Kemal'i aradığını biliyorum. Çünkü Kemal içeri girer girmez kayboldu yanımızdan. Allah vere de ters bir şey yaşanmasa bugün. Yine mahvetmeseler çocuğun bu özel gününü. Babam ve Derya ile yanına gittiğimizde zarifçe selamlıyor bizleri. Derya hepimizden daha heyecanlı, Madam'ın yaşlı ellerini tutuyor.

İçeri girme zamanı geliyor.

"Sevin, Can bu hafta burada her gün Madam ile çalıştı, Kemal duyarsa ne olur bilmiyorum... Şimdiden ortadan

kayboldu bak!"

"İyi yapmışsın Derya, çok iyi… Tuvalete gitti belki?"

Yerlerimize geçerken bilerek biraz geride kalıyorum. Babam ve Derya oturduktan sonra ben de oturuyorum ve tam düşündüğüm gibi, Büyükelçi konuşmasını yapmak için ayağa kalktığı an Kemal gelip oturuyor yanıma. Yüzüne bakıp, gülümsüyorum. Elimi tutuyor, o da gülümsüyor. Elleri terli.

Büyükelçi Almanca konuşuyor. Büyük bir yeteneğin, büyük bir piyanist olmak üzere eğitim almak için ülkelerini seçmesinden büyük onur duyduklarını, son seçmede de başarılı olacağına gönülden inandığını, kendisini mutluluk ve gurur ile takip edeceklerini söylüyor. Kemal çeviriyor, fısıltıyla. Can ise Madam'ın yanında ilk sıranın en sağında oturuyor. Arada dönüp bize bakıyor, babasını görmek istediğini biliyorum.

Alkışların ardından, Can'ı sahneye davet ediyor. Bizim sırık fasulyesi, ceketinin önünü ilikleyip Büyükelçi'nin elini sıkıyor, bir sanatçı edası ile piyanonun yanına gelip salonu selamlıyor. Aniden kalkıp yerime oturması için Kemal'e hamle yapıyorum, itiraz etmeye fırsat bulamadan kendini Derya'nın yanında buluyor. Can bize, yani anne babasına bakıyor. Yüzünün ifadesinden mutlu olduğunu biliyorum.

Taburesine otururken ceketinin önünü açıyor, iki eli ile yana doğru düzelterek oturuyor. Bir an notalarını almadığını fark ediyorum, yine heyecan basıyor. Anlamsız bir heyecan… Eğilip Derya'ya söyleyeceğim an Kemal ile elele tutuştuklarını görüyorum. Bu sihirli anı bozmamak için sırtımı geri yaslıyorum. Sarışın genç bir kız, aksanlı bir Türkçe ile selam verip birkaç kâğıt uzatıyor bize. Avusturya Büyükelçiliği amblemli kâğıtta, Can'ın

o güzel fotoğrafı ve neler çalacağı yazıyor. Girişte almayı unutmuşuz anlaşılan.

Bach, Goldberg Variation'ları ile başlıyor.

Ne büyük huzur şu an içimde hissettiğim, dolup taştığım. Bu dünyada olduğumu sadece boğazımdaki düğümler hatırlatıyor. Onlar da birkaç dakika içinde gözlerimi kapayıp kendimi müziğin sihrine bıraktığımda çözülüp gidiyor.

Alkışlar daha kesilmeden, Kemal ayağa kalkıyor.

"Ne olur kaybolma ortadan Kemal, bugün Can için çok önemli ve senin olman..."

"Katlanamıyorum Sevin... Bu kadını görmeye dayanamıyorum, anla! Babamın sevgilisiyle aynı havayı solumaya katlanamıyorum. Annemin ölmesine çanak tutan bu şeytan ile..." diyor fısıltıyla.

"Ne diyorsun Kemal?"

"Bu kadın bizim hayatımızı mahvetti Sevin..."

"Oğlun için azıcık daha katlansan Kemal, değiştiremeyeceğin şeyler için bugünü kurban etmesen..."

Geri oturuyor, koltuğun ucunda dimdik. Şaşkınlık içindeyim. Dilim, damağım kuruyor.

Büyükelçi Can'ın yanına gidip, bir şey söylüyor. Bizimki tekrar oturuyor ve ön elemede çaldığı Appassionata'yı bis olarak çalıyor. Bu sefer kendinden daha emin, fırtınalara alışkın kaptan gibi rahat tamamlıyor seyrini.

Sarışın genç kız elinde bir buket çiçek ile sahneye geldiğinde, piyanonun üzerine elini koyup seyircisinin selamlayan büyük piyanist gidiyor, spor ayakkabıla-

rının bağcıklarını çözmeden giymeye çalışan kıvırcık Can geliyor. Elini kolunu nereye koyacağını bilemeden çiçeği alıyor. Genç kız uzanıp bizimkini öptüğünde de kaçacak delik arayan minik bir köpek yavrusu haliyle koşarak yanımıza geliyor. Genç kızdan aldığı çiçeği ilk önce bana uzatıyor sonra vazgeçiyor annesine, karar veremiyor, babasının kucağına bırakıyor. O utangaç haliyle yanına gelenlerin kutlamalarına teşekkür ederken, birden aklına babamın elindeki çiçek geliyor. Babamla gözleriyle anlaşıyorlar ve çiçeği kapıp ön sıraya, Madam Petrinskova'nın yanına koşuyor. Madam o kadar şaşırıyor ki Can'ı kucaklayıveriyor. Bir süre öylece duruyorlar. Kemal'e bakıyorum, gözleri kıpkırmızı, ayakta.

"Yapma Kemal..."

"Yapmayacağım Sevin..."

"Yapmalısın diyordu içinden, yapmalısın Yunus! Niye bu yabanilik? Niye bu korkaklık? Bu yaşına kadar bir kadının eline bile değmemiş gibi bu ürkeklik?

Dalgalar daha hızlı dövüyordu falezleri bu akşamüstü. Daha nemli, daha tuzlu, daha da kızgındı hava. Hizmetliler tüm koltukları, masaları toparlamışlardı. Birkaç panjur dışında her şey sağlama alınmıştı. Bütün bunlar umurunda bile değildi Yunus'un. Tek düşündüğü, bir adım önünde duran Nur'un o ipek saçlarının arasında kaybolmaktı. Derin derin nefesler alıyordu Yunus, bilmediği denizlerin kokusu vardı onun saçlarında. Boynunu her eğdiğinde, iştah kabartan tropik meyvelerin tadı geliyordu dilinin ucuna. Elbisesinin etekleri Yunus'un çıplak bacaklarına, geç kavuşmuş iki sevgili gibi dolanmıştı. Güne inat bulutlar geceyi getirmişti Yunus ve Nur'un üzerine. Bir şimşek çaktı, Yunus kollarını bir buğday başağı inceliğindeki Nur'un bedenine sardı ve 'korkma' diye fısıldadı kulağına. Bir iki saniye sonra öyle bir gümbürtü oldu ki sanki falezlerden kocaman bir parça koptu, düştü denize. Bir şölen miydi yoksa bir ayin mi bilemedi Yunus, başını kaldırıp gökyüzüne baktığında. Bir yandan güneş bulutların arasından göz kırpabilmek için zorluyor, diğer taraftan havai fişekler gibi şimşekler çakıyor, deniz de heyecandan kadehini hızla kaldırıp içkisinin yarısını yanlışlıkla döker gibi dalgalarını köpürtüyordu. Gözlerini kapadı Yunus, hiçbir kelimenin bu sihirli anı bozmasını istemiyordu. Yüzüne düşen yağmur damlaları hoşuna gitti. Kollarının arasında neredeyse nefes almadan duran Nur'un titrediğini hissetti. Eğilip o bakmaya kıyamadığı porselen yüzüne baktı. Yağmur damlaları değildi ip ip olmuş yanaklarından süzülen. 'Beni çağırıyor oğlum, gitmem lazım' dedi, genizden gelen bir sesle Nur. Yunus kollarını gevşetti, geri çekildi. O evde bir çocuk olduğunu bilmiyordu! İçine, çok derine

bir bıçak saplandı ve yavaş yavaş kanamaya başladı. O anda yağmur durdu, bulutlar sanki birisi derin bir nefesle üflemiş gibi dağıldı ve sonunda araya sıkışan güneş kurtulup tüm gücüyle ışıldamaya başladı. Nur, elbisesinin eteklerini Yunus'un bacaklarından ayırdı, ışıklar içinde evine süzüldü.

Niye kimse bahsetmemişti o çocuktan? Peki, babası neredeydi? Nur'un kalbinin sahibi varsa Yunus'un kalbi kimsesiz mi kalacaktı? Bu bir rüya mıydı, yoksa kâbus mu? Bir an önce uyanabilmek için en soldaki falezden bıraktı kendini Yunus. Fırtına sonrası dilsiz sulara gömülürken kulağında Nur'un sesi vardı sadece ve bir çocuk ağlaması. Suyun yüzeyine çıkarken gözlerini kapadı, göreceklerinden korktu o an.

Gözleri yandı, açamadı birden, sonra kısarak baktı ileriye. Merdivene en yakın taşın üzerinde onu bekliyordu. Yüzü aydınlandı, bir hamlede çıktı sudan. Mis gibi sabun kokan bir havluyla sarmaladı annesi Yunus'u.

Üşümüştü, ısındı ama içindeki keder geçmedi.

Annesinin ardından ilerlerken, gözlerini kamaştırdı güneş. Durdu, Shakespeare'in sözlerini tekrarladı; Cehennem gibi kara, gece gibi karanlık."

"Sevin! Sevin?

"Efendim Can, dalmışım kitaba."

"Bir şey soracağım da…"

"Sor canım."

Ben birkaç sayfayı okuyana kadar elindeki tepeleme dolu kurabiye tabağını bitirmiş, boş tabağı kucağında tutuyor. Kalan kırıntılara parmağının ucuyla bastırıyor, yapışanı

ağzına atıyor. Kafasının dolu olduğunu anlıyorum.

"Bir tane daha kurabiye alayım mı?"

"Al elbette de bunu sormayacaktın herhalde?"

Ayağa kalkıp mutfak tezgâhına doğru yürüyor. Pantolonu neredeyse düştü düşecek. Tabağını kanepenin üzerinde bıraktığı aklına geliyor, geri dönüyor tabağı alıp tezgâha bırakıyor. Kurabiye almadan geri gelip kanepenin ucuna oturuyor. Biraz soluklanıp, gözlüğünün üzerinden bana bakıyor ve sabırla beklediğimi görüyor.

"Aşk ne Sevin?"

Hemen oturduğum yerden kalkıp yanına oturuyorum.

"Aşk... Âşık olmak... Yani birini sürekli düşünmek... Olup olmadık yerde hep aklında olması, başka bir şey yapıyorken pat diye aklına gelmesi, kendini olup olmadık zamanda onu düşünürken bulman ve kalbinin hızla atması, ellerinin titremesi, içinin titremesi, hep ona yakın olmayı istemek, onsuz yaşayamayacağını düşünmek, mesela güzel bir kelebek gördün hemen onun aklına gelmesi, onun da görmesini istemen... Onu bir daha görememe ihtimali karşısında hayatın sonu geldiğini sanman..."

"Sevin... Ben âşık oldum galiba."

Biliyorum! Daha doğrusu tahmin edebiliyorum... Elçilikte, dünkü konserde, sarı saçlı genç kız...

"Gerçekten mi? Harika! Peki kim?"

"Yasmin, yani aslında adı Yasemin de, öyle söylüyor işte. Babası elçilikte ticaret şeysi, ateşli bir şey, çok an-

lamadım."

"Ataşe mi?"

"Galiba... Annesi Türk. O yüzden Türkçe konuşuyor, bayağı da iyi... Dün bana çiçek verdi..."

"Güzel kız..."

"Çok güzel Sevin..."

"Ne zaman tanıştınız?"

"Geçen hafta... Yok, yok... İki hafta önce. Madam'la artık orada çalışıyoruz ya haftada iki, salı ve perşembe öğleden sonraları. Biz çalışırken bizi izliyor. O da keman çalıyor, daha doğrusu pek çalamıyor ama olsun eline o kadar yakışıyor ki anlatamam. O olduğu zaman biraz heyecanlanıyorum ama daha iyi çalıyorum..."

Biraz utanıyor, anlıyorum. Başı önde, uzun ince parmakları ile oynuyor. Bunu ilk benimle konuştuğunu biliyorum. Hayat bir taraftan da ödüllendiriyor insanı.

"Ne güzel bir şey bu Can, çok sevindim... Hele de bana anlattığın için."

"Sen âşık oldun mu hiç?

"Oldum galiba, birkaç defa..."

"Birkaç defa mı? Ben Yasmin'den başkasını sevemem! Sevmeyeceğim! Ömrümün sonuna kadar onu seveceğim!"

"Hımmm, güzel... Çikolatalı, soğuk bir süt yapayım mı sana?"

"Bilmem, pek iştahım yok aslında. Ama yap istersen. Buz da koyar mısın, biraz içim yanıyor da..."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Birden ayağa kalkıp, ön ve arka ceplerini yokluyor. Telaşlı.

"Telefonumu aşağıda unutmuşum, gitmem lazım."

"Dur bir dakika, şu sütü al…"

Sabırsızca bekliyor.

"Tamam, bardağı getiririm sonra. "

Bunun da giden en az yirmi bardağa ekleneceğini bilerek başımı sallıyorum.

"Teşekkürler Sevin!"

Merdivenlerden koşarak inerken ardından bakıyorum.

Bir şey değil Can, hiçbir şey değil. Yeter ki sen hep mutlu ol, hep böyle heyecanlı ve umutlu ol. Kalbin kırıldığı vakit de böyle kal. Kimsenin kalbini kırma, kimse de seninkini kırmasın. Kırılırsa da hemen toplamayı bil parçaları. O senin en değerli hazinen, senin kaynağın. Kimsenin o kaynağı kurutmasına izin verme. Ne kadar seversen o kadar sevilirsin. Sonuna kadar sev ve sonuna kadar sevilmeye izin ver. Kalbindeki o kapının kapanmasına sakın müsaade etme. Her şey senin elinde, güzel evladım. Çok mutlu ol...

Hiç düşünmeden dilimden dökülen kelimeler şaşırtıyor beni.

Şimdiye kadar farkına varmadığım kelimelerim.

Sadece yazmaya çalıştığım romanlarda kahramanlarıma uydurmaya çalıştığım kelimelerim. Birkaç beden büyük gelen kelimelerim…

Sahi, ben o kadar sevmiş miydim ki, sevilmeyi bekledim?

Sanmıyorum.

Aşk, hiçbir şey beklemeden sevmek miydi? Yoksa sevilebilmenin tek yolu muydu?

Yusuf Taha'yı düşünüyorum, ister istemez aynı zamanda Yunus geliyor gözümün önüne. Yunus, onun gizli yanıydı, dillendiremediği kelimeleriydi. Sessizliğinin sesi, hayata kök salmaya çalıştığı dallarıydı. Sonunu planlamış mıydı o zaman? Yani kendi arzularının sonunu? Hayallerinin, aşkının?

Kendi sonunu mu planlamıştı? Önemsiz miydi yoksa, adını unutacak kadar? Yoksa korkmuş muydu sonunu romanda yazmaya?

Elimde olmadan hızla, "Sonun Başlangıcı"nın son sayfasına bakıyorum.

"*Bugün benim günüm, sayısız mumlarla kutladığım savaşımın zaferi, son günüm.*

Kahramanın ben olacağım tek günün anısına bu birkaç satır bıraktığım.

Gidiyorum, hoşça kalın.

Arkamda kalan tüm aşklarıma selam olsun."

Gitmek, başka diyarlara mı gitmek idi? Gideceği yolu seçmek kahramanlık mıydı? Kahramanlık bu kadar basit olamaz, hayır!

Kahramanlık, yoksa yaşamamayı mı seçmekti?

Bunu mu ima etmeye çalıştı bana?

Yirmili yaşlar zamansız mıydı, sadece bir aşk romanı olarak elime aldığım bu roman için?

Ellili yaşlarda hayatı sorgulamak için miydi yoksa? Yoksa, şimdi hayatını sorgulayan bir yazarın etkisi miydi hafızamda canlananlar?

Gideceği yolu seçen bir kahraman olmak ister miydim?

Yoksa gideceği yolu seçen bir yazarın yaşam ile arasındaki zorunlu bir bağ mıyım ben?

Bugün cuma.

Bir yıl önceye kadar benim için en değerli gün olan cumalardan herhangi biri değil. Kafam bu kadar karışık, soru işaretleri ile doluyken, mutfakta ne aradığımı bilemeden çekmeceleri, buzdolabını açıp kapatıyorum. Bir yandan da, şu kısacık süre zarfında arkası bir türlü gelmeyen dizilere benzer yaşadıklarımı düşünüyorum. Aradaki bağlantıları bilemeden hiçbirine bir anlam yükleyememememin saçmalığı hissettiğim. Durup dururken bu yaşananları sadece tesadüflere bağlamak ne kadar iç rahatlatıcı olur? Benim için olmaz. Elli yaşına kadar hayatında bir şeyleri pek de sorgulamamış bir insan için garip bir durum, farkındayım. Acaba farkında olmadığım neler var? İşte bu soru ufak bir fil yavrusu gibi göğüs kafesimde oturmuş, her nefesimde varlığını hatırlatıyor. Ve en sıkıntı verici olan, sorunun cevabını öğrenmeye hazır mıyım? Ya hazır değilsem ve tüm düzen tepetaklak olur, üzerime iyice çökerse?

Üçüncü kere buzdolabının açık kapağının önünde düşünürken buluyorum kendimi.

Bugün babam ile öğle yemeği günü, Atlıkarınca'da.

Elimde sefer tası, içinde ne olduğunu pek de umursamadığım yemeklerle yine dizlerimi tıpkı anneannem gibi birbirine yapıştırarak ufak adımlarla yürüyorum. İkinci ara sokağa döndüğümde buraya kadar nasıl geldiğimi

fark etmediğimi fark ediyorum. Duvarların kenarlarından yürümüşümdür, biliyorum ama yanımdan gelip geçenleri, arabaları, satıcıları, hiçbir şeyi fark etmemişim. Sanki koca bir ömürde fark etmediklerim gibi. Sahi böyle mi oluyor fark etmeden yaşayıp gitmek? Her şey bir anda benden uzaklaşıyor iyice.

Caddeye iniyorum. Sadece ayaklarıma bakıyorum. Komik geliyor bu küçük adımlar. Büyük adımlarla yürümeye karar veriyorum. İkinci adımda tökezlesem de, olan sadece sefer tasının içindeki yemeklere oluyor. Duruyorum, içimden "Allah günah yazmasın ama bulamaç oldu bunlar" diye geçirirken, başımı kaldırıyorum, şimdiye kadar nasılsa dikkatimi çekmemiş dev bir tabela ile burun buruna geliyorum.

Pizzeria!

O büyük adımlarla, elimdeki sefer tasını da bırakmadan, yaklaşınca kendiliğinden açılan kapıdan giriyorum.

Ve en büyük pizzadan sipariş veriyorum.

Bugün cuma.

Diğer cumalardan farkı, Atlıkarınca'da pizza yiyeceğimiz ilk cuma. Bu kararı verebilmiş olmanın sersemce gururu ile elimde sefer tasım, diğer elimde kocaman bir pizza kutusu, kapıya yaklaşıyorum. Babam yok. Hatta kapı kapalı. Vitrine bakan iki delikanlı beni fark edince kenara çekiliyorlar. Uzun, ince yapılı olan, içeriye gireceğimi anlayınca kapıyı açıyor. Tek hamlede içeriye giremeyince, elimdeki sefer tasını alıyor. Birlikte içeriye giriyoruz. Kapının açılma sesine babam görünüyor. Yüzü bozuk. Delikanlıya teşekkür ediyor, yemeğe buyurun, arkadaşınızla diyor. Delikanlı, biraz çekingen yüz

ifadesiyle teşekkür edip çıkıyor Atlıkarınca'dan. Kapı kapanırken koridorda Kemal beliriyor. Şaşırıyorum, o daha da şaşkın, ne yapacağını bilemez bir şekilde, sanki gizli bir şey yaparken yakalanmış gibi, elini kolunu nereye koyacağını bilemiyor. Avuçlarını pantolonuna siliyor. Gizli bir şey yaptığını anlıyorum.

"Bugün yemek yapasım yoktu baba. Bir şeyler yaptım ama çok da içime sinmedi. Sonra şu köşe başındaki, ışığın karşısındaki pizzacıyı gördüm, yeni açılmış galiba?"

"Yok kızım, neredeyse beş altı yıldır açık o dükkân..."

"Allah allah, dikkat etmemişim demek ki, neyse bir değişiklik yapalım dedim baba, en güzelinden sipariş ettim!"

Söylediğim lafın anlamsızlığı, kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez etrafta dalgalanmaya başlasa da geri alamıyorum hiçbirini.

"Kemal, sen de yersin inşallah, karışık sipariş verdim, içinde ne istersen var..."

"Şey... Ben aslında tokum, tam da gidiyordum Sevin..."

Olağanüstü bir durum olduğundan kesin kes eminim artık. Babam yetişiyor neyse ki.

"Oğlum, bir dilim ye öyle git..."

Eliyle ve gözlüğünün üzerinden kaşlarını kaldırarak gözleriyle iki koridorun arasındaki yuvarlak masayı gösteriyor. Sonra bana dönüyor,

"Biraz fazla koktu, ben şu camları açayım" diyerek, yetişemeyeceği kadar yüksek olan pencereleri açabilmek için portatif merdiveni çekiyor. Kemal kımıldamadan duruyor, gözünü yere dikmiş. Bir adım atacak oluyor,

vazgeçiyor. Babam ikinci pencereyi de açabilmek için merdiveni diğer tarafa alıyor.

Ben pizza kutusunu açar gibi yapıyorum ama aslında sadece Kemal'e bakıyorum. Başını çevirir çevirmez göz göze geliyoruz.

"Ben Derya'dan boşanıyorum Sevin..."

Neredeyse tavanda olan açık pencerelerden tüm şehrin sesi Atlıkarınca'ya doluyor. Biz, önümüzde birer dilim pizza ile sessizce oturuyoruz, sanki hiçbirimiz burada yokmuşuz gibi, uzağa, uzaktaki derine bakıyoruz. Göz göze gelirsek sıramız karışır oracıkta boğuluveririz diye sakince bekliyoruz.

Üst raflardan bir kitabın yere düşmesi ile üçümüz de irkiliyoruz. Babam kalkıyor, pencereleri tek tek kapamak için merdiveni sürükleyerek koridorun başına doğru giderken Kemal ayaklanıyor. Bileğinden tutuyorum.

Bir ileriye babama bakıyor, bir de bana. Yardıma gitmeyi değil, yardım istediğini anlıyorum, titreyen göz bebeklerinden.

"Aşkı bir kere buldum, bir kere daha kaybetmeye niyetim yok Sevin!"

Başlıyor anlatmaya derin bir nefes ile, gözlerini kırpmadan. Gözleri, sözleri oluyor gözlerimde, nefesi aşk üflüyor kulaklarımıza. Babam daha önce duymuş olsa da yine dinliyor buğulu gözlerle. Bir roman okur gibi, sayfaları acele etmeden çeviriyoruz Atlıkarınca'da.

Yıllardan bahsetti, uzun yıllardan. Uzakta, tek başına, bilmediği, tanımadığı, hasta, aç, ölümün kucağında yaşayan insanların arasında geçen o yıllardan. Başka hiçbir şey düşünemeden sadece yaşama tutunabilmenin

amaç olduğu zamanlardan bahsetti. Hızla geçen günler ve geceler boyunca yaşamı, insanlığı, kaderi, bugünü, geleceği sorgulamıştı. Kaderi ve hayalleri. Hayallerin kader olabileceğini görmüştü hep rüyasında. Gözünü açtığı her yeni gün şükretmeyi öğretmişti yaşadıkları ona. Gözler, hayata son kez bakan gözler vardı karşısında. Biraz daha bakabilmek için çırpınan, yalvaran. Elleriyle kapadığı yüzlerce göz vardı. O yüzden en pis yatakta, sadece birkaç saatlik bir uykuyla sona eren gecelerin sabahında bile gözünü açtığında, yaşamak için zamanının olduğuna hep sevinmişti Kemal, minnettar olarak yeniden başlamıştı hayata, her gün. İnsanın ihtiyaçlarını hissetmediği günlerdi o zamanlar. Sevmek, sevilmek, ölüme giderken yanında veda edecek, elini tutacak bir insanın olması demekti. Elinden geldiğince tuttu o elleri. Kendi ellerini hissetmeden veda etti hiç tanımadığı, hiç tanıyamayacağı o insanlara.

Sonra bir gün, çok farklı bir el dokundu sırtına. Yoğun bir çabanın, bir annenin geceyi yırtan çığlığının ardından, Kemal'in çömelip kaldığı yerde, kamburu çıkmış sırtına dokundu. Dirseğinin altından tutup kaldırdı ayağa. Hayata kaldıkları yerden devam ettiler sonra ve daha sonra. Ne zaman yanından geçse, o sıcaklık ruhunu tütsüledi Kemal'in.

Gloria, Amerikalı bir yeni doğan hemşiresi. Derisinin renginden dolayı bu cehennemde, bu seyyar hastanede en sevilen kişilerden biriydi.

Ailesinin kıt kanaat şartları ile tıp fakültesine giderken, sadece bir kere, gitmemesi gereken o yerde başına gelenler, kaderiydi. Tek bir bardak içki sonrası sevgi dilendiği o adamın elinden kurtulamayacağını anladığında, bırakmıştı direnmeyi. Sonraları da direnmedi hayata, 9 ay sonra bir erkek çocuk doğurduğunda okulu bıraktı,

annesi ve oğluyla, tek odalı bir evde devam etti yaşamaya.

Bir lokanta garsonluk yaparken, hemşirelik yüksek okuluna kolayca geçiş yapabileceğini, tıp fakültesinde aynı sırayı paylaştığı arkadaşı ile karşılaşınca öğrendi. Ertesi gün, öğleyin lokantaya gelmeden, önünden her gün geçtiği okula kaydını yaptırdı. Gloria için yıllar yılları kovaladı. Mezun olduğunda bir doğum kliniğinde işe başladı; oğlu büyüyordu ve annesi yaşlanıyordu. Hayallere yer yoktu, hayat kendiliğinden akıp gidiyordu.

Ta ki bir gün o hayat durana kadar.

O telefon gelene kadar.

Gloria gece nöbetteyken, annesi ve oğlu, evlerindeki gaz kaçağından, yataklarında uykuya ebediyen teslim olana kadar.

Hayat durdu.

Kısa bir süre sonra Gloria, Sınır Tanımayan Hekimler Grubuna katılarak, o duran hayattan olabildiğince uzak, en uzak yere gitti.

O gün, o da ilk defa kendi elinin sıcaklığını hissetmişti Kemal'in sırtına dokunduğunda. Ve yıllar sonra Kemal'e itiraf edecekti, o an, duran hayatın yeniden damarlarından akmaya başladığını. Cehennemin diğer ucunda, ölüm döşeğinin kenarında yan yana oturmuşlardı, sadece elini tutmuştu Gloria Kemal'in. İkisinin de yüklerinden sırtları iki büklüm olmuştu, birbirlerine bakıp biraz doğrulmuşlardı, gülümseyerek. Gülümsemenin ne güzel bir şey olduğunu hatırlamıştı Kemal. Sonra güneşin batışını, tepelerinde göz kırpan irili, ufaklı yüzlerce yıldızı, kan kokusunu, yemek kokusunu, ölümü, yeni doğan bebeğin ilk çığlığını... Hayatta olduklarını. Ve bir sonraki güne

uyanabilmeyi ve şükretmeyi.

On ay önce, o gece sabaha karşı kanamalı bir bebek getirdiklerinde de Kemal'in yanında idi. Gloria eldivenleri giymesi için hazırladığında, Kemal çoktan bebeğe müdahale etmeye başlamıştı. Birkaç saat sonra bebek öldüğünde, ikisi de başındaydılar. Ve Kemal parmağının ucundaki kâğıt kesiğinden virüsü kapmıştı bile. İlk müdahaleyi Gloria yaptı. Kemal, üç dört gün içinde, o bebekle aynı duruma gelmişti ama sevdiği kadın başındaydı. Sevdiğinin elinde, ölüme bu kadar yakınken bile huzurlu olunabileceğini o zaman hissetmişti. Rüyasında Can'ı, annesini sayıklıyordu ve sevdiği kadını. Gloria elini hiç bırakmadı Kemal'in rüyalarında. Bir ay sonra uyandığında gerçekten elelelerdi.

Dev pizzadan, tabaklarımıza aldığımız o birer dilimden birer ısırık bile almadan bakıyoruz öylece önümüze. Atlıkarınca'nın içinde Kemal'in anlattıkları uğulduyor. Sadece bir yudum su içmek istiyorum. Nasıl yutkunduysam, babam anlıyor ve suya uzanıyor.

"Sevin, ne olur öyle bakma. Biliyorum, Can'a ne olacak diyeceksin. İnan o kadar uzun zamandır aklımdaki tek konu bu. Buraya gelmeme destek olan da Gloria, oğluma bir an önce kavuşmamı sağlayan o. Tamam, Can'a kavuştum, ya sevdiğim, hayatta ilk defa huzur bulduğum ve ümitlendiğim, hayal kurduğum kadın? Burada, bu ülkede yeni bir hayat kuracağız Sevin. Her zaman Can'ın yanında olacağım. Can da bunu er ya da geç anlayacaktır. O sevgi var ya Sevin, şu içimdeki, şurayı yakan kavuran! İşte bununla hayatta hiç olmadığım kadar iyi ve güçlü hissediyorum. Ve mutlu, Sevin! Mutlu hissediyorum, inanabiliyor musun, ilk defa mutlu hissediyorum... Bunu kaybedersem artık yaşayamam."

Babam ufak bir öksürük ile boğazını temizliyor.

“Mutluluk… Mutluluk bir hedef değil çocuklar, mutluluk bir sonuç. Mutluluğu yakalamak için kovalarsanız yarış atı olursunuz, sakatlanırsınız bir gün. Mutlu olduğunuzda ne yapıyorsanız onu yapmaya devam edin siz, özen gösterin ama. Mutluluk sizin oldu diye sevinip şımarır ve onu harcarsanız bir daha yerine koymanız her zaman daha zor olur. Onu kadife bir kutuya koyup muhafaza edin, o dünyanın en değerli mücevheridir. Mutluluk, onu hak edene mutlaka gelir ve çok yakışır. Sabredene…”

Babamın doldurduğu bardaktan kocaman bir yudum alıyorum. Bir yudum daha derken... Son yudum nefes boruma kaçıveriyor! Tamamen tıkanıyorum ve öksürmeye, öğürmeye çalıştıkça hiç nefes kalmıyor ciğerlerimde! Neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacak! Bana bir ömür gibi gelse de birkaç saniye içinde Kemal, arkamdan gelip müdahale ediyor. Sakin sakin nefes almamı, başımı yukarı kaldırmamı telkin ederken derin bir nefes alabiliyorum. Etraf aydınlanıyor, babam elinde bir tomar peçete öylece kalakalmış, kocaman gözlerle bakıyor. Birkaç peçete alıp terimi siliyorum. Sesim çıkacak mı bilemiyorum.

“Ölüyordum!”

“Ben mutlu ölmek istiyorum Sevin…”

Babam ve Kemal ile Atlıkarınca’dan eve sessizce yürürken, tek bir cümle geçiyor gözlerimin önünden; ben nasıl ölmek istiyorum?

Ben de mutlu olmak istiyordum elbette. Kim istemez ki? Herkes gibi …

Bundan yirmi yıl evvel, herkes gibi ben de bir yuva kurmak, çoluk çocuk sahibi olup mutlu yaşamak istiyordum.

Mutlu hissetmiş miydim kendimi? Hatırlamak için bu

kadar zorlandığıma göre, hayır! Sorgulamış mıydım peki? Hayır, sanmıyorum. Niçin sorgulamamıştım peki? Üniversiteden mezun, en iyi devlet dairelerinden birine kapak atmış, hem de zamanı gelmiş de geçiyor biri olarak elbette evlenecektim. Evlenmeyip ne yapacaktım? Hem hiçbir zaman da güzel olmadım ben, yani erkeklerle flört edecek kadar. O yüzden de onun beni seçmesi bana iyi gelmişti.

İyiydik aslında. İnsanın hayattan fazla bir talebi olmayınca, iyi olmak kolay. İyiydik biz. Nasıl biz? Hiçbir zaman biz olamadık ki, benim olmadı ki ben de onun olayım. Hep farklıydık, görmek isteyene. Duvarda eğreti duran tablo gibi; güzel ama az sonra düşeceği belli. Dudağıma sürdüğüm şu kırmızı ruj gibi; bulaşmış gibi.

Ne garip, hatırlamakta zorlandığım bir hayatmış o zaman yaşamaya çalıştığım. Silik, puslu. Mutlulukmuş! Küçük bir yalan gibi, sinsi ve can sıkıcı. Aslında gülerdim esprilerine ama komik değillerdi, hatta şimdi düşünüyorum da sinir bozucuydu çoğu. O sivri uzun çenesi ile uzun uzun gülerdi. Gülmek zorunda mı hissederdim? Herhalde, mutlu olalım diye...

Yakışıklı mıydı? Kibar? Başkaları için evet... Ama benim için bunun pek anlamı yoktu. Mutluluğu iki oda bir salondan ibaret bir sahneye yerleştirmiş olmam ve onunla benim sadece birer konuk oyuncu olmamız ne acı bir gerçek! Kolay sandığım, ortalamaya razı olarak yaşamaya ikna olmaktı benim durumum aslında.

Evet, o yüzden gittiğinde ağlamadım. Gittiğinde rahatladım. Ortalamayı yakalamaya çabalamayacağım için. Değiştirmeye çabalamayacağım için. Pişmanlıklarımla yüzleşmeyeceğim için ve hatalarımla. Kolayına kaçtım yani yine.

Aptal mıydım? Hayır, sadece korkaktım, mutlu olamamaktan korktum ben.

Nasıl mı ölmek istiyorum?

Ben daha yaşamak istiyorum, ben de mutlu yaşamak istiyorum.

Mutlu olmak.

Tıpkı Can'a anlattığım masallardaki gibi!

Meleklerin koruduğu, gökyüzünün oyun parkımız, toprakların evimiz, sağımızın mavi, solumuzun pembe olduğu bir hayat. Oyunların gerçek olduğu, heyecanların kahkaha ile sonlandığı, sevdiklerimizin hep yanı başımızda olduğu masallar olsa hayatımız. Farkına varabilsek etrafımızdaki masalların...

Kendi masallarımız olsa.

Gece iniyor. Gün, düşüncelerimden daha hızlı kararıyor. Penceremin önünde kıpırdamadan duruyorum, saatleri sayamadan. Aklım karışık, belki de olması gerektiği gibi. Şehir ışıkları pavyon şarkıcıları gibi arsızca, pullu elbiseleriyle parlıyor, gözümü alıyor. Kapıyorum gözlerimi.

Alt kattan gelen melodi, gecenin ağır senfonisini bir kılıç darbesi ile bölüyor. Can çalıyor, ne çaldığını hiç bilmiyorum. Bir tütsü gibi yayılıyor geceye, keskin, kararlı. Piyanonun tuşlarını sever gibi, kavga etmeden çalıyor. Mutlu olacağını biliyorum.

Mutlu olduğumu fark ediyorum. Öylece durmanın engellenemez keyfi ile dinliyorum. Diğer seslerin içindeki kavgalar, inlemeler, ağlamalar kesiliyor. İçimde derinlerde hissediyorum kendi sesimi, ılık ılık yayılıyor.

Parmaklarımın ucu ısınıyor. Sonra gülümsediğimi fark ediyorum. İyice karanlık basıyor ama ışığı yakmak istemiyorum. Varsın misafirim olsun bu gece şehrin en kıdemli pavyon şarkıcıları.

Gündüz boyu içimdeki sıkıntının yerine garip bir his teslim alıyor aklımı, ruhumu ve bedenimi, yavaş yavaş. Adını getiremiyorum. Şey gibi... Isırdığın kekten, beklemediğin anda ağzına yavaş yavaş akan çikolata gibi!

Biliyorum. Mutluluğun var olduğunu, biliyorum.

Mutluluğun bizim mahallede olması yetiyor. Mutluluk bulaşıcı olsun istiyorum...

Can'ın içindeki aşkla, her parmağının tuşlara değdiğinde çıkan o büyülü seslerden biliyorum. Zamanın geldiğini biliyorum.

Bekliyorum. Avuçlarım, bileklerim, kollarım, kalbim ısınıyor.

Penceremi açıp derin bir nefes alıyorum.

Gülümsüyorum geceye, buyur diyorum. Kim nasıl mutlu olacaksa...

Kabulümsün, buyur gel evimize.

"O günden sonra söz verdi Yunus, bir daha Nur'a gözünün ucuyla bile dokunmayacaktı. Başını göğe kaldırıp gözlerini kapadı ve güneşin o şiddetli ışığını hissetti, ilk önce göz kapaklarında, gözlerinin derinlerinde, yüzünde ve tüm bedeninde. Tıpkı geçen gece Nur'un elini tuttuğunda hissettiği sıcaklık gibiydi. Sevindi. Tadını biliyordu artık mutluluğun. Gözlerini açmadan öylece içine hapsetti onu, Nur'un ellerini aldı, koynunda, kalbinin en derinlerine koydu. Bir daha çıkarmamak üzere mühürle-

di yüreğini.

Gözlerini açtığında bir süre göremedi etrafı, o kadar parlaktı ki Nur'un aksi. Varsın görmesin ne olacaktı ki onu içine hapsettikten sonra. Bir ömür boyu sevgili olarak kalacaktı orada. Bir adım atmadan, gözlerini ovuşturdu ve açtı. Mavi gökyüzünde bir bulut olmuştu gözleri, puslu ve nemli. Birkaç damla süzüldü falezden aşağıya. Eliyle yüzünü sildi Yunus. Döndü ve camdan bakan sevdiği kadına gülümsedi Yunus, genzindeki tuzlu tada aldırmadan. "

Gözlerim yanıyor ve daha fazla dayanamıyorum, açıyorum. Uzun bir geceydi. Uyku ve uykusuzluk arasında dengeli ama bir o kadar ısrarcı. Geçen zamanların pişmanlığı ile kapanmakta direnen göz kapaklarıma Yusuf Taha'nın satırlarının iyi geleceğini düşünmüştüm oysa.

Kemal'in sevdiğine kavuşması fikriyle dinginleşen ruhum, Yusuf Taha'nın bir daha ulaşılamayacak bir aşkla beslenen yaşama sevinci savrulup durdu gece boyunca. Tıpkı Can'ın hayatı boyunca ilk aşkından başkasını sevmeyeceğine inanması gibi bir şeydi bu!

Sevdiğinden uzakta, ona olan aşkla yaşamak!

Gerçek dışı, anlamsız, olanaksız, çocukça bir hayal ürünüydü bu aşk!

Yıllar önce okuduğumda ne kadar anlamlıydı oysa...

Bir sürü şey gibi.

Kuyulubağ Sokağı, her zamankinden çok daha hareketli bugün. Havanın sıcaklığından başka, bugünün diğer günlerden bir farkı olduğunu sanmasam da yoldaki hareketlilik dikkat çekici. Rengi kaçmış çamaşırlar gibi, boynu bükük apartmanlar da aynı, kiminin kapısı yok, kimininkinin de sanki asırlardır açılmamış. Mahalleliden farklı insanlar ellerinde torbalar, çantalarla hızlı adımlarla yanımdan geçiyorlar. Sokak esnafı bugün daha güler yüzlü, dükkânlarının önlerinde, daracık kaldırımlarda, bu sefer tezgâhlar duruyor. Kiminin önünde kıyafetler, iç çamaşırları, plastik terlikler, kiminin önünde paketlenmiş meyveler, bisküviler, meyve suları.

Önümde, boyu benimle aynı, üzerindeki pardösünün sırtından ne kadar terlediği belli olan bir kadın, tezgâhtan bir erkek donu alarak bedenine bakıyor. Ellerini içinden geçirip kalıbına bakıyor, yüksek sesle dükkânın içine bağırıyor.

“Taci Bey, bunun bir küçük bedeni var mı?”

“Var, ablam var, olmaz mı? Buyur, bu olur mu?”

“Olur herhalde... Pek zayıflamış bizim bey geçen görüşte. Beş altı tane ver de...”

“Bakalım ablam, hele sen bir nefeslen şurada... Naci, oğlum bayanla ilgilen!”

O bayan ben oluyorum ve ilgilenmemesi için hızla uzaklaşıyorum tezgâhtan.

Anlaşılan bugün Dr. Babacakis Ruh Hastalıkları Hastanesi’nin görüş günü.

O büyük kapının açık olma olasılığı beni hem ürkütüyor hem de meraklandırıyor. Biraz önde elinde üç yaşlarında küçük bir kız çocuğu ile genç kadın, onun az arkasında

bir eliyle pastane torbasını taşıyan, diğer elindeki bastona dayanarak yürüyen yaşlı kadın ile sanki ben de onlardan biriymişim gibi yürüyoruz, arkalı önlü, kafamızda binlerce farklı düşünceyle.

"Hüsnü, Hüsnü...Hüsnüüüü..."

"Aaaa Masalcı Teyze gelmiş, Masalcı Teyze gelmiş, MasalcıTeyzee..."

"Hüsnü, kapıyı açar mısın?"

Yine bahçenin içinde, sanal bir dairenin üzerinde koşuyor.

"Bugün kapıyı açmak yasak Masalcı Teyze, yasak, yasak..."

"Yasak mı, niye?"

Kapıya yaklaşıyor ve duruyor, çok gizli bir şey söyleyecek gibi önce etrafını kontrol ediyor, sonra ağzını, parmaklıkların açık kısmına getirerek, fısıltı halinde konuşuyor.

"Bugün ziyaret günü, ziyaret, ziyaret..."

"Eeee..."

Tekrar etrafını kontrol ediyor.

"Yusuf Amca'm, Keriman Teyze'mi ziyarete gitti. İçeri kimseyi alamam, alamam... alamam!"

Ah koca Hüsnü, ah yıllar evvel sekiz yaşında kalakalmış Hüsnü...

"E ya apartmanda oturan başka birisi girmek isterse, evine yani?"

"Apartmanda kimse oturmuyor ki... Açamam, açamam, açamam!"

Koca apartmanda tek başına mı yaşıyor bu adam, bu pencereler, hepsinde değişik perdeler, bir kısmı açık, bir kısmında sadece tüller gözüküyor.

"Yusuf Bey mi yaşıyor tüm dairelerde Hüsnü?"

"Yok, Keriman Teyze'm yaşıyor... açamam, açamam, açamam..."

"Peki o zaman ben de sana masal anlatacaktım, anlatamam artık. Gideyim bari..."

Arkamı dönüp yürümeye başlayınca yan gözle de Hüsnü'ye bakıyıyorum. Tek hamlede boyum kadar duvardan dışarıya atlıyor. Yanımda yürümeye başlıyor, başı önde.

"Her hafta gider mi Yusuf Amca'n annesini ziyarete, Hüsnü?"

"Hep gider..."

Bu sefer üçlemediği için bir şey olduğunu anlıyorum. Ben durunca o da duruyor.

"Hiç gidemediği olmaz mı yani? Hasta olur, seyahate gider... hı?"

"Ne zamandır gitmiyor, Hüsnü?"

"O öldü, öldü, öldü..."

Hıçkırarak ağlamaya başlıyor, sarsılarak avazı çıktığı kadar bağırıyor.

"Evladım ağlama, sessizce anlat bakayım, gel şu duvarın

yanına…"

"Keriman Teyze'm öldü, Masalcı Teyze, öldü, uçtu, uçtu…uçtu."

Havada kanat çırpınan bir çift kumruyu görünce seviniyor, zıplamaya başlıyor bu sefer.

"Bak gördün mü dedim ben sana, dedim, dedim, dedim… Uçtu dedim… de mi, de mi, de mi, annem de geçenlerde o amca ölünce, kavuşmuştur Keriman Hanım dedi, bak. Sevdiği ile, bak, bak, bak! "

"Evet Hüsnü, dedin bak ne güzeller… Gel bakalım, şu kapıyı aç da sana masalını anlatayım."

Keriman Hanım... o amca ölünce... birbirlerine kavuşmak... Bir tiyatro sahnesinin ortasında, ne yapacağını bilemeyen bir yardımcı rol gibiyim. Öğrenmeye meraklı olduğu kadar da yeteneksiz. İşin içinden çıkabilmeyi ummaktan başka ne yapacağını bilemeyen biri!

Tek hamlede geri bahçeye atlayıp, kapıyı açıyor. Koşarak bahçedeki tahta banka oturup beni bekliyor. İçeri girip bahçe kapısını kapamaya yeltenirken ileride karşıda, hastanenin sonuna kadar açık büyük girişini görüyorum. Kapının dev kanatları, ardına kadar açık. Hüsnü'nün açık bıraktığı bahçe kapısını sıkıca kapatıyorum, bunun kapalı, hatta kilitli olması içimdeki tedirginliği biraz olsun azaltıyor. Uzaktan bir müzik sesi geliyor, ürperiyorum. İleride, açık kapının önünde duran kadının bir elinde küçük bir kız çocuğu, diğerinde de konserve tenekesi var, arkalarındaki erkek akordeon çalıyor. Bildiğim bir tango; aşkın maziden bir yara, unutamadım adını, gözlerin oysa ki bir rüya...

"Dünyanın öteki ucunda geceler kısa, gündüzler uzun, elmalar mavi, kirazlar altın rengi, üzümler karpuz kadar

olduğunda tüm insanlar rengârenk şekerlerden tuğlalardan, taşlardan, kurabiye tahtalardan yapılmış evlerinden çıkar, meydan gibi kocaman bir yerde baharın gelişini kutlamak için toplanırlarmış. Herkes evinde büyüttüğü dev çiçeklerden, rengârenk meyvelerden yanına alır, birbirlerine hediye etmek için gelirlermiş bu meydana. Bu sefer onları bir sürpriz bekliyormuş. Herkes meydanda yerini alınca, küçük kahverengi ayı davulun başına oturmuş, bal gözlü, sırtında yastıkları olan deve, o ince uzun bacaklarına ziller takmış, küçük zürafa boynunda bir kavalla gelmiş. Beyaz, lüle lüle saçları olan keçi kız, her zaman sakladığı kanatlarını cömertçe göstererek süzülerek sahnenin en güzel yerinde, elinde kemanıyla yerini almış."

"Saz da var mıymış teyze? Saz, saz......"

"Sonra, onlarca karınca sırtlarında piyanoyu getirmişler ve alkışlar arasında çekirge çıkmış sahneye, siyah kuyruğu olan takım elbisesi ve beyaz papyonuyla... Papyon ne biliyor musun Hüsnü?"

"Biliyorum, teyze, biliyorum, biliyorum. Yusuf Amca'm takardı, Keriman Teyze'mle dansa giderlerken, Keriman Teyze'm de kürk giyerdi, yerlere değerdi, kürk, böyle yerlere, yerlere. Benim ellemem yasaktı ama bazen severdim gizli gizli, yumuşacıktı, yumuşacık, yumuşacık!"

"Sadece ikisi mi giderlerdi, Hüsnü? Hani o amca vardı, hani geçenlerde..."

"Yok, yok , yok... o amca en üst kata gelirdi. Orada dans ederlerdi. En üst kat bak, en üst, en üst! "

En üst katın simsiyah perdelerinin sıkı sıkı kapalı olduğunu fark ediyorum, Hüsnü'nün göstermesiyle.

"Saz yok muymuş, teyze, saz, saz?..."

"Ünlü piyanist çekirgenin ardından, sahneye beş kuğu kız gelmiş, rengârenk tüylerinin altından gözüken ipince bacaklarının üzerinde, halkı selamlamışlar ve ışıklar sönmüş. Kalabalık, nefesini tutmuş ve o sırada sahneye sunucuların en ünlüsü, akıllı tilki koşarak çıkmış ve mikrofonu eline alıp eline alıp 'bayanlar, baylar, çiçekler, böcekler, bulutlar, nehirler, balıklar, kuşlar, ağaçlar, sarmaşıklar, hoooşş geldinizzz…!'"

Ayağa kalkıp, hoş geldiniz diye bağırırken bir yandan da ellerini acıtırcasına çırpıyor. Ben de ayağa kalkıyorum ve elimde mikrofon varmış gibi akıllı tilki oluveriyorum birden.

"Veeee karşınızdaaaaaaa ünlüüüüüü..."

Nasıl heyecan içinde bekliyor, ellerini göğsünde kavuşturmuş yerinde duramıyor.

"Ve karşınızda sihirli sazıyla Hüsnüüüüüüü"...

Elimde, olmayan mikrofonu uzatıyorum. Ne yapacağını ilk anda bilemese de hemen alıyor mikrofonu, ileriye bakıp eğilip selam veriyor. Can geliyor aklıma, ikisinin de çocuk olduğunu, ikisinin de hayallerinin olduğunu, ikisinin de can olduğunu düşünüyorum, içim ısınıyor.

Mikrofonu ağzına tutuyor ve üflüyor. Gülmem geliyor ama gülmüyorum, bir iki adım geriye gidiyorum. Mikrofonu yanına bırakıyor, yandan sazını alır gibi yapıp, pantolunun paçalarını çekerek banka oturuyor. Ağzıyla o kadar güzel saz sesi çıkartıyor ki bir an bu anın gerçek olup olup olmadığını düşünüyorum. Sesler susuyor, sokak susuyor, bahçe susuyor...

Hüsnü başlıyor. Başka bir sesle. Yarıp geçiyor o derin sessizliği, delip geçiyor kapalı gözlerimi, yağmurlar yağdırıyor. Az ilerideki çınarın altında Döndü'yü gö-

rüyorum. Yerde çamaşırlar var, toprağa, toza bulaşmış, elindeki çamaşır sepeti yerde, devrilmiş. Öylece bakıyor oğluna, gözleri çakmak çakmak.

Üflediler söndüm
Karanlıkta gönlüm
Hiç bilmezdim amma
Derindeymiş pek derdim.
Bak içime gör beni
Tut elimden yak beni
İstemezsen bu aşkı
Otur baştan yaz beni.
Aklım nasıl şaşkın
Sevdam deli taşkın
Sen görmezsin amma
Narındayım ben aşkın.
Bak içime gör beni
Tut elimden yak beni
İstemezsen bu aşkı
Otur baştan yaz beni.

Görüyorum Döndü, gözlerinden içini görüyorum, o sönmemiş yangını görüyorum. Hiç planlamamışken, bir çocuğu biraz olsun mutlu edebilmek içindi anlattıklarım. Ah Döndü, ah o yüzündeki sönmemiş alevler, ah... Ben ne yaptım Döndü...

İlk önce Hüsnü'yü alkışlıyorum. Alkışlamak zorundayım, bekliyor, gözleri kocaman.

"Bravo, bravooo diye tüm meydan inledi Hüsnü..." Sesim çok cılız çıkıyor farkındayım.

Nasıl mutlu, nasıl da gururlu. Eğilip eğilip selam veriyor, sağa sola.

Yere çömelmiş, elleri dizlerinde. Bir öne, bir arkaya sallanıyor usulca. Üzülüyorum, çok üzülüyorum.

"Döndü, ben sadece masal anlattım. Masal işte..."

"Babası gibi olmuş sesi meğer... Bir an o geldi zannettim, geri geldi yani. Sigara almaya çıkmıştı. Öyle çıktı ablacım, öyle yürüdü bak bu yoldan, omuzlarını geriye ata ata. Dünyanın en birinci adamı gibi, topuklarını yere vura vura. Dönüp de bir bakmadı biliyor musun, ben yine burada çamaşır asacaktım. Sigara alacağım dedi, yüzü biraz dumanlıydı. Anladın mı? Yani böyle bir durgun, bir düşünceli. Herhalde dedim Yusuf Bey bir şey dedi. Gururluydu, bir iş yapmazdı ama gururluydu! Dururdu öyle kapıda falan. En fazla şu diğer sokaktaki kahveye gider pişpirik oynardı. Yusuf Bey kızacak diye Hüsnü'yü gönderirdim. Gelirdi oğlunun arkasından, elleri arkasında."

Ağzının içinden, iki büklüm yerde, sallanarak içli içli söylüyor "üflediler söndüm..."

"Üflediler söndüm be bacım. Kor ateşler yanar, nah burada. Ah be ablam, ah nereden söylettin bu oğlana, yirmi yıldır sesine hasret kaldığım geldi sandım. Ah güzel çocuğum, babasının sesini almış, nasıl almış abla? Ah benim kadersiz çocuğum. Tuttu yaktı bizi be! Biz o yangında yanmadık, biliyor musun... Belki de babası gelse iyileşirdi benim çocuğum. Gelmedi işte, gelmez olsun, gelmez, gelmez..."

Koca bir çınar altında, kapısı kilitli, çorak toprağında tek tük ot bitmiş bahçede Döndü, Hüsnü ve ben öylece duruyoruz, olduğumuz yerde. Ne masalı kaldı bir çocuğun, ne de bugünün sırrı. Hayat bir anda alıp atıverdi

bizi meydana. Benim kelimelerim yok, konuşma sırası Döndü'nün bugün. Keşke baştan yazabilsem bugünü.

Bugün benim, onların hayatına ortak olduğum gün. O türkünün, içime bir yere kazındığı gün, Hüsnü'nün sesiyle, sönmeyen ateşlerin yandığı gün.

"Döndü, kalk kardeşim, kalk. Kalk da bir çay koyalım, az biraz konuşalım. Şu çamaşırları da alalım yerden... Kalk kardeşim."

Üç, beş basamakla iniliyor evlerine. Ardımızdan demir kapı hızla kapanınca irkiliyorum, elinde toprak, toz olmuş çamaşırları gelişigüzel attığı sepeti yere bırakıyor.

"Korkma, korkma o kapı sağlamdır. Zaten camları da bantladık, daha da kırılmaz artık. Bizden başka kimse de yok zaten, kimse de gelmek istemez buraya. Hırsızlar bile artık..."

Çıkardığım ayakkabımı, kendi terlikleri ile birlikte kapının dışına yapılmış rafa koyuyor. Evin içi halıfleks kaplı, üzerinde de kilimler var. Silinmekten rengi solmuş. İki divan, bir masa, dört sandalye, eski bir televizyon belli ki anne oğula yetmiş de artmış. Arka bahçeye bakan divana buyur ediyor beni. Mutfağa geçerken, başındaki yemeniyi çözüp alnını, boynunu, göğsünü kuruluyor. Sarı, cılız saçları yapışmış başına.

"Ne güzelmiş bahçen Döndü, fasulye bile var..."

"Olmaz mı? Bak arkadaki kabaklara... Domatesleri yeni topladık daha. Biber, maydanoz... Kendi sebzemizi çıkartırız işte, iki kişiyiz, yeter de artar bize, Allama şükür."

"Yusuf Bey?"

"Yusuf Bey, sadece et yer Sevin Hanım, yanında patates veya pilav. O yemez öyle... Aman sorma, yirmi beş yıldır yanındayım, ben bıktım aynı şeyleri pişirmekten, vallahi o bıkmadı aynı şeyleri yemekten. Keriman Hanım da böyleydi. Yemezdi de o doğru dürüst... Dur şu çayı demleyeyim."

Divandan kalkmak için altına aldığı ayaklarını teker teker indiriyor yere, şikâyet etmeden belini tutarak doğruluyor. Mutfaktan sesi geliyor.

"Sevin Hanım, sen geldin ama Yusuf Bey bugün evden çıkmaz, kimseyle de görüşmez. Hatta bizi de istemez sadece sigara falan alınacaksa seslenir. Bugün hastanenin görüş günü ya."

Ellerini kuruladığı havluyu kapının kulpuna asıp oturuyor, devam ediyor lafına,

"Annesi, bu görüş gününde öldü. Kaç yıl oldu bacım, sanki dün gibi..."

"Hasta mıydı?"

"Yok, yani kafadan hastaydı oldum olası da... Öldürüverdi kendini Keriman Hanım."

"Ay yapma! Nasıl?"

"Yusuf Bey görüşe gittiğinde, odasında asılı bulmuş, banyoda. Çarşafla ip yapmış. Kimse de görmemiş zavallıyı... O gün bugün görüş günleri kapanır odasına çıkmaz. Ne yapar bilmem, uyur mu, yazar mı, oturur mu öylece. Ertesi gün sabah çalarım kapısını. Yaşayıp gidiyoruz işte be bacım..."

Sanki uzun zamandır nefes almamış gibi öyle bir derin nefes alıyor ki kucağında sıkı sıkıya kenetlediği parmak-

larına bakarak, nasıl, nereden başlayacağını bilemediğini anlıyorum.

"Ben on altı yoktum, denizden geliyorlardı. Sigarası ağzında, elinde balık dolu kasaları iskeleye çıkartırken gördüydüm onu ilk. İçimden, vallahi demiştim, ben buna varacağım diye. O da bana göz koymuş meğer. Sorarmış köyde eşe dosta. Anam yalvardıydı, kızım oku diye. Oku da benim gibi olma diye. Okumadım Sevin Hanım, okumadım anam gibi oldum bak. On yedi olmuştum kaçtım ona, balıkçı barınağında. Dünyalar benim olduydu, gari başka bir şey istememiştim. İki burma bilezik taktıydı anam, bunları sakla başın sıkıştığında harca dediydi. İlk düşükte ilkini, ikincisinde de diğerini bozdurduydum. Çok güzeldim, bakma şimdi halime. Sapsarı uzun saçlarım vardı, nah buraya kadar. Gözlerim, yeşildi şimdi feri kalmadı. Şöyle çiçekli basma entarimi giyince gözünü alamazdı benden. Sonra basardı tokadı 'Ulan başkaları da bakıyor mu be sana!' diye, ne günlerdi Sevin Hanım, ne günlerdi. Kadın gibi bakardım ona, kadın gibi severdim. Kadın gibi bir çocuk veremedim ama. Denizde balık, bende çocuk kuruyunca, baktık aç kalacağız, tası, tarağı toparlayıp göçüverdik buraya. Beyimin emmisinin oğlu vardı burada, bu mahallede kapıcılık yapardı. O buldu bize burayı, ilk önce Keriman Hanım'ın evini temizledim, bir iki yıl. Yusuf Bey'in üst katındaki daire. O dağıttı ben topladım, o kirletti ben topladım. O ağladı, ben ağladım. O delirdi, ben sakinleştirdim. O devlet gibi kadın, ne hallere düştü. Gün oldu kitledik, gün oldu bağladık... Bu apartmanda kimse durmadı onun yüzünden. Yusuf Bey de kimseyi istemiyordu zaten, satın aldı tüm daireleri. Ben beyimle çekip çeviriyordum evleri, apartmanı. Sonra hamile kaldım yine. Bu sefer Allah güldü yüzüme ve Hüsnü doğdu. Sevin Hanım görecektin, beş kilo doğdu tosunum, parçaladı anasını! Keriman Hanım

nasıl sevindi bebeğe anlatamam, sanki yeniden doğdu kadın, düzeldi birden. Hüsnü de Hüsnü... Ben korkuyordum ha, kadın deli, ne hallerini görmüşüm. Yusuf Bey devamlı yazıyordu o zamanlar, ses olduğunda apartman boşluğuna çıkar, yağar gürlerdi. Hemen sustururduk Hüsnü'yü. Keriman Hanım oğluma kıyafetler alırdı, kitaplar alırdı. Ben de ses etmezdim oğlu gibi sevmesine, Yusuf Bey'in de sevmemesine. Yusuf Bey kimseyi sevmezdi zaten, anacığından başka. Hatta benim bey, deli, bir ara bu adam sana mı bakıyor diye epey hırpalamıştı beni. Ama sonra anladı ki bu adamın kadınla kızla işi yoktu. Herhalde hiç olmamıştı da. Varsa yoksa anası. Bu apartmana da hastaneye yakın diye taşınmış, anasına bir şey olduğunda hemencecik götürmek için. Bacım Allah günah yazmasın, anasının yalancısıyım, on altı yaşına kadar anasının koynunda yatmış, memesini emmiş. Babası bunları, küçükken bırakmış gitmiş, Mısırlı mıymış neymiş. Hocaymış hem de. Keriman Hanım, rahmet istedi, Allah rahmet eylesin, 'bunu kovalamasam mememden ayrılmaz! Kuruttu beni' diye yakınırdı. Koca adam olmuş, bazı geceler annesinin dairesinde uyumak isterdi bilirdim, Keriman Hanım izin vermezdi. Arkadaşları, dostları gelirdi geceleri, hastalığı ilerlemeden. Karşı dairede eğlenirlerdi. İçkiler, müzikler, danslar."

Alt dudağı titremeye başlayınca, çay doldurmak için mutfağa gidiyor. Bir Arkası Yarın izler gibi merak ve heyecan içinde geri gelmesini bekliyorum. Güzel bir tepsinin içinde takım çay fincanları içinde getiriyor çayı ve yanında otlu gözlemeleri.

"Oğlana yapmıştım sabah, tazedir. Seversin?"

"Çok severim Döndü, çok sağ ol."

" Nerede kaldıydım... Neyse iyi insandı bakma Keriman Hanım, zararı kendine, oğlunaydı işte. Bir yaz Hüsnü'yü

de alıp yazlığa gittiler. Okul açılana kadar kaldılar. Ama çok hasta döndü Keriman Hanım. Bazen öyle bir kriz geçiriyordu ben, beyim, Yusuf Bey zor zapt ediyorduk. Hüsnü'yü görünce sakinleşiyordu. Ama ben de, beyim de korkmaya başlamıştık oğlana bir şey yapar mı diye, insanlıktan çıkıyordu Sevin Hanım, bir görseydin. Anlattım mıydı, bir sevdiği adam vardı. Çok zengin, böyle film artisti gibi yakışıklı, lüks arabalarla gelirdi. Elinde çiçekler, hediye paketleri. O da gelmez olmuştu. Çok hastalandı, çok perişan olduk sorma. O da bir candır, elinden tutamamak, düştüğünde kaldıramamak bizi mahvetti. Sonra bir gün, o zamanlar Yusuf Bey'in kitabı yeni basılmıştı, yayınevine falan gidiyordu, ben pazara gidip gelecektim. Kısa bir zaman önce de beyim sigara almaya gidip geri dönmemişti. Ha geldi ha gelecek derken haftalar, aylar geçmişti ama bir umudum vardı o zaman. Neyse... Hüsnü'ye de bahçede oynamasını söylemiştim. Keriman Hanım, kilitli kapısını açmış, Hüsnü'yü içeriye almış, masal anlatmış ve uyutmuş. Yusuf Bey'in dairesine girmiş, hâlâ nasıl girdiğini aklım almaz, ne kadar yeni basılan kitap varsa ateşe vermiş. Geldim ki bizim apartman cayır cayır yanıyor. Anaaam Sevin Hanım, nasıl kendimi kaybettiysem oğlumu aramak için daldım alevlerin arasına. Gözümü açtığımda Hüsnü ile yan yana odalarda yatıyorduk hastanede. Ben uyandım uyanmasına da Hüsnü uyanamadı. Ne tedaviler, ne doktorlar... Allah razı olsun Yusuf Bey parayı esirgemedi. Aylar sonra kendine geldi çocuğum ama hiçbir zaman eskisi gibi olamadı işte..."

Boş fincanları tepsiye alırken yaşlar süzülüyor yüzünden. Mutfaktan sesleniyor,

"Sonra Yusuf Bey, Keriman Hanım'ı da Rum hastanesine temelli yatırdı."

Çaylarla geri geldiğimde gözlemeden sadece bir ısırık aldığımı görünce,

"Beğenmedin?"

"Yok, yok çok beğendim Döndü, anlattıkların o kadar değişik, o kadar acı ki, nasıl söylesem, film gibi, heyecandan yiyemedim. Yiyeceğim, şimdi. Ellerine sağlık çok güzel olmuş."

"Sonra, işte anacığını akıl hastanesine kapatınca, kendini de iyice bu eve kapattı Yusuf Bey. Zaten insan içine çıkmaktan kaçan bir adamdı, şimdi iyice kimselerle görüşmez oldu. Yıllardır yazıyor, bir görsen, ansiklopedi kalınlığında oldu yazdıkları. Ama kimseyle görüşmez. Çok şaşırdıydım sen ilk geldiğinde buraya, sonra seni evine davet ettiğinde de. Yusuf Bey, temizlik hastasıdır Sevin Hanım. Her gün her şey yıkanır bu evde ve anacığının o kapalı evinde... Diğer dairelere de ayda bir girer bakarım ki fare falan girmiş olmasın diye, yığın yığın eşya durur. Atamaz hiçbir şeyi Yusuf Bey. Hele karşı daire, vallahi nasıl anlatsam, müze gibidir, müze. Neler yok ki Sevin Hanım, neler... Neyse iyi adamdır bakma sen, yazık zararı kendine. Biz ona muhtaç, o da bize, yaşayıp gidiyoruz işte. Hayatın karşına ne çıkaracağını kim biliyor ki, bilmeden geldik gidiyoruz işte... Tek korkum benden sonra nasıl kalacak tek başına bu çocuk."

İkimiz aynı anda yudumluyoruz çaylarımızı. Ben bir yandan gözlememden kocaman lokmalar alıyorum ve iştahla yiyorum.

"Çok konuştum, kusura bakmayasın. İnsan bazen, şey oluyor işte, nasıl söylesem, böyle senin gibi iyi bir insan görünce yani, anlatası geliyor. Kusura bakma Sevin Hanım, kafanı şişirdiysem..."

"Aman Döndü nasıl laf o öyle… Anlatmak iyidir. Anlatamadıkların, şuranda dizilir bekler. Ağırdır. Çok iyi yaptın. Bak hayat bizi bir şekilde yan yana getirdi işte. Belki de sen bu ağırlıktan kurtul diye niye olmasın…"

Konuşmamız camın arkasından Hüsnü'nün annesine seslenmesiyle kesiliyor.

"Anneeee… Nöbetim bitti anne, bitti, bitti…."

"Tamam oğlum, aferin benim oğluma. Gel de gözlemeni al bakayım, ayran da yapayım mı aslan oğluma?"

Demir bahçe kapısını kapıyorum, kilitten çıkan sesi duyunca başımı kaldırıp sadece bir iki adım uzakta bana bakan anne oğula el sallıyorum. Tüm pencereler karanlık bugün, perdeler sımsıkı kapalı. Arkalarında gün ışığına çıkmak için sabrı tükenen sırlar olduğunu hissediyorum. Varlık amacının zamanı geldiğinde, her şeyin kendini gerçekleştireceğini biliyorum artık.

Kuyulubağ Sokağı'nı tırmanırken artık tezgâhlar toplanıyor.

"Buyur ablacım, tüm çamaşırlar indirime girdi. İçeride çeşitlerimiz var."

Sabahki kadının aldığı donların kocasına olup olmadığı aklıma gelince ister istemez bir gülümseme basıyor yüzümü.

Bir yandan da mırıldanmaya çalıyorum.

"Teşekkürler…"

Gülmekten alamıyorum kendimi. Dükkân sahibi arkamdan bakıyor, kafasında hastaneden kaçıp kaçmadığımla ilgili soru işareti olduğunu biliyorum. Daha da gülmem geliyor.

Başımı kaldırıp, boynu bükük apartmanlar arasından gökyüzünü görmeye çalışıyorum.

Engel olamadığım kahkaha tufanı ağzımı açar açmaz patlıyor.

"Allah'ım sen beni affet...Tövbe, tövbe, tövbe...."

Yanımdan geçenler garipseyen gözlerle baksalar da kısa bir süre sonra çoğu gülmeye en azından tebessüm etmeye başlıyor.

Gözümün önünde, kadının ellerine geçirdiği beyaz slip don, kulağımda Hüsnü'nün türküsü, kimsenin ağladığımı fark edemediği kahkahalarla yürüyorum.

Bir yandan da göğe bakıyorum, güvercinler uçuşuyor ve bir çift kumru.

"Sevin..."

"Söyle Can'ım."

"Bazen hiçbir şeyin senin istediğin şekilde olmadığı olur mu? Yani hiçbir şeyin mesela..."

"Mesela?"

"Bilmem yani... Annen odanı topla der, toplamak istemezsin, baban saçma sapan şeyler anlatır, komik sanır kendini, gülmek istemezsin, ders çalışman gerekir, çi-

kolata ister canın ama bitirmişsindir hepsini... Kurabiye yaptın mı?"

"Evet, fırında ama sıcak... Eeee?"

"Eeee'si... Yasmin Almanya'ya gidiyor Sevin. Orada liseye başlayacakmış, teyzesine yakın bir yatılı okula gidecekmiş."

Hiç beklemediğim anda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor. Dizime yatırıyorum, saçlarını okşuyorum ne diyeceğimi bilemeden.

"Gitmesin istiyorum Sevin, çok seviyorum anlıyor musun, ayrılmak istemiyorum... Niye gidiyor sanki, niye sevdiklerim gidiyor benim Sevin? Niye ben hep bunu, hep bu şeyi yani duyuyorum, yani acı gibi anlıyor musun, içim acıyor..."

Ah benim kuzum, güzel kokulu kınalı kuzum, ağlamak iyidir evladım, ağla Can'ım, gözyaşlarınla akıp gitsin o içindeki acı... Ah benim yaralı kuzum, kocaman, güzel yürekli yavrum. Daha çok uzun zaman hissedeceksin sen bu duyguları, senin gibi hassas bir çocuk büyüdüğünde de hissedecek. Ama bu duygular, bu sevgi dolu yürek seni sen yapacak be yavrum. Hep bir adım ileride olacaksın, bunları hiç hissetmemiş belki de hissedemeyecek olanlardan. Mutlu olacaksın, inan. Allah'ın sana bahşettiği yeteneğinle yaşayacaksın ve başa çıkmayı öğreneceksin Can. Ah benim güzel kuzum, ağla canım ağla, ağlamak iyidir yavrum. Bu hayatta üzülmeden yaşanmayacağını öğrenmen lazım ve kaçmamayı. Öğren ki ileride geleceklere karşı hazırlıklı ol, dayanıklı ol. Ayağa kalkmayı bil ki yeniden tutunabil hayatın bir köşesine ve yeniden, daha da güzelce sevebil. Ah benim kıvırcık kuzum... Hep böyle sev ve sevil...

“Tamam, Can’ım, tamam... Hadi kalk, biraz kurabiye alıp Mümtaz Amca’na gidelim. Aşk acısına ne iyi gelir biliyor musun?”

“Ne?”

“Atlıkarınca!”

“Şaka yapma Sevin!”

“Tamam yapmıyorum ama okumak, çalışmak çok iyi gelir. Bugün yeni kitaplar gelecek, gidip yardım edelim. Ha ne dersin?”

“Peki... Kurabiyeleri neyli yaptın?”

“Cevizli... Yakma elini, bezle tutsana oğlum! Yandı mı parmağın?”

“Bir şey olmaz... Piyano çalmamın da bir anlamı yok artık!”

“Hadi yürü, kızdırma beni!”

“İçim yanıyor Sevin, parmağım yansa ne olur!!!”

Dayanamayıp basıyorum kahkahayı.

“Gül tabii gül, senin de başına gelsin de ben de güleyim!”

İnşallah diyorum içimden, inşallah. Sırtını sıvazlamama bile izin vermiyor âşık ergen.

“Hadi bakalım, kurabiyeleri un ufak yapmadan götürebilecek miyiz?”

Yüzüme ters ters bakıyor. O önde, ben arkada çıkıyoruz yola.

Bir iki adım sonra, yerde bulduğu ufacık bir kapak ayak-

larının arasında, geri geliyor on dört yaşındaki Can!

"Oğlum yeni ayakkabıların değil mi onlar! Taşlara vurma bari!"

Koliler yığılmış kapının önüne. İki genç, üniversiteli olduklarını tahmin ediyorum, yardım ediyorlar babama. Elleri boş çıkıp, birer koli alıp giriyorlar Atlıkarınca'ya. Can da onlara katılıyor, hızlıca. "Aman elini kolunu incitme!" demek geçiyor içimden ama susuyorum. Kapıda babam, ellerini beline koyup bir kolilere, bir içeriye bakıyor. Beni görünce seviniyor, biliyorum. Boynuna sarılıp öpüyorum, baba kokuyor.

"Baba bunlar da nereden çıktı, hepsi yeni kitap?"

"Evet kızım, yepyeni hem de bak, bu yazarın ilk kitabı. Gencecik bir yazar. Okumanı tavsiye ederim. Diğer kolide şiirler var ama ne şiirler. Hepsini buraya davet etmek, tanışmak, herkese özellikle gençlere tanıtmak istiyorum. Çocuklar sağ olsunlar, okula gidiyorlardı, kapının önünden geçerken kolileri görünce..."

Can'ı izliyorum, iki genç ne yapıyorsa o da aynını yapmaya çalışıyor. Boyları aynı ama bizim kıvırcığın yüzünden ne kadar küçük olduğu anlaşılıyor. Aralarında konuşuyorlar, ne konuştuklarını çok merak ediyorum ama yanlarına gitmiyorum. Erkek erkeğe konuşuyorlar sanki, hoşuma gidiyor bu durum. İki genç, içeriye babama seslenip ayrılıyorlar. Tam giderlerken arkalarından bağırıyorum.

"Arkadaşlar, kurabiye getirmiştim, almaz mısınız?"

Birer ikişer almaya çalışıyorlar. Keşke uygun bir torba olsa diye düşünürken, babam yetişiyor, elinde ekmek torbası ile. Ekmekleri kuşlara vermek üzere bir kenara alıyoruz. Kutudaki kurabiyelerin yarısını gençlere veri-

yorum.

Arkalarından bakıyorum, yiyerek gidiyorlar. Mutlu hissediyorum, hem de çok.

"Sevin, bana dediler ki madem sen buradasın, yardım edersin Mümtaz Amca'ya biz gidelim o zaman dediler."

Gururlu, büyümüş, az önce aşk acısından öleceğini zanneden kişi o değil.

"Tabii Can'cım, ne var şurada neredeyse 50 koli var. Hepsini kaldırıverirsin sen!"

"50 mi?"

"Arkadakileri gördün mü?"

"Hayır!"

"Birlikte yaparız merak etme, hem koca bir gün var önümüzde. Sen nasıl olsa okulu yine kırdın değil mi?"

"Yok, yok... Sabah gittim derse de..."

"Eeee?"

"Öğleden sonra da elçiliğe gidecektim, Madam'la çalışmaya..."

"Evet?"

"Gidemedim işte Sevin! Onu görmek daha doğrusu bir daha göremeyeceğimi bilmek istemedim!"

"Tamam, tut şu kolinin yanından. Tek tek taşıyacağız, sonra yarın kolumuz bacağımız tutmaz, ona göre!"

"Kurabiyelerin hepsini onlara mı verdin?"

"Hayır, elbette vermedim, yarısı seni bekliyor içeride

Can."

Boynuma sarılıyor, artık kayboluyorum kollarında.

"Sağ ol Sevin! Yiyelim mi?"

"Şu kutuları azıcık taşıyalım da öyle, hadi Can tut şunu yanından."

"Çay da yap, sonra yani."

"Yaparım, tut bakayım..."

Kutuları içeriye, rafların arasına taşırken bu kadar kitabı nerede nasıl sergileyeceğimizi düşünüyorum bir yandan.

Taşıyoruz, çekiyoruz, itiyoruz. Kolilerden dünyanın en nadide kokusu geliyor, kâğıt ve mürekkep. Bir anda Atlıkarınca'nın içine sanki bahar gelmiş gibi oluyor, aydınlanıyor. Yeni bir alanda, yepyeni raflara bu kitaplardan yerleştirdiğimizi, yeni simaları, yeni kelimeleri ve renkleri burada ağırladığımızı hayal ediyorum. Burnuma bir kahve kokusu geliyor ve kurabiye.

"Sevin, kızım süt ister misin kahvene?"

"İsterim baba... Caan, gel canım. Çay yok yalnız, sütlü kahve?"

"Evet, teşekkürler. Kurabiye alabilir miyim bir tane?"

Babam elinde, taze kahve ile geliyor. Yüzünden aklında bir şey olduğunu anlıyorum.

"Sevin... Al kızım kahveni, gel şöyle oturalım biraz."

Kolilerin üzerinden atlayarak bordo berjerlere oturuyoruz.

"Kızım, benim bir süredir bir hayalim var. Burayı biraz

büyütmeyi düşünüyorum.”

Nefes almadan dinliyorum çünkü ağzından benim hayalim çıkıyor.

“Artık sen de çalışmıyorsun, yani bir yıldır da dinlendin, yetti değil mi?”

Sadece başımı sallıyorum ve sabırsızca hayalimi anlatmasını istiyorum.

“Alttaki depoyu ve arkasındaki diğer depoyu birleştireceğim. Geçen gün arka dairenin sahibi geldi. Ofisi kapatıp çıkacaklarını, kullanmadıkları, bizim depoya bağlı depolarını boşaltacaklarını, uygun bir fiyata satabileceğini söyledi, anlaştık.”

“Çok sevindim baba, çok…”

Babamı uzun zamandır bu kadar heyecanlı ve mutlu gördüğümü hatırlamıyorum.

“Biraz tadilat ile aşağıya, artık satılmayan aslında benim de satmaya gönlümün olmadığı eski kitapları yerleştireceğim. Üst katta da yeni kitaplar duracak…”

“Ne diyeceğimi şaşırdım vallahi.”

“Bir hayalim daha var kızım… Burayı eski, yeni yazarların okuyucularla bir araya geleceği, söyleşilerin, film gösterilerinin ve dinletilerin yapılacağı ufak bir salon haline getirmek. Tıpkı eskiden evimizde yaptığımız gibi aşkımla, annenle. Bir piyano alacağım…”

“İnsanlar başka enstrümanlarını getirebilirler değil mi baba? Tıpkı biraz önce yardıma gelen gençler, mahalleli, yoldan geçen bir iş kadını veya iş adamı, annesinin elinden çekiştire çekiştire çeken bir ilkokul öğrencisi, herkes ama herkes gelebilir değil mi? Taze kahve ikram ederiz.

Ben çeşit çeşit kurabiye yaparım. Haftanın belirli günlerinde masal günü yaparız, ben mahallenin çocuklarına masal anlatırım değil mi baba? Sonra...”

Babam, titreyen parmaklarıyla, usulca gözyaşlarımı siliyor.

“Evet kızım, ne hayal ediyorsak yapabiliriz.”

Can’ın sessizce, diğer rafların arasından bizi dinlediğini görebiliyorum.

“Ben de piyano çalarım, hem de bedavaya!”

“İnşallah Can, inşallah canım...”

“Yalnız, başka çocuklara masal anlatman... Ama ben büyüdüm artık tabii!”

Şapşal ergen diye içimden geçirirken babam kolilerin arasından bir kitap çıkartıyor.

“Caniko, bak oğlum. Bu yeni bir şair, ilk kitabı, Kelimeler Etrafta. Özgün, duygu yüklü, biraz tutuk, sanki uzun cümlelerden korkan birisi. Ben her okuduğumda farklı şeyler görüyorum o kısa cümlelerinde. İstersen bir bak.”

Eline alıp, hızlıca sayfaları çeviriyor. Sağ elinin orta parmağı ile gözlüğünü düzeltiyor. Ardından da saçlarını karıştırıyor. İlgisini çektiğini anlıyorum.

“Mümtaz Amca, alabilir miyim bunu?”

“Elbette oğlum.”

Koşarak dışarıya çıkıyor ve son kolileri de hızlıca koridora yığmaya çalışıyor. Gitmek istediğini anlıyorum, biliyorum. Kahvemi bırakıp ben de kolileri çekerek içeriye alıyorum. Son birkaç kutu kalıyor dışarıda. Tişörtü ile yüzünü siliyor.

"Hadi Can, sen git. Bir şey kalmadı zaten, biz hallederiz."

Gözlerimin içine bakıyor, minneti hissediyorum. Başımla hadi yapıyorum, koşarak uzaklaşıyor.

"Oğlum caddeyi koşarak geçme, dikkatli ol" demek geliyor içimden, demiyorum.

"Sevdiği kıza gidiyor baba, kitabı hediye verip veda edecek…"

Burnumu çekerek son koliyi de içeriye çekiyorum.

***

"Günler daha hızlı geçiyordu Yunus için ama korktuğu sona yaklaşıyorlardı. Yaz mevsimi yavaş yavaş yerini son baharın hırçın rüzgârlarına bırakıyordu. Pek konuşulmuyordu ama iki evde de eşyaların toplandığını anlıyordu Yunus. Hiç ayrılmak istemiyordu buradan. Dönünce ne olacaktı ki, onu bekleyen hiçbir şey yoktu, ayrılıktan başka. Herkes kendi evine gidip kapılarını kapatacaktı geceleri...."

Kapım mı çalınıyor yoksa içeride bir şey mi çarpıyor anlamak için kitabı kanepenin yanına, yere bırakıp dikleşiyorum biraz. Kapım çalınıyor.

"Derya?"

"Sevin kusura bakma bu saatte, uyuduysan uyandırmayayım diye azıcık tıklattım kapını, müsait misin?"

"Derya girsene."

Üzerinde yine aynı yırtık tişört ve Can'ın eski eşofman altı var. Bakışlarımdan rahatsız oluyor, tişörtünün eteğini çekiştiriyor. Kapıyı kapatıyorum, girişte öylece duruyor.

"Derya girsene canım..."

O güzelim ipek sarı saçları haftalardır yıkanmamış gibi, kafasına yapışmış, uçları keçeye dönmüş. Gözlerinin altı simsiyah, yüzü sararmış.

"Derya sen kilo mu verdin annecim?" sırtına dokunuyorum, kemikleri sayılıyor.

"Ne bileyim Sevin, bilmiyorum... Kitap mı okuyorsun?"

"Eskiden okuduğum bir kitap, yeniden göz atıyorum işte... Bana bak, sen hasta mısın?"

Ağlamaya başlıyor, bu ağlamayı biliyorum. Eli kapıya

sıkışmış kız çocuğu ağlaması, ağzını yaya yaya ağlıyor. Sesi fazla çıkmıyor ama. Tıkanacak diye korkuyorum.

"Derya, yapma canım. Ne oldu hadi anlat, Kemal'le mi ilgili? Ay yoksa Can'a bir şey mi oldu?"

"Yok Sevin, yok. Onlar Gloria ile yemeğe gittiler."

Şaşkınlıktan ne diyemeyeceğimi bilemediğimden, ağzım açık kalakalıyorum.

"Geçen gün geldi Gloria, biliyordum zaten, o yüzden boşanalım dedim Kemal'e. Bitmişti bizim aşkımız, ev arkadaşı gibi aynı evde yaşayacak tipler değiliz. Daha doğrusu Kemal değil. Aldık Can'ı karşımıza anlattık. Anladı çocuk! Anlamayıp ne yapacak Allah aşkına. Erkek erkeğe konuştular geçen gece. Bu akşam da üçü yemeğe çıktılar."

Kemikli parmakları titriyor, tırnakları sanki morarmış ya da grileşmiş gibi, garip ama tam göremiyorum. Arka cebinden yamuk yumuk bir sigara paketi çıkartıp içinden bir tane alıyor.

"Ateş var mı?"

"Mutfakta olacak, getireyim." Peşimden geliyor, yalın ayak.

"Sevin, on iki saattir ağzıma içki koymadım ama delirmek üzereyim. Biraz önce evdeki tüm içkileri tuvalete döktüm."

Ağlıyor yine, sessiz sessiz.

"Aptal mıyım ben, şu anda bir kadeh içki için neler veririm biliyor musun? Beynim karıncalanıyor, saçlarımın dibi, parmaklarımın ucu, vücudum kontrolümün dışına çıkmış gibi. Aklımda içkiden başka bir şey yok! Şu anda

kocamı ve oğlumu yabancı bir kadına gümüş tepside sunuyorum. Umurumda değil. Sevin ben delirdim. Sevin ben delirmek istemiyorum. Yardım et ne olur!"

"Derya'm, güzelim elbette ederim, ne istersen. Yeter ki sen bu illetten kurtulmayı iste. İstiyorsun zaten değil mi?"

"Bir psikiyatriste gidiyordum biliyorsun, ilacı dayadı. Sünger gibi oldu kafam, daha çok içtim. Başka bir psikiyatrist buldum, alkol bağımlılığının tedavisinde çok iyiymiş..."

Ellerini yüzüne kapatıp, sessizce ağlıyor.

"E çok iyi hemen gidelim Derya."

"Benimle gelir misin Sevin? Bunca şeyden sonra senden bunu nasıl isterim, beni nasıl affedeceksin Sevin, ha?"

"Ne affetmesi saçmalama, neredeymiş bu doktor, adresi falan var mı?"

"Kurtuluş'taki Dr. Babacanis Hastanesi'nde! Nerede olduğunu bile bilmiyorum. Bir akıl hastanesi, inanabiliyor musun?"

"Ben yerini biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Biliyorum, sorma uzun hikâye anlatırım sonra. Biliyorum işte... Yarın sabah ilk iş randevu alacağız. Bu akşam da burada gözümün önünde yatacaksın, Kemal'e ya da Can'a mesaj at, meraklanmasınlar. Şimdi ben sana güzel bir banyo hazırlayacağım, duşun altında istediğin kadar dur. Sırtını da sabunlarım. Sonra ballı ıhlamur yapacağım, benim sana beş beden büyük pijamalarımı giyip mışıl mışıl uyuyacaksın. Anladın mı? "

"Anladım Sevin..."

"Hadi ağlama Derya, vallahi içim parçalanıyor. Geçecek kızım bunlar, geçecek, bak ben sana garanti veriyorum. Yalnız değilsin; Kemal, Can, ben, babam, biz hep yanında olacağız senin. Bu hastalık kızım, tedavi olup tekrar eski hayatına döneceksin. Yalnız değilsin canım, korkma sakın. Ben şu banyoyu hazırlayayım. Ağlama canım. Aç mısın sen? Bak tezgâhın üzerinde kurabiye var. Atıver ağzına bir iki tane."

"Sevin..."

"Efendim canım?"

"Sağ ol..."

"Derya..."

"Efendim Sevin?"

"O üzerinden çıkanları çöpe atacağım, söyleyeyim..."

"At Sevin, at..."

Salondaki kanepede yatıyorum, Derya benim yatağımda. Gözümü neredeyse kırpmadan geçiyor gece, her tıkırtıda ayaklanıyorum. Bu geceyi atlatırsak daha kolay olacağını düşünüyorum. Azıcık göz kapaklarımı indirsem Kuyulubağ Sokağı'nın sonundan görülen o büyük demir kapı canlanıyor gözümde, ürperip açıyorum gözlerimi tekrar. O demir kapının üzerimize kapandığını görüyorum sonra. Kalkıp oturuyorum. Yerdeki "Sonun Başlangıcı" ayağıma takılıyor. Nerede kaldığımı bilemeden kapatıp sehpanın üzerine koyuyorum. Şu anda Yusuf'un hastalıklı aşkları hiç ilgilendirmiyor beni!

Tedirginim, o sokakta tıpkı kocasına don bakan kadın, yaşlı eliyle bastonuna tutunarak yürüyen teyze gibi ola-

cağımdan. Korkuyorum, aylar, yıllar boyu Yusuf Taha gibi o hastanenin müdavimi olacağımdan. Korkuyorum, çıkışı gözükmeyen o yerden…

İçeriden sigara kokusu geliyor. Uyandı. Usulca koridorda yürürken bir yanda derin nefesler alıyorum. Elinde sigara, odanın camını aralamış, bahçedeki incir ağacında cilveleşen serçelerin sesleri doldurmuş odayı.

"Deryacığım uyandın mı canım, uyutmadı değil mi bu cadılar seni?"

"Uyandım Sevin.."

Sigarasına laf edesim var ama susuyorum, sırası değil şimdi.

"Uyuyabildin mi biraz?"

"Uyudum Sevin, uzun zamandır uyuyamadığım kadar güzel uyudum. Sağ ol."

"Hadi o zaman gel içeride kahvaltı hazırlayalım kendimize, çay mı yapayım kahve mi?"

"Sevin… bir şey soracağım."

"Sor canım."

"Hastanenin büyük demir bir kapısı var mı?"

"Evet…"

Yüzünün tüm hücreleri titremeye başlıyor. Gözleri doluyor, doluyor, doluyor. Taşıyor…

"Rüyamda gördüm Sevin, o demir kapı yavaş yavaş kapanıyordu, sonunda da büyük bir gürültüyle ben içeride kalıyordum. Siz, hepiniz dışarıda… Can, Kemal, Gloria, Mümtaz Abi, sen…"

Elindeki sigarayı alıyorum, bir an ne yapacağımı bilemeden su bardağının içine atıyorum. Yanına oturup sarılıyorum ne demem gerektiğini bilmeden. Anlıyorum seni Derya, anlıyorum. Geçecek, geçecek…

Serçeler yine bağrışmaya başlıyorlar, hep bir ağızdan. Biraz dikleşiyor cama bakarak.

"Amma da cadaloz şeyler be bunlar!"

"Hem de nasıl! Hadi kalk canım, bugün güzel bir başlangıç yapacağız seninle. Derya söz veriyorum, o kapının arkasında kalmayacaksın. Hadi canım…"

Kahvaltıdan sonra alt kata hırsız gibi girip birkaç kıyafet aldıktan sonra, randevumuz 11.30'da olmasına rağmen, daha fazla duramayıp çıkıyoruz evden. Küçük bir kız çocuğu gibi ürkek, yan yana yürüyoruz, ne geride ne de önde olmak istiyor.

"Kemal'e söylemeyeceğim Sevin…"

"Peki, sen bilirsin."

Otobüs durağına kadar başka bir kelime daha etmeden yürüyoruz. Otobüse bineceğimizi anlayınca şaşırıyor biraz ama itiraz edecek takati yok. Kısa bir süre sonra gelen otobüse atlayıp şoförün arkasındaki ikili koltuğa oturuyoruz. Elleri buz gibi.

"Sahi, sen nereden biliyorsun buranın adresini?"

"Yusuf Taha, buraya yakın oturuyor da."

"Kimdi o Sevin, tanıdık geliyor?"

"Yazar, şu zamanında çok satan roman *Sonun Başlangıcı*'nın yazarı."

"Yok, başka yerden çıkartacağım ama kafam sünger gibi

şu anda. Neyse…"

Dört alüminyum sandalye, bir tane de masa var hocanın odasının önünde. Her yer beyaz, kireçlenmiş gibi. Sandalyelerin ayaklarına da bulaşmış. Çıt çıkmıyor, hastanenin bu katında. Sessizlik, giriş katında duyduğumuz çığlıklar kadar korkutucu. Bekleme odasının üç duvarında pencere var, kümes telinden biraz daha kalınca telli. Bahçeyi uzaktan da olsa bildiğimden camlardan nerede olduğumuzu kestirmeye çalışıyorum. Kapının sağındaki pencereden büyük demir kapı gözüküyor. Biraz dikkatli bakınca da belli belirsiz, Yusuf Taha'nın evini seçebiliyorum. Derya sabit bakıyor ve bacak bacak üstüne attığı ayağını hızla sallıyor. Birden ayağa kalkıyor, en kısık sesiyle yalvarıyor.

"Sevin gidelim… Başka bir gün geliriz ha?"

"Saçmalama Derya, otur canım…"

Sesimiz yankılanıyor. Ben istifimi hiç bozmuyorum, ellerim kucağımdaki çantamın üzerinde. Oturuyor, tekrar ayağını sallamaya başlıyor. Kapının hızla açılması ile ikimiz de aynı anda ayağa fırlıyoruz. Hiç konuşmadan içeriden oldukça kilolu, kısa boylu, terli bir adam çıkıp, aynı hızla kapıyı kapatıyor. Biz yokmuşuz gibi önüne bakarak çıkıp gidiyor, bekleme salonundan. Ben oturuyorum, Derya ayakta. Beş dakika olmadan doktorun kapısı bu kez daha yavaş açılıyor, altmışına yakın, kır, kısa saçlı, kalın gözlükleri ve suratında hiçbir ifade olmayan doktor beliriyor. Bir bana, bir Derya'ya bakıyor.

"Buyurun Derya Hanım."

Gayrı ihtiyari bir iki adım atıyorum, kapı suratıma kapanıyor. Dönüp oturuyorum sandalyeme, ellerim çantamda, çantam kucağımda. Ayağımı salladığımı fark etmem-

le, indirip iki ayağımı da sıkıca yere basmam bir oluyor. Kıpırdamadan oturuyorum.

Dakikalar saatler gibi geliyor, içerideki sessizlik sıcakla birleşince daha da zor oluyor beklemek. Birden aklıma Yusuf Taha'nın annesi geliyor, Keriman Hanım. O kuğu gibi boynunda ip yaptığı çarşafla, yanından sarkmış simsiyah at yelesi gibi saçları canlanıyor gözümde. Ürperiyorum. Kapı açılıyor ve doktor bu sefer beni çağırıyor odaya.

"Derya Hanım'ı yatırmamız gerekiyor. İsminiz neydi?"

"Sevin."

"Sevin Hanım, yatışını şimdi yaptırın. Hiçbir eşya kabul etmiyoruz, sonra çamaşır falan getirirsiniz. En az iki hafta arınma seanslarımız var, ardından da terapiler. Hem tek hem de grup. İlk haftadan sonra ziyaret haftada üç gün yarım saat, sadece bir kişi. İleride bakarız durumuna göre. Siz neyi oluyorsunuz? Eşi varsa mutlaka haberinin olması ve kanuni evrakları imzalaması gerekiyor."

Derya'ya bakıyorum, bayılacak gibi bakıyor yüzüme.

"Doktor bey ben yakınıyım, evet eşi var ama söylemek istemiyor. Yani acaba…"

Ne demem gerektiğini bilemeden Derya ile göz göze geldiğim anda boynuma atlayıp bağırmaya başlıyor.

"Hani bırakmayacaktın beni, beni burada bırakma Sevin, yalvarırım…. Sevin, yalvarırım…"

İzbandut gibi iki hasta bakıcı anında odaya giriyorlar, kollarından kavrayıp alıp götürüyorlar Derya'yı. Öylece bakakalıyorum ardından sürünen ayaklarına, donmuş, korkmuş ve çaresizim.

"Hanımefendi, Derya Hanım hasta, alkol bağımlısı. Bunun ne demek olduğunu biraz anlatayım size, kriz anında şu camdan aşağıya atabilir kendini, anlatabildim mi? Yoksunluğunda etrafındakilere ve kendine zarar verebilir. İlerleyen safhalarda kendine çok daha ciddi zararlar verebilir anlatabiliyor muyum? Bunun sorumluluğunu sakın almayın... Yatış işlemlerini yaptırın ve mesai saatine kadar da eşi gelip evraklarını imzalasın."

Sessizce titriyorum, söylemek istediğim şeyler var ama sadece titriyorum.

"Sevin Hanım, alkol bağımlılığı ileri düzeye çıkmış, ağır depresyon geçiriyor Derya Hanım. Hangisi hangisini tetikledi şu anda bilemem. Ama mutlaka müşahede altında tutulması gerekiyor. Kendi isteği ile geldiğini anlattı, bu çok olumlu. Ama yatırmazsak ilerleme kaydetmesine imkân yok, mutlaka aksatır tedaviyi. Uyuşturucu madde kullandığından şüpheleniyorum, alkol isteğini bastırmak için."

"Zannetmiyorum Doktor Bey, on dört yaşında çocuğu var!"

"Zannedin Sevin Hanım, zannedin..."

Giriş katında yarım saat bekledikten sonra, bahçede Kemal'in koşarak gelişini görünce dizlerimin titremesi biraz azalıyor. Yüzünde çok endişeli bir ifade var, gözleri çakmak çakmak.

"Sevin, hoca kaçıncı katta?"

Koşarak üçüncü kata çıkıyor. Öylece bakıyorum arkasından. Kimseyi görmüyor gözüm, önümden hastalar, hasta bakıcılar, hemşireler, doktorlar geçiyor. Hepsi birbirine benziyor artık. Ve sesler, hiçbir şey duymuyorum. Sadece yüksek bir uğultu var kulaklarımda.

Ellerim çantamın üzerinde, ayaklarım sıkıca yerde oturuyorum. Ben sabit, dünya dönüyor. Yok yok dünya sabit ben dönüyorum, hızlanıyorum, hızlanıyorum, hızlanı…

"Sevin Hanım, Sevin Hanım uyanıyorsunuz, hadi bakalım. Sadece tansiyonunuz yükseldi. Sevin Hanım. Şimdi sedyenin arkasını biraz kaldıracağım. Hadi açın bakalım gözlerinizi… Kalkmayın sakın!"

Gözlerimi açamadan kalkmaya çalıştığımın farkındayım ama engel olamıyorum kendime. Başımdaki hemşirenin komutlarına uymaya çalışıyorum. Gözlerimi açtığımda, gördüğüm ilk şey kolumdaki serum oluyor. Sonra da Kemal. Arkasında da bizim doktor, kalın camların arkasından bakıyor.

"Sevin iyi misin?"

"Derya nerede Kemal, iyi mi?"

"O iyi, daha doğrusu iyi olacak Sevin. Sağ ol çok iyi bir yere getirmişsin onu…"

Başımın üstü öyle bir zonkluyor ki kaldıramıyorum, geri yaslıyorum sedyeye.

"Ben bir şey yapmadım Kemal, kendisi bulmuş burayı ve Doktor Bey'i, ben sadece yanında geldim."

"Sevin, Halil Hoca benim üniversiteden hocam ve annemin de doktoruydu. Daha doğrusu doktorlarından biriydi."

Halil Hoca ilk defa gülümsüyor ve Kemal'in sırtını sıvazlıyor.

Başım kökünden kopacak gibi ağrıyor.

"Sevin Hanım siz de bir tansiyonunuza baktırın, ciddi

yükselmiş, geçmiş olsun. Derya'yı da merak etmeyin, emin ellerde."

Elime dokunuyor usulca, yıkanmaktan bembeyaz olmuş ve sertleşmiş eliyle.

"Sevin, benim hocamla biraz işim var. Sen azıcık dinlen, sakın kalkma, gelip alacağım seni, eve birlikte döneceğiz, tamam mı?"

Başımı sallamamla arkalarını dönüp gitmeleri bir oluyor. Bakıyorum, yaşlı gözükmüyor, hatta yaşından daha bile genç duruyor beyaz önlüğün içinde... Düşündüklerimi fark edince bu sefer yüzümü ateş basıyor. İyisi mi kapıyorum gözlerimi.

Gece boyunca yağmur, Can'ın çaldığı Chopin'e uygun çisil çisil yağdı. Ağır bir günün yükünü atmak ister gibi, camlardan süzüldü, yüreğimin orta yerinde birikti. Ama sabaha, yaz yağmurları gibi, ruhu serinletmeden, toprağı şöyle bir ıslattı ve uçtu, gitti.

O kadar çok rüya gördüm ki. Tüm gece çalışmış gibi yorgun, bıkkın ve isteksiz uyandım. Sanki zamanı yavaşlatmak ister gibi ağır hareketlerim. Birazdan kapım çalınacak. Biliyorum. Bekliyorum zamanın geçmesini.

"Can, gel ablacım. Kahvaltı ettin mi?"

Sadece başını sallıyor.

"Bir yumurta yapayım mı, peynirli?"

Sadece başını sallıyor.

"İyi misin kuzum?"

Sadece duruyor.

"Yapma canım. Bak, annenin iyileşmesi için bu şartmış biliyorsun, baban anlatmıştır sana. Hem biliyor musun doktoru da babanın hocası. Çok çabuk iyileşecek Derya, eminim. Keçi gibidir o bilmez misin? Biraz zaman geçsin, doktoru izin verince birlikte ziyarete gideceğiz. Kuzum, insanların başına böyle şeyler gelebiliyor, ne var? Yalnız değil ki, kapı gibi oğlu var, kocası var yanında"

Kapı gibi kocası lafının uygunsuz kaçtığını fark ediyorum ağzımdan çıkar çıkmaz. Zaten o da voleyi yapıştırıyor.

"Boşanacaklar Sevin... Artık kocası olmayacak."

"Biliyorum Can ama Kemal her zaman onun en yakın dostu, Can'ının babası olarak kalacak. Sadece evli olmayacaklar, o kadar. Sen de kocaman adam oldun be ku-

zum. Zaten birkaç yıla hangi ülkede olacağını bilmiyoruz. Hem biz annenle konuştuk, senin düşündüğün gibi değil, bu boşanmayı hiç de umursamıyor. Hatta rahatlayacağını düşünüyorum laf aramızda. İkisi de bir ömür boyu senin annen baban olarak kalacaklar, ne var bunda! Annenin şu anda tek düşündüğü şey, bir an önce iyileşmek Can. Bunu aklından çıkarma. Senin varlığın onun hayatının temeli ve şu andaki en büyük desteği."

Koca kıvırcık kafasını göğsüme dayayıp, derin derin nefesler alıyor. Düşünüyor. Kafasında uçuşan düşünceleri bir sıraya koymaya çalışıyor.

"Gloria iyi bir kadın aslında Sevin, tanısan seversin. Bir de, biliyor musun zenci!"

O kıvırcık saçlarını karıştırdığım anda kalkıyor, elleri cebinde dışarıya bakmaya başlıyor pencereden.

"Mümtaz Amca çıkıyor. Yardıma gideceğim akşamüstü."

Babamın çıkışını duyunca saat geliyor aklıma.

"Sen okula geç kalmadın mı oğlum?"

"İlk ders boş, bir yumurta yiyeyim de öyle giderim. Peyniri biraz çok koyar mısın?"

"Elbette canım... Madam'la ders yok mu bugün?"

"Var....var..."

Sesinin tonu düşüyor, kırık bir kalpten çıkabilecek kadar.

Üç gün önce, Kuyulubağ Sokağı'nda karşılaştığım o ziyaretçilerden biri haline geldiğimi düşünüyorum, bunu hiç de garipsemediğimi fark ederek elimde torbalarla yürüyorum. Sokak aynı sokak. İnsan nasıl da alışıveriyor içine düştüğü kadere. Şaşırmıyorum, kabullenmek kolay değilmiş gibi gelirken dışarıdan, içeride olup bitiveriyor işler aslında. Günaydın diyorum, esnafa. Hiç garipsemeden cevap veriyorlar, neredeyse her gün karşılaştığımızdan mı yoksa ben de onlardan biri olduğum için mi, bilemiyorum. Arkamdan yine bağırıyor;

"Abla tüm çamaşırlar indirime girdi."

"Dönüşte bakarım, sağ ol."

Bakıp bakmayacağımı bilmeden söylüyorum. Kim bilir belki de bakarım...

"Bir dakika görsem? Biraz beklesem..."

Girişteki görevliye on dakika dil dökmeme rağmen içeriye bir adım daha atmama müsaade etmiyor.

"Dün ilk gecesiydi, yanında hiçbir şey yoktu sadece bunları bırakıp çıkacağım hanımefendi. Ziyaret günü olmadığını biliyorum ama..."

Benim gibi birkaç kişi daha var, hiçbirimizi dinlemiyor. Çaresizce duruyorum bankonun önünde. Beklemeyin burada diyor. Nerede bekleyeyim o zaman? Ne kadar zor bir şey, bir dakika görebilsem yeter.

"Sevin Hanım?"

Elektrik çarpmış gibi zıplıyorum, omzuma dokununca. O da şaşırıyor bir an ama ifadesiz haline dönmesi sadece iki saniyesini alıyor.

"Hocam merhaba, ben..."

"Size ilk haftalar ziyaret olmayacağını söylemiştim, değil mi?"

"Söylemiştiniz de, sadece bunları getirmiştim..."

Elimdeki iki torbadan bir an utanıyorum sanki içine koyacak başka bir şey bulamamışım gibi.

"Sevin Hanım, şu anda hiçbir şeye ihtiyacı yok. Sizi görmesi buradan kaçmak için umutlanması demek. Lütfen... Bakın şu anda uyuyor, bu haftası çok zor geçecek, onu rahatlatmak için ilaç tedavisi uyguluyoruz. Anlıyor musunuz?"

Elbette anlıyorum! Aptal değilim herhalde de yüreğim anlamıyor işte. Kaba adam!

"Oldu Doktor Bey, o zaman ben gideyim, teşekkür ederim..."

O kalın gözlüklerinin arkasında zeytin çekirdeği kadar kalmış gözleriyle bakıyor yüzüme. İnsan bir nasılsın der, güle güle der... Başını sallayıp, elleri beyaz önlüğünün cebinde arkasını dönüp gidiyor. Elimde torbalarla kalıyorum. Bankonun diğer tarafında ters ters bakan görevli ile göz göze gelince, artık gitmem gerektiğini anlıyorum.

Kaba adam, hastalarına da mı bu kadar soğuk ve ters acaba...

Bahçedeki serinlik iyi geliyor.

Dönüp arkamdaki bembeyaz binaya bakıyorum, camlar kapalı, zaten tellerden de simsiyah gözüküyor pencereler. Çıkış yoluna doğru ilerlerken birden karşıma yine nereden geldiğini görmediğim o kadın çıkıyor, dişsiz ağzını, sarı gri suratını ve erkek tıraşı edilmiş ama biraz uzamış saçlarıyla hatırlıyorum onu. O da gözlerini

kısmış beni bir yerden çıkartacak gibi bakıyor yüzüme. Yine korkutuyor beni. O kadar korkuyorum ki burnumun dibinde duran bu kadından uzaklaşmak için bir adım bile geriye atamıyorum, kaskatı duruyorum öylece.

"Beni ziyarete mi geldin, ha? ha?..."

Fısıltıyla konuşuyor, dişsiz ağzından yine o pembe dilini görüyorum. Elimdeki iki torbayı uzatıveriyorum. Çok şaşırıyor, ağzı açık bakıyor bir iki saniye ve torbaları kapıp arkasını dönüp koşmaya başlıyor, ayakları çıplak. Sonra birden duruyor ve dönüp bana bakıyor. Ben hâlâ olduğum yerde çakılmış gibi duruyorum. Torbaları havaya kaldırıyor, gülerek bağırıyor;

"Yine gel, yine gel, yine gel..."

Yine geleceğimi bilerek, koşarak çıkıyorum, hastanenin bahçesinden.

"Masalcı Teyze! Masalcı Teyze... Masalcı Teyze!"

Kapıdan çıkar çıkmaz Hüsnü'nün yolun karşı tarafından bağırmasıyla önüme bakmaktan vazgeçiyorum.

Koşarak karşıya geçiyor.

"Evladım, koşmadan geç! Soluna, sağına sonra yine soluna bak!"

"Nereye Masalcı Teyze, nereye, nereye?"

Beni gördüğüne seviniyor.

"Eve gidiyorum Hüsnü."

"Niye?"

"Nasıl niye oğlum, herkes evine gider.

Bir şey söylemek istiyor, anlıyorum.

“Bize gelsen, hı? Hı? Bize gelsen?”

“Hüsnücüm, hastaneden çıktım, pek keyfim yerinde değil bugün masal anlatmak için, başka zaman anlatırım.”

“Başka zaman anlatırsın, başka zaman… kek de yemez misin? Kek?”

Ah, bu çocuk beni resmen evlerine davet etmeye çalışıyor.

“Annen mi yaptı?”

“Annem yaptı, annem…”

“Peki o zaman hadi gidelim size. Annenin işi yoktur inşallah.”

Kollarını dümdüz tutup, avuçlarını sıkıyor. Anlıyorum, kendini zapt etmek için yapıyor. Ah koca Hüsnü ah, kadersiz Hüsnü…

Eve yaklaşınca hızlanıyor, yine tek hamlede duvardan atlayıp kapıyı açıyor bana. Yusuf Taha’nın dairesinin perdeleri açılmış. Diğer dairelerinki sıkı sıkı kapalı. Allah vere de görmese beni diye düşünürken Hüsnü apartmanın kapısını boynunda asılı olan tek anahtar ile açıyor. Bana dönüp eliyle sus işareti yapıyor ve koşarak yukarıya çıkıyor. Çok kısa bir süre sonra, Döndü’nün başı gözüküyor apartman boşluğunda. Hüsnü de hayalet gibi ama koşarak alt kata iniyor. Döndü en kısık sesiyle sesleniyor;

“Sevin Hanım sen mi geldin, hoş geldin. Az işim var sen geç bizim eve, kapı açık geliyorum.”

Hiç istemiyorum aslında, ne şu anda burada olmayı ne

aşağıya inip Döndü'yü beklemeyi, ne kek yemeyi ne de Yusuf Taha ile karşılaşmayı. Biliyorum o duymasın diye kısık sesle konuşuyor. Ben de bir an önce veda edip gidebilmek için ayaklarımın ucuna basarak yukarı çıkıyorum.

Kapı açık, içerisi karanlık. En kısık sesimle "Döndü" diye sesleniyorum, duymuyor. İçeri giriyorum. İçeriden bir ışık süzülüyor, koridora. Biraz ürküyorum aslında, tam arkamı dönüp gidecekken Döndü beliriyor, hızla yanıma gelip kapıyı kapatıyor.

"Ay Sevin Hanım, kusura bakma. Buraya kimse girmedi şimdiye kadar Yusuf Bey'in sesleneceği tutar, seni görür kızar vallahi bize."

"Döndü kusura bakma, aşağıdan sesimi duyuramam diye çıktım buraya, bir arkadaşım hastanede ona geldim; gidiyordum, Hüsnü yakaladı beni. Hayır diyemedim çocuğa. Ama hiç mecalim yok. Sonra görüşürüz, sana kolay gelsin, ben gideyim."

"Olur mu Sevin Hanım, buraya gelmişsin, az işim kaldı, kek yapmıştım. Ne güzel lafladık geçen gün, az daha laflarız açılırsın. Geçmiş olsun nesi var arkadaşının? Yazık..."

"Sağ ol, iyileşecek inşallah."

Oturuveriyorum girişteki tek sandalyeye, Döndü girişin ve koridorun ışığını yakıyor. Aslında içeriyi çok merak ettiğim için burada olduğumu gayet iyi biliyorum, ne konuşacak ne açılacak durumum var!

"Döndü, hep temizliyor musun bu koca evi, kimse oturmuyor?"

İçeriden cevap veriyor.

“Bunu haftada iki kere Sevin Hanım, hiç kimse girmez benden ve arada sırada da Yusuf Bey’den başka.”

Dayanamayıp kapısı kapalı salonu açıp bakıyorum. İçerisi bomboş, koltuk, kanepe, masa hiçbir şey yok! Geri kapatıyorum, olabildiğince sessizce.

Kapının sesine koridora çıkıyor.

“Merak ettin tabii. Orası boş. Eşyalar yangında mahvolmuştu. Yusuf Bey bir gece sinirlendi, hepsini attırdı. Ama odası aynen duruyor, gel de bak.”

Ne yalan söyleyeyim, bir şey o kadar çekiyor ki kendime engel olamıyorum, teklifini düşünmeden kabul ediyorum.

Arka bahçeye bakan, somon duvar kâğıtlarının üzerinde mor kadife perdenin bir tuvaletin eteği gibi asilce kıvrıldığı pencere gözlerimi alıyor. İncir ve dut ağaçlarının üzerinden kuş bakışı şehir manzarası ile daha da büyüleyici. Odada hâlâ is kokusu var sanki, yıllar geçmesine ve bu kadar temizlenmesine rağmen. Yerdeki beyaz damarlı mermerler tanıdık geliyor, kısa süre sonra elçiliğin fuayesindekilerden olduğunu fark ediyorum. Pirinç karyola tam pencerenin karşısında, mor şal desenli örtüsü yerlere kadar kapatıyor ayakları. Pencerenin sol tarafında büyükçe, altın varaklı bir ayna var, önünde tuvalet masası ve bir puf. Biraz solmuş aynada kendimi görünce iyice neşem kaçıyor, sabahtan beri bu haldeysem… Biraz eğilip gözlerimin altına bakarken, masanın üzerinde gümüş bir çerçeve dikkatimi çekiyor, camı kırık, içinde üzeri açık bir Amerikan arabasında fötr şapkalı, güneş gözlüklü ağzında sigarası ile bir erkek fotoğrafı var.

“Yusuf Bey mi bu Döndü? Amma yakışıklıymış, vallahi

artist gibi."

"Yok, yok o sevgilisiydi Keriman Hanım'ın. Artiz gibiydi, hakkaten! Adını unuttum bak... Birazdan gelir aklıma."

Bir yandan toz alıyor, bir yandan da kıkırdıyor Döndü. Aklına başka şeyler de geliyor da anlatmaya utanıyor galiba.

"Kocasına ne olmuş Keriman Hanım'ın?"

"Çok bilmiyorum ama Yusuf Bey iki üç yaşındayken gitmiş..."

"Yazık..."

"Ne yazığı bacım! Adam eski kafalı hocanın tekiymiş, sen tanımadın Keriman Hanım'ı, ne fettandı o, ne dilli bir şeydi. Ammmaaannnn... Vallahi diz çöktürürdü adamları, böyle kapıya gelirler, sıraya girerlerdi. Bakmazdı yüzlerine çoğu kez, aklı fikri bu adamdaydı. Ay neydi ismi ayol... Ben de yaşlandım tabii."

Ne garip, yıllar önce, bir akıl hastanesinin banyosunda ölüsü bulunan bir kadının güzelliğinden, şuhluğundan, aşklarından konuşuyoruz; bir ömrü tükettiği odasında öylece duruyorum. İçimdeki o arsız kadın yine ortaya çıkıyor, duvardaki şu gömme dolaba, şu çekmecelere bakmak için yanıp tutuşuyor.

"Döndü, ben birkaç gün sonra tekrar geleceğim, o zaman uğrarım sana, çok yorgunum. Bana müsaade."

"Madem öyle, ne yapalım, bir dahaki sefere o zaman Sevin Hanım. Kusura bakma, bitmez benim bu işler. Sil dur, ruhların gezdiği yerleri! Tööbe, tööbe..."

Tam çıkarken, yatağın altından yarısı gözüken terlikleri-

ni görüyorum. Onlar da kadife ve işli. Birdenbire kitaptaki siyah saçlı kadın canlanıyor gözümün önünde, çıkık alınlı, elleri kemikli, zarif ayak bilekleri olan. Camın önündeki kadife jozefine yatmış, belinin kıvrımı, uzun, gür saçları...

"Hiç fotoğrafı yok mu Keriman Hanım'ın?"

Makyaj masasının çekmesini açıyor, camsız, arkadaki ayağı kırılmış, gümüş çerçeveyi gösteriyor.

"İyi hatırlattın, eskiden kırılmıştı camı, geçen gün de tozunu alırken arkası çıktıydı. Yusuf Bey görmeden şu çerçeveyi yanıma alayım da yaptırayım çarşıda. Odada hiçbir şeyin yerini değiştirtmez."

İtinayla fotoğrafı çıkartıp bana veriyor, çerçeveyi de yatağın üzerine bırakıyor.

Sadece kısa bir süre bakmam yetiyor onu tanımama.

"Birkaç gün sonra, güneş neredeyse en tepedeyken, Yunus bu kez kendi evlerinin penceresinden gördü onu. Saçlarının hepsini içine alan, omuzlarını da gölgeleyen kocaman bir hasır şapka vardı başında. Onun görmediğinden emin, tülün ardından baktı. Üzerinde peştemal kumaşından dikilmiş uzunca bir gömlek vardı. Ayağında da ev terlikleri. Önce sol ayağındakini sonra da sağındakini çıkardı, çıplak ayaklarıyla yürümeye devam ederken gömleğinin düğmelerini tek tek çözdü; güneş gözünü kamaştırıyordu belli ki, ikide bir elini gözüne siper ediyordu. Gömleğini tek hareketle sıyırdı, ayaklarının dibine düşürdü. Üzerinde sadece iç çamaşırı kalmıştı. Yunus nefes alamadan bu güzelliği izlerken, o şapkasını çıkardı, saçları dağıldı. Sanki, güneşten daha parlak saçlarından çıkan altın tozu tüm koyun gözünü kamaştırmıştı. Bir anda falezlerden bıraktı kendini. Bir peri kızı gibi

sulara süzülürken, Yunus olanca gücüyle bağırdı:

Nuuuurrrrr.....

Defalarca okuduğum bu satırlar, yavaş yavaş, eksiksiz akıyor aklımdan. Bu satırlar Nur'u değil Keriman Hanım'ı anlatıyor ya, evet... Bu fotoğraftaki Yusuf Taha'nın annesi Keriman Hanım'ı, *Sonun Başlangıcı*'ndaki Yunus'un Nur'u.

Bu aşk iyice içinden çıkılmaz bir hale geliyor. Bir an içimden alt kata inip kapısını çalmak gelse de şu an karşılaşmak istediğim son kişi Yusuf Taha.

Sokak kapısını yavaşça açıp, fısıldaşarak vedalaşıyoruz Döndü ile.

Bir kat iniyorum ki kapı tekrar açılıyor, merdiven boşluğundan sesleniyor Döndü.

"Hatırladım, ismi Ali Kemal Bey'di!"

"Kâbuslar, kâbusları arattı gece boyu. Kaç defa uyandı hatırlayamadı ama başucundaki sürahideki suyun bitmiş olduğunu görünce anladı Yunus. Tüm bunların nedeni bu rüyadan uyanmak zorunda kalacağı sona yaklaşmaları mıydı? Yaz bitiyordu, sonbaharın köşede beklediğini gösterir gibi kızıl kızıl esmiyor muydu rüzgârlar? Birden gördüğü kâbuslardan birini hatırladı, canı daha da sıkıldı. Yeni başlayacağı sinema filminin senaryosu uçuvermişti elinden, falezlerden aşağıya. Yüzlerce sayfa havada kar taneleri gibi döne döne uzaklaşıp yok olmuştu. Oysa hayatının rolüydü o sayfalarda ezberlemesi gereken, belki de bir daha karşısına çıkmayacak. Sevdiğinin gölgesi sandığı anda arkasını dönmüştü ve bir anlık heyecandan faydalanmıştı o kıskanç rüzgâr, alıp savuruvermişti mavi yeşil sulara kâğıtları. Oysa tepesindeki bulutlardı gölge yapan. Oyuna geldiğini anlamıştı Yunus ama iş işten geçmişti. Bir repliğini bile ezberleyememişti. İçinde, derin bir pişmanlık duyuyordu yattığı yerde. Bu kâbusları bitirmenin tek yolu bir an evvel yataktan kalkmaktı. Üzerindeki çarşafı savurarak kalktı. Bir not düştü yere, başucundaki komodinden, denize savrulan kâğıtlardan biri gibi.

"Ölüp gitti sanarak özlediğim tüm dostlar
Senin güzel göğsünde bir araya geldiler:
Or(a)da hem aşk, hem aşkın her varlığı hükümdar,
Hem de toprağa düştü sandığım sevgililer.
Yürekten inandığım sevgi, gözümden çaldı
Yalvaran yaşlarımı nice cenazelerde
Ve ölülerin hakkı diyerek haraç aldı,
Ama, bak, onlar sende kaldılar göçseler de.
Sen gömülü sevginin yaşadığı mezarsın,
Yitirdiğim dostlardan kalma andaçlar orda,

Benden ne aldılarsa hep senin olsun varsın:
Artık yalnız senindir neler varsa onlarda.
Sevdiğim görüntüler, işte gördüm, hep sende,
Hepsi birleşmiş sende; hepten seninim ben de."

*(*William Shakespeare Soneler,*
Talat Sait Halman,

İş Bankası Kültür Yayınları)

Gözlerini kapadı Yunus, notu göğsüne bastırdı, Shakespeare'in kelimelerinde parmakları parmaklarına kenetlendi, sanki o ipek saçları okşar gibi, o ufak, porselen yüzü öptü, öptü, öptü düşünde. "Ben gömülü sevginin yaşadığı mezarım sevgilim, senin sevginin... Hepten seninim ben de Nur yüzlüm" dedi kendi kendine. Gözlerini açtığında yaz bitmiş, sonbahar yağmurları başlamıştı bile.

Notu öptü ve başucundaki çekmecedeki senaryonun durduğu sarı zarfın içine koydu, zarfın ağzını tekrar kapadı."

Ben de, yıllar evvel ulvi bir aşkı bulduğum bu romanı kapatıp, çekmeceye kilitlemek istiyorum! Şu anda, ihtiyacım olan, oyuncağına kavuşmuş bir çocuğun gözündeki mutluluğu görebilmek. Bu satırlar, beni yokluğu varlıkmış gibi kabullenmenin kolaycılığına götürüyor. Bunun sonunun hiçlik olduğunu bilecek yaştayım artık. "Gömülü sevginin yaşadığı mezar..." Yusuf Taha'nın, ölülerle yaşamanın zorluğundan neyi kastettiğini daha iyi anlıyorum şimdi. Üzülüyorum ümitsiz insanlara, ölülerle yaşayanlara, yaşanmamış hayatları sahiplenenlere ve kavgaları sadece kendileri ile olanlara. Hayatı başka birinin yazdığı senaryodan ibaret görüp de son yazmaya niyetlenenlere.

Yusuf Taha'ya üzülüyorum.

Bir yandan gömülü aşkların ağırlığı bir yandan da Derya'nın orada bir haftayı tam anlamıyla kapalı olarak geçirmesinin yüreğimdeki yükü ile yürüyorum. Kendi evim, kendi mahallem hatta şu yarısı kırık ve düşmemek için çaba sarf ettiğim kaldırımlar bile güzel geliyor gözüme. İnsanın farklı bakabilmek için alışılagelmişi ilk önce kaybetmesi mi gerekiyor illa ki? Galiba…

"Sevin amma dalmışsın yahu! Köşe başından beri arkanda yürüyoruz." Bu konuşmayı daha önce de yapmışız gibi gelse de yine de şaşırıyorum.

Kemal'in yanında herhangi biri gibi duruyor. Üniformasız bir asker gibi, sıradan. Gülebiliyormuş! Galiba gamzesi var, hayret. Gözlerinin yanları kırışıyor gülünce. Elleri ceplerinde iki oğlan çocuğu gibi bakıyorlar bana. Bir süredir arkamda yürüyor olmaları fikri biraz huzursuz etse de nedeninin şu soluk ev elbisesiyle sokağa çıkmış olmam olduğunu biliyorum.

"Aa, merhaba..."

"Halil Hoca'yı hatırladın mı? Bizim iki sokak üstümüzde oturuyormuş Sevin. Daha ilginci Atlıkarınca'yı çok iyi biliyor."

Nasıl hatırlamam, geçen hafta hastaneden kendisi tarafından kovuldum diyemiyorum elbette.

"Merhaba Halil Bey, nasılsınız? Ne güzel..."

Ne güzel ne? Allah aşkına! Şu anda karşılaşmanız mı, yıllardır bizim mahallede oturuyor olup hem de Atlıkarınca'ya gelip bir kere dahi karşılaşmamamız mı, yoksa ne güzel, gülebiliyor musunuz mu?

"Merhaba Sevin Hanım, teşekkür ederim. Siz de geçen haftadan daha iyi gözüküyorsunuz. Önümüzdeki hafta

konuşalım da sizi Derya ile görüştüreyim."

Yolu kapamamak için yürümeye devam ediyoruz birlikte. Biz önde, Kemal arkada.

"Derya nasıl Doktor Bey? Kemal'den aldık haberleri aslında..."

"Fena değil, daha iyi olabilirdi ama dirençli. Tahminimden yavaş ilerliyoruz. Çabalıyor, bu önemli. Önümüzdeki hafta terapiler artacak. Çözüleceğini düşünüyorum. Sadece alkol değil, ilaç bağımlılığı da gelişmiş. Buz dağının arkasını yeni yeni görmeye başladık. Kemal'in de desteği ile çözeceğimize inanıyorum. Değil mi Kemal?"

"Öyle hocam, umarım yani. Derya tam bir sır küpüdür, saklar, saklar, saklar..."

Bir an Kemal'in babasından Can'a kalan para geliyor aklıma. Benden başka kimse biliyor mu acaba? Ve Madam Petrinskova ile babasının yaşadığı aşk, ya bunu?

"Genelde olaylara direnci çok yüksek kişilerin kırılma noktaları da yüksek oluyor. Yüksekten düşmek gibi bir şey yani. Hasar daha fazla oluyor dolayısıyla. Zamanında tedavi edilmeyen travmalar da ileride daha büyük hasarlarla ortaya çıkıyor. Tetikleyen olay karşısında hiçbirimizin beklemediği davranışlarla kendini belli ediyor ama bazen doktorlar bile anlayamıyor. Seni kastetmedim Kemal, biz de anlayamıyoruz. Hele de yakınımız ise bu kişi, daha da zorlaşıyor tanı koymak. Neyse, Derya öyle ya da böyle iyileşecek. Çünkü aile desteği çok önemli ve onun güzel bir ailesi olduğunu öğrendim artık. Sizi çok anlatıyor Sevin Hanım!"

Sevinç ve utanç karışımı bir duygu ile yüzüne bakıyorum. Gözlerimin en içine bakıyor olması mı beni tedirgin

eden, kelimelerim olmadan beni tanıyacak olması mı?

"Siz de artık paketlerinizi Derya'ya verebilirsiniz Sevin Hanım."

Paketler ya! O kadın geliyor yine gözümün önüne dişsiz ağzını, sarı gri suratını ve erkek tıraşı edilmiş ama biraz uzamış saçlarıyla.

"Hatırlatmayın! Hastanenin bahçesinde bir kadıncağıza verdim hepsini!"

"Alemsin Sevin, kime verdin Allah aşkına?"

"Birden karşıma çıktı, aylar önce de karşılaşmıştık. Saçları kısa, dişsiz, yaşını bilmediğim bir kadına..."

"Hanife! Hanife'dir o. Hastanenin emektar bekçisinin kızı. Bizim hastane bahçesindeki müştemilatta yaşarlar. Daha doğrusu yaşar, artık babası yok. Çok sevinmiştir Sevin Hanım, kimi kimsesi yok. Ben de arada kıyafet falan getiririm. Özellikle eşimin vefatından sonra evde ne kadar eşyası varsa getirdim ama bir kere bile görmedim giydiğini. Hep bizim hastaların giydiği kıyafeti giyer. Herhalde diğer hastalar gibi gözükünce kendini güvende hissediyor."

Başını yana yatırıp gülümsediğinde iki küçük gamzesinin belirmesi mi, ayağındaki konversler mi, yoksa sevdiğini kaybetmiş olması mı içimdeki düğümü çözen,

bilemiyorum.

"Hay Allah üzüldüm, yani eşinizi kaybettiğinize, Allah sabır versin Halil Bey."

"Veriyor Sevin Hanım, ister istemez veriyor. Olanla, ölene çözüm yok derdi babam. İnsan yaşayınca anlıyor..."

Gülümsüyorum. Bazen susmak iyi geliyor insana. Hele de bir şeyleri ifade etmeye ihtiyaç duymamak, karşıdakinin anlayacağını bilmek ve ifadelerden fal tutmayacak kadar oluruna bırakabilmek.

Gülümseyerek yürüyorum.

Kısa bir süre sonra Atlıkarınca'nın kapısına yaklaşıyoruz.

İçeri girdiğimizde babamla iki eski dost gibi kucaklaşıyorlar. Uzun zamandır görüşmemiş iki eski dost. Bu an hafızama yazılıyor. Hayattaki o önemli anlardan biri gibi. Hayatın sakladığı sürprizlerden biri mi acaba? Öyle olmasını istiyorum, sadece bir tesadüften ibaret olmaması gerekiyor. Iskalamak istemiyorum, zaman sınırsızmış gibi gelmiyor artık.

Geçmişle vedalaşalım istiyorum, Kemal de, Derya da vedalaşsın. Affetmek büyük laf! Ama kabullenmek daha uygun benim boyuma. Yüzleştikten sonra kabullenmek daha kolay, geçmişi gömmeye çalışmadan olduğu yerde bırakmak ve yürümek. Yüklerden kurtulup, hafiflemiş yüreklerle büyük adımlar atmak. Kim bilir belki zamanı gelmiştir.

"Siz de yazar mısınız Sevin Hanım?"

"Ben mi? Evet yazarım yani bir şeyler yazarım ama yazar değilim."

İkimiz de bu dolambaçlı cümlenin sonunda kahkahayı basıyoruz. Kemal ve babam alt katın tadilatı ile ilgili konuşuyorlar. İkisi de aynı anda, aynı şekilde dönüp bakıyorlar, gülümsüyorlar ve tekrar konuştukları konuya dönüyorlar. Mutluluk bulaşıyor! Ne güzel...

"İnsanın yazar olması için en azından bir tane kitabının

basılması gerektiğine inanıyorum Halil Bey. Ben sadece yazdım ama bitiremedim yani bitmediler. Ama masallarım var benim de! Şu inşaat işi bitsin daha da geliştireceğim. O zaman belki bir kitabım olur. Masalcı yazar olurum ne dersiniz?"

"Harika olur derim! Ne kadar önemlidir masallar biliyor musunuz Sevin Hanım, biz çocuklara oyun oynatırız, bu oyunlar sırasında da çocuklar anlatırlar. Genelde masalımsı hikâyelerdir, bazen de masalın ta kendisidir. Çocukların içini ayna gibi görürüz o zaman. Ben çok önemserim masalları. Ebeveynleri de uyarırım, uygun masallar konusunda. Belirli yaşlarda anlatılan masallar çocukların hafızasına kazınır, gerçekle hayali ayırt edemedikleri dönemlerde. Bazen bakarsınız bir hipnoz sırasında çıkıverir gün ışığına, zehir şerbeti hazırlayan tek dişli, tek tel saçlı o cadı hayatı boyunca karşılaştığı kadınlarda yaşamıştır. Hayatı boyunca kadınlarla belirli bir yakınlığın bir adım ötesine geçememiş bir hastamda yaşamıştık bu anlattığımı. Bu yansımanın sadece aptalca bir masal olduğunu kabul ettiğinde her şey yoluna girdi hayatında."

"Mutlu oldu mu hastanız? Yani bugün ne yapıyor biliyor musunuz?"

"Evet, kitabım için görüştük, bir yıl önce. Hayalinde yaşayan cadıyı yok ettikten sonra sekreteri ile evlendi. Çok mutlu oldular başta yani, sonra onunla sadece evlenmek için evlendiğine karar verdi ve boşandı."

"Adını sorsam, söyler misiniz?"

Niye der gibi yüzüme bakıyor. Dayanamayıp eski kocamın da beni terk edip bir sekreter ile evlendiğini ve boşandılarsa içime birazcık su serpileceğini söylüyorum gülerek. Bir kahkaha patlatıyor, kulağıma bir isim söy-

lüyor ve merakla yüzüme bakıyor. Maalesef değil diyorum! Tüh!

Hiç gülmemiş gibi gülüyoruz.

"Peki madem boşanan benim eski koca değil. Kitabınızdan bahsedin biraz. Ne zaman yayınlanacak?"

"Çok yakında. Babanızın çok teşviki oldu Sevin Hanım, bugün de buraya hem haber vermek hem de teşekkür etmek için geldim ama gördüğünüz gibi burada, böyle gülmekten iki kelime dahi edemedim."

"Edersiniz merak etmeyin... Şimdi alt kat projesini en ince detaylarına kadar Kemal'e anlatıyordur. Evet kitabı anlatın biraz. Galiba kıskanıyorum."

"Sakın kıskanmayın, ne zaman isterseniz masallarınıza bakalım birlikte. Yani isterseniz?"

"Elbette isterim, istemez miyim! Ayrıca çocuklara masal anlatmayı da çok severim, tadilat işimiz bitsin, umarım becerebilirim, burada bir şeyler yapmayı planlıyorum..."

"Ne güzel bir düşünce, yapacağınızı biliyorum."

"Evet, kitap? Hadi ben masallarımdan biraz utanıyorum da roman yazamayan bir insan olarak, ya siz Doktor Bey?"

"Güzel yakaladınız beni... Evet, yıllardır yazdıklarımı sakladım çekmecemde, aynen sizin hisleriniz gibi, koca doktor yaza yaza bunu mu yazdı derlerse diye paylaşamadım bir türlü. Bakmayın biz psikiyatri ile uğraşanların da bir çok sıkıntısı oluyor, yani kelin ilacı misali, çoğunu da keşfedemeden yaşayıp gidiyoruz. Neyse sonra eşe dosta okuttum, ardından Mümtaz Abi'nin de yardımıyla bu konularda yayın yapan bir basımevi kitabımı basmayı

kabul etti. Bir sır vereyim mi Sevin, heyecandan dizlerim titriyor. Kusura bakmayın, Sevin Hanım."

Gayrı ihtiyari elini tutuyorum gerçekten titriyor, sıkıca tutuyorum. Diğer elimle ileride yan yana oturmuş iki ihtiyar gibi duran bordo berjerleri gösteriyorum.

"Siz oturun, ben kahve hazırlayayım, kahve içersiniz değil mi?"

"İçerim..."

Ben kahve makinasının eski filtresini yenisi ile değiştirip kahve eklerken, o tıpkı Can'ın ellerini kavuşturup tek tek parmaklarına baktığı gibi kucağındaki ellerine bakıyor. Kim bilir kaç hayata değmiş ellerine. Kim bilir kaç kişinin sarıldığı, bırakmaması için yalvardığı ellere, kim bilir kaç kişiye uzatamadığı için de pişmanlık duyduğu ellerine.

"Yıllardır bazı hastalarımla çok uzun zaman geçiriyorum, bazıları ile de çok kısa. Ama bunların içinden bazıları o kadar biz, yani sen, ben ya da çevremizdeki herhangi birisi ki. Bazıları sorunlarını çözmeyi öğrenip devam ediyor hayatına, bazıları ise beceremiyor maalesef. Biz yani o, nasıl olup da becerebiliyor ilerlemeyi, diğeri yani belki ben, sen veya şu kapının önünden geçen kadın beceremiyor ve takılıyor olduğu yere, sonra geri gitmeye başlıyor, saklanacak yerler buluyor, o yerler yetmeyince devam etmemeyi seçebiliyor. İşte kitap bu eşiği atlayanlar ve atlayamayanları anlatıyor. İhtiyacı olan, olmayan herkesin kendine dersler çıkartabileceğini umuyorum."

"Çok etkileyici bir kitap olduğundan eminim, mutlaka hemen okuyacağım. Çok yakınlarımızda, üzeri kapatılmış, saklanmış hikâyeler var, biliyorum. Giden maalesef gittiği ile kalıyor ama kalanlar ömürleri boyunca onunla

yaşıyorlar, ne acı."

"Bununla da ilgili bölümler var kitapta, geride kalanların bununla nasıl baş edebilecekleri ya da şöyle söyleyeyim, baş etmek zorunda olmaları ile ilgili. Görmezden gelmeye çalışmanın, yokmuş gibi davranmanın zararı katlanarak tüm çevreye sirayet ediyor."

İkimizin de bakışları ister istemez hâlâ merdivende babamı dinlemekte olan Kemal'e çevriliyor. Gözlerimizi kaçırıyoruz birbirimizden.

"Bir şey soracağım Halil, Keriman Taha da var mı romanında? Kusura bakma biraz ileri gitmiş olabilirim. Cevap vermeyebilirsin elbette. Oğlu, yazar Yusuf Taha, yakın zamanda, bir vesile ile tekrar hayatıma girdi. Yani romanlarıyla, hayatıyla ve nasıl oldu bilemiyorum ama birden annesinin de hayatına bir yerden değdim. Olaylar, başka olayları karşıma çıkardı. Keriman Hanım'ın hayatı, oğlu ile ilişkisi, oğlunun romanlarındaki kahramanlarında yaşaması ve sonunda hastanede intiharı..."

"Keriman Taha vakasını biliyorum, doktoru benim hocamdı, nur içinde yatsın. Ben o zamanlar üniversite hastanesindeydim. Ama hocamız vaka olarak anlatırdı. Sonradan öğrendim hastanın Yusuf Taha'nın annesi olduğunu... İntiharından sonra bazı mektuplar bulundu. Bunlardan birisi de Kemal'i ilgilendiriyordu. O zamanlar yeni asistan olmuştu Kemal. Biliyorsun annesinin durumunu. Belki biraz faydası olur geçmişiyle barışması için diye düşünmüştüm. Oysa tam tersi, hiç öğrenmek istemedi. Ben de o zaman ısrar edemedim."

"Bugün olsa ısrar eder miydin?"

"Ederdim Sevin. İntihar eden birinin evladı olmak, bu dünyadaki en zor rollerden biridir. Kemirir durur bede-

ni, ruhu. Kaçacak delik arar insan, kaçar durur; sonra bir bakar ki kaçtığı her zaman yanında. Maalesef intiharın tam nedeni bilemiyoruz, intiharı önleyici bir ilaç da yok. Ama geride kalanlar için kabullenmenin yolları var. Kemal'in bunu başarabilmesini dilerdim. Annesinin intiharı hayatını temelinden sarsmış ama o bunu babasına yıkma kolaylığına kaçmış hep. Bu nefret büyüdükçe annesinin intiharı arka planda kalmış. Ali Kemal Bey de yüzleşmeye cesaret edememiş oğluyla. Şimdi anlıyorum ki, o da kolayına kaçıp karısını suçlamış, başka bir kadının aşkının batağına saplanınca kurtaramamış kendini. Sonlarını hazırlamış..."

Bir an davullar çalınmaya başlıyor kafamın içinde, yer yer görüntüler gözümün önünden geçiyor ve kesik kesik konuşmalar. Nefesim yetmiyor, içimdeki nefeslere. Ah, ah nasıl hatırlayamadım, nasıl bilemedim ben! Ali Kemal Bey, fötr şapkalı, üzeri açık Amerikan arabasında, güneş gözlükleri arkasında tebessüm eden, Keriman Hanım'ın sevgilisi Ali Kemal Bey... Aman Allah'ım...

"Keriman Hanım'a ileri derecede şizofren tanısı uzun yıllar önce konmuş. O dönemlerde ilaç endüstri de bu kadar ilerlememişti. Bugün olsa belki yine intiharı sadece geciktirilebilirdi ama etrafına verdiği zarar engellenebilirdi diye düşünüyorum. Özellikle oğluna en büyük zararı dokunmuş, yüz yüze hiç görüşmedik Yusuf Taha ile ama onun da patolojisinin olduğunu düşünüyorum. Annesinin gerçek hastalığını kabul etmemesi önemli bir gösterge. Kabul etmediği gibi, normalleştirmeye çabalamış. Hocamın terapi notlarında onunla ilgili çok detay vardı, şimdi hatırlayamıyorum. Hayatı boyunca kadınlardan kaçmış durmuş, hayali kahramanlarıyla yaşamaya çalışmış. Çok konuştum değil mi... Sevin iyi misin?"

"İyiyim, iyiyim... Biraz daha kahve?"

Kahveleri tazelerken ellerimin titremesiyle ilk bardağın yarısını yere döküyorum. Silmek için eğildiğimde yanıma geliyor;

"Kusura bakma Sevin, bu kadar etkileneceğini bilemedim… Çenem düştü…"

Gözlerindeki endişeden, daha çok şey bildiğimi anladığını görüyorum.

Kemal ve babam, sonunda sohbetlerini tamamlamış bize doğru geliyorlar.

"Kahve mi koktu Sevin, diyecektim ki bitirmişsiniz bile!"

"Sevin, kızım iki koltuk daha alalım buraya, hatta bir kanepe…"

"Olur baba…"

"Arabanın direksiyonuna geçer geçmez dikiz aynasından son kez evlerine baktı Yunus. Bir yamacın kıyısında yan yana duran iki yaşlı gibiydiler. İki ev de kapalı panjurlar, toplanmış teraslar ve boş bahçelerle, sanki büyük bir vedanın ardında boynu bükük kalakalmışlardı geride. Bir daha gelir miyiz acaba diye düşündü, arka koltukta uzanan annesine baktıktan sonra arabayı çalıştırdı.

Gitmek, uzaklaşmak bazen iyi gelir diye geçirdi içinden Yunus, bu sefer de iyi gelecek miydi? Yoksa yaklaştıkları sona daha mı çabuk varacaklardı. Bir an içi sıkıldı, nefes alamadı. Annesinin sigarasının dumanı mıydı gözlerini yakan, yoksa yol boyunca dizilmiş büyük okaliptüs ağaçlarının dallarından yayılan koku muydu bilemedi. Güneş gözlüklerini taktı, arabanın üzerini de açardı aslında... Bir sigara da kendisi yaktı, şaşırdı annesi. Derin bir nefes çektikten sonra bu yazı hiç unutmayacağını düşündü. Başka yazların olmayacağını, bir daha bu ağaçların arasından geçmeyeceklerini bilerek aynadan, başını cama dayamış sanki gördüğü şeye çok sevinmiş gibi gülümseyen annesine gülümsedi.

Falezlerden uzaklaşmak rahatlattı Yunus'u. Sadece bir hafta önce sevdiğinin kokusu burnunda uyanırken o falezlerden korktuğunu hissetmişti. Düşeceğini bilmek, sevdiğinin düşeceğini..."

Uyku tutmuyor, Yusuf Taha'nın satırları da gerçek anlamına kavuşunca huzur vermiyor artık. Bir yandan bugün öğrendiklerim, bundan sonra öğreneceklerim ve onlarla ne yapacağım soruları kafamın içinde dolanıp duruyor. "Sonun Başlangıcı"nın son sayfalarına geliyorum artık. Rafta yerine koyabilmek için sabırsızlanıyorum aslında. Yerli yerine bırakmak...

Ya gerçekler ne olacak? Unutulmaması gereken gerçekler. Zamanda durmuş, gün ışığına çıkmış kehanetler gibi

gerçekleşene kadar ensemizde bir nefes olarak mı kalacaklar?

Bir yandan da o var aklımda. Biliyorum, hazırlıksız yakalanmış olmanın şaşkınlığı içindeyim ama yine de ismiyle hitap edebilmenin rahatlığı gibi, gülebilmemin, kelimeleri seçmemenin ve anlaşılmanın yakınlığı içimi titretiyor. Alışkın olmadığım ama alışmak için de öldüğüm bu samimiyet, uykumu kaçıran, damarlarımda dolaşan ufacık karıncalar gibi.

Bu gece her şeyi oluruna, geceyi güne, kelimeleri öze, aşkı yüreğime bırakıyorum. Zamanın hızına, kaderin gücüne, tesadüflerin anlamına bir kez daha şapka çıkarıyorum.

Uyuyamasam da gözlerimi kapatıp o anlamları bende gizli küçük anları düşünüyorum. Gün doğuyor. Serin sular serpiliyor yüzüme ve ummadığım bir yaz meltemi esmeye başlıyor. Uzak ülkelerin şarkıları var dilimde, sözünü bilmediğim, söylemeye çalıştığım, öğrenmeye can attığım.

Bir hafta aradan sonra içimde Derya'ya "bak, seni bırakmadım" diyebilecek olmanın heyecanı ile yeni torbalarımla Kuyulubağ Sokağı'nda yürüyorum. İçim serin ama aklım kaynayan bir kazan gibi. Nefeslerim sırasız ve eksik... Sıkı sıkı tutuyorum torbalarımı. Kulaklarım tüm seslere, gözlerim diğerlerine kapalı bugün.

Girişteki demir sandalyenin soğuğundan başka bir şey hissetmiyorum. Sanki tek başımayım, etrafımda bembeyaz bir boşluk, kulağımda yüreğimin sesi, aksak ritim. Ayağımın önünde bir çocuk kapaklanıyor, irkiliyorum. Annesi kolundan öyle bir kaldırıyor ki "aman!" diyebiliyorum o kadar. Sonra yine sesler kesiliyor, sadece adımlarını duyuyorum. Başımı kaldırdığımda, kalın

gözlüklerinin arkasından bakıyor. Gamzeleri yok bugün, gözlerinin yanındaki kırışıklar da. Sesi yok gibi sanki ya da sağırım. Beyaz önlüğü içinde yılgın, yorgun ve durgun, sadece elleri cebinde.

"Merhaba Sevin…"

"Merhaba… Doğru saatte geldim değil mi?"

"Sen doğru saatte geldin merak etme, gel yukarı çıkalım…"

"Nasılsın?"

"İyi görünmüyorum değil mi? Bugün iyi olmak için zor bir gün. Altı aydır tedavi gören bir hastamız, bu sabah bebeğini evinin camından attı; dördüncü kattan …"

"Ay yapma! Öldü mü?"

"Yoğun bakımda, ben çıkacağını sanmıyorum. Çıksa da…"

"Nasıl olabilir, aklım almıyor yani kendine bir şey yapsa neyse diyeceğim ama…"

"Yatırılması gerekiyordu, kocası izin vermedi, nasıl bakacağım ben bunlara dedi, beş çocuk! Bir yandan da bakıyorsun boy boy beş çocuk, adam işe gidiyor, üç kuruş ekmek parası getireceğim diye akşamlara kadar çalışıyor… Hayat işte, kimine cimri kimine bonkör… Sen nasılsın?"

"İyiyim, Derya'yı göreceğim için biraz gerginim galiba. O gün söz vermiştim ona burada bırakmayacağıma dair. Ne garip, insan verdiği sözlerin anlamını bilemiyor bazen. Neyse boş ver, bizimkiler hikâye, sen kurabiye sever misin?"

Gözlüklerinin üzerinden bakıyor birkaç saniye. Sonra yavaş yavaş gamzeleri, ardından gözlerinin yanındaki o kırışıklıklar.

"Kim sevmez!"

"Ufak bir kutu, zencefilli, Can'ın en sevdiğinden, seversen..."

"Severim..."

Saçlarını ensesinde toplamış, beyaz bir tişört var üzerinde, beyaz alt ve terlikleriyle buradaki duvarlar gibi bembeyaz. Beni görünce ayağa kalkıyor. Yüzüne biraz renk geliyor. Kolları iki yanında gergin, tişörtünün eteklerinden tutuyor. Gözleri kocaman, uzun zamandır görmediğim kadar.

"Sevin... Geldin demek?"

Torbalarımı yere bırakıp, sarılıyorum. Kemikli sırtını sıvazlıyorum, bir an anneannem geliyor aklıma, avucunun içini bastıra bastıra sıvazlardı. Tüm kötülükleri, acıları silip atmak ister gibi sıvazlıyorum. Sağa sola sallanıyoruz.

"Gelmez miyim Derya, daha önce de gelmek istedim aslında ama izin vermediler."

"Biliyorum, Hoca anlattı! Sağ ol Sevin, daha ne söyleyebilirim ki sana..."

Biraz daha sarılmanın iyi geleceğini ikimiz de iyi biliyoruz.

"Anlat, nasılsın?"

"İyiyim galiba, on gün sanki bir yıl gibi. İlk günkü korkum kalmadı ama oğlumu, evimi, sizleri çok özledim. Ama

bir yandan da kendimi burada güvende hissediyorum. Kendi başıma kalmaktan korkuyorum, bir Derya var ki Sevin kâbuslarımda, ensemde nefes alıp duruyor. Ve nefesi leş gibi kokuyor. İşte ondan korkuyorum. Can ne yapıyor? Keşke o da gelseydi ama bilemiyorum…"

"Haftaya gelecek canım, gelmek için zaten kapımda bekliyordu. Okulda olduğu saati bekledim evden çıkmak için. Çok iyi, merak etme. Seni çok özlemiş o kadar. Ha, bir de aşk acısı var. Geçirmek için Mümtaz Amca'sına yardım ediyor öğleden sonraları. Sakın benim anlattığımı söyleme!"

"Canım, güzel oğlum… Ne kadar özlemişim…"

"Ağlama Derya, inan çok çabuk geçecek bu dönem. Can çok olgun bir çocuk. Seni çok seviyor, özlüyor ve sana çok ihtiyacı var. O yüzden de iyileşeceksin ve evine döneceksin."

"Piyano çalışıyor mu?"

"Çalışıyor, geçen gece hatta neredeyse tüm gece Chopin çaldı!"

"Kemal'e ve Gloria'ya mı?"

"Hayır canım, babasıyla yalnızlardı evde… Madam'la da haftada iki elçilikte çalışıyorlar. Bir iki sefer ayak sürüdü gitmeye ama bakma sen onun aşkına, kız gidince unuttu!"

"Sevin, sen olmasan ne yapardık biz? Ben nasıl ödeyeceğim senin hakkını?"

"Saçmala Derya Allah aşkına! Kızım, benim ailemsiniz, sizden başka kimsemiz var mı bizim?

Buraya çay söyleyebiliyor muyuz?"

"Haa oteldi burası!"

Gülüşüyoruz.

"Bir dahaki ziyaret gününe termos getiririm o zaman, niye düşünemedim ki!"

"Kurabiye var mı Sevin?"

"Var canım."

"Neli?"

Can'ın annesi işte!

"Zencefilli... Vereyim mi bir tane?"

"Ver vallahi!"

Bahçe kapısı açık bugün, hayret!

Çınar ağacının altındaki su birikintisinde banyo yapan serçeler cıvıldıyor. En üst kat hariç perdeler yarım açık. Sanki parmaklarımın ucuna basmasam, adımlarımın sesi duyulacak kadar sessiz. Arka bahçeye geçip Döndü'ye bakıyorum. Bugün çamaşır asılmamış, yıkanmamış mı acaba? Sanki alt katta da kimse yok. Onlar için de bir kutu kurabiye hazırlamıştım, neyse artık...

Ne garip, sanki terk edilmiş bir yer gibi diye içimden geçirirken, apartman otomatının sesini duyuyorum, sokak kapısı açılıyor. Önündeki iki basamağı çıkmadan bakıyorum camları koli bandı ile tutturulmuş kapıya, sanki o da bana bakıyor.

Tereddüt içindeyim, girmek ve devam etmek mi yoksa vazgeçip geri dönmek mi? Niye seçim yapmalı? Belki de seçimler yaptığımız fikri tamamen yanılsamadır. Ön-

ceden bilinen hikâyelerin sonunda farklı bir şey beklemek gibi.

Usulca itiyorum kapıyı, kendine yakışır bir sesle açılıyor ve kapanıyor ardımdan. Apartman boşluğundan bir müzik sesi duyuyorum, Chopin bu, tanıyorum. Sol tarafta, yüksek pencerelerden içeri süzülen gün ışığı ile apartman boşluğundan, üst kattaki açık kapıdan gelen ışık huzmesi, merdivenin ortasında kesişiyor. Yusuf Taha'nın kapısı açık. Yavaş yavaş çıkıyorum merdivenleri, parmaklarımın ucunda müziğe yaklaşıyorum.

"Sizi bekliyordum Sevin... Geç kaldınız?"

Biraz boş bakıyorum yüzüne zaman kazanmak için ama nutkum tutuk zaten. Nefesimi toparlıyorum ancak. Koridorun sonundaki salon kapısı açık. İçeri bir adım atıyorum, arkasını dönüp salona gidiyor, kapıyı kapamıyor.

"Ben... ziyaretten geliyordum."

"Chopin sever misiniz Sevin?"

"Severim, bizim Can...."

Yine sözümü kesiyor.

"Otuz dokuz yaşında ölmüş biliyor muydunuz? Üç binin üzerinde beste yapmış. Cenazesinde kendi bestelediği Cenaze Marşı'nın değil Mozart'ın Requiem'inin çalınmasını istemiş. Niye? Requiem dini bir müziktir, İsa'ya bir yakarış, kavuşma arzusudur. Ayrıca Mozart da bunu tamamlayamadan öldü biliyor musunuz Sevin, başkaları tamamladı ondan sonra. Ne acınası bir durum, ne zavallı bir durum! Peh, insan sonunu bilebilmeli yahu! En azından tasarla değil mi? Madem bir dehasın, bir dehaya yakışır şekilde veda et. Kimsesizler mezarlığında üzerine

kireç dökülmesin! Siz Sevin, düşündünüz mü sonları?"

"Hayır Yusuf Bey! Siz düşünmüşsünüz belli ki, insan sonunu bilerek nasıl yaşar Allah aşkına yapmayın!"

Bu sefer sözümü kesmiyor. Piyanonun üzerinde duran, neredeyse beş yüz sayfalık kâğıt tomarına bakıyor. Gözlerinde pus var, aklında dumanlı falezler. Nereden bildiğimi bilmiyorum ama hissediyorum. Sonun başlangıcında duruyor.

"Bugün sigarayı bıraktım Sevin."

"İyi yapmışsınız da niye bugün?"

Gözleri dalıyor, gidiyor yine. Ne yapacağını kestiremiyorum. Sessizlik ürkütüyor beni.

"Yusuf Bey, Döndü ve Hüsnü nerede?"

"Gönderdim onları."

"Nereye?"

"Yazlık eve..."

"Siz peki? Yani bu ev, diğer daireler? Ne yer ne içersiniz Yusuf Bey onlar yokken?"

"Bir şey yememe, içmeme gerek yok hanımefendi. Düşündüğünüz için müteşekkirim. Az bir zamanım kaldı zaten."

İyice şaşkınlık içindeyim, karşımdaki aklı başında bir insan mı yoksa başka bir zamanda, mekânda mı yaşıyor, hiçbir şekilde karar veremiyorum.

"Yolculuğa çıkmaya mı karar verdiniz yoksa? Ne güzel..."

"Zaten bir yolculuktayız hanımefendi, zaman vasıtamız, güzel anılara yolculuk! Sizin yolculuğunuz nasıl geçiyor bakalım?"

"Çok felsefi…"

"Chopin susmuş, söylesenize! Güzel bir muhabbet sihirli bir melodinin de üzerindedir değil mi? Ne güzel, iyi ki geldiniz! Beni kırmadınız… Müteşekkir olduğumu tekrar söylemek isterim."

Ne muhabbeti, sadece kendisi konuşuyor! Benim söyleyeceklerim umurunda değil. Kendi dünyasında şu anda bir muhabbet içinde! Beni davet falan etmedi ki! Nasıl bir hayal dünyasında, hiçbir şeyi anlamlandıramıyorum. Sadece buradan bir daha gelmemek üzere kaçmak istiyorum.

Bu kısacık düşünme süresi içinde, piyanonun arkasında duran pikaptaki plağı değiştiriyor.

"Horowitz çalıyor! Londra Flarmoni'de izlemiştik. En uzun parmaklı piyanistlerden biridir biliyor musunuz Sevin?"

"Hayır, bilmiyorum. Ben…"

"O ince, uzun ama kuvvetli parmaklarla öyle bir çalar ki Rahmaninov'u…"

"Yusuf Bey izninizle ben kalkıyorum artık!"

Tek nefeste bir cümleyi söyleyebildiğime şaşırıyorum.

"Gitmeniz mi gerekiyor, niye? Size bir bardak şarap ikram edecektim yeni kitabımı kutlamak için."

"Yeni kitabınız mı?"

"Evet, bakın…"

Piyanonun üzerinde duran kâğıtları gösteriyor.

“Tebrik ederim... Ama gitmem lazım, gelirim yine. Döndü’ler ne zaman gelecek?”

“Yakında efendim, yakında...”

Gitmem gerekiyor, acilen bu evden çıkmam ve nefes almam gerekiyor. Başıma ani bir ağrı saplanıyor. Burada düşüp bayılmak istemiyorum. Ayağa kalktığım anda o bir tomar kâğıdı elime tutuşturuyor. Ne yapacağımı bilemeden öylece karşılıklı duruyoruz. Gerisin geriye eline tutuşturuyorum kâğıtları. Bu sefer o ne yapacağını bilemeden kalıyor. Yere bıraktığım pazar çantası kılıklı bez torbadan Hüsnü için hazırladığım kurabiye kutusunu çıkartıyorum. Sehpanın üzerine bırakıyorum. Sonra kâğıtları elinden alıp çantama yerleştiriyorum.

“Kurabiye sever misiniz Yusuf Bey?”

“Bilmem, hiç yemedim hanımefendi...”

Annesinden masal dinlememiş, kurabiye yememiş bir çocuk görüyorum karşımda, başını eğmiş, gözlerini devirmiş.

“Seversiniz, zencefilli, Can’ın en sevdiğinden. Seversiniz Yusuf Bey...”

Elini sıkıyorum, itiraz etmiyor ama biraz şaşkın.

“Kitabınızı okuyacağım Yusuf Bey, size söz veriyorum. Ve geri getireceğim. Hoşça kalın!”

Dili tutulmuş gibi kalakalıyor, ardımdan bakıyor.

Merdiven boşluğundan arkamdan sesleniyor.

“Başlangıçların sonunu yazdım bu sefer Sevin!”

Merdivenleri neredeyse koşar adım indiğimden nefes nefeseyim, cevap veremiyorum. Ben apartman kapısına gelmeden kendininkini kapatıyor ve müzik kesiliyor.

İçimde merak, bir o kadar pişmanlıkla çıkıyorum dışarıya. Yusuf Taha'nın son romanının ilk taslağı benim pazar çantamda şu anda, düşündükçe ter basıyor tüm vücudumu!

Sıkı sıkı tutuyorum Yusuf Taha ile hiç bitmeyecek olan bağı.

Beynimin içinde tek bir cümle çınlıyor "başlangıçların sonunu yazdım"

Sonun başlangıcı olmasın!

"Hep bir şey olacağını bilip ne olacağını bilmemek gibi bir duygu benimki, kendimi bunu beklerken buluyorum genellikle. O yüzden de belki şaşırmamam, devam etmem. Huzursuzlukla beslenen bir yaşam tutkusu karşımda gördüğüm." 1-

"Uzun yıllar var hatırlayamadığım. Bir korkuluğun demirlerinin arasından bakar gibi gördüğüm dönemler var hayatımda. Londra'dayız, Hyde Park'ta atlı askerler var. Uzandığım şezlongda bir elimde bir kadeh roze ile izliyorum onları. İçlerinden biri göz kırpıyor, gururum kanatlı bir kelebek misali. Sadece gülümsüyorum. Diğer elim, sevdiğimin elinde. Gözlüğümü çıkarmak için bırakıyorum elini. Güneşin batışını izliyoruz, gölde ördekler yüzüyor. Elini arıyorum, yok. Yüzü de yok hafızamda..." 2-

"Anlıyorum, gitmek zorunda olduğumuz yollar var. Kaybolmaktan korkuyorum ve yola çıkmayı bir gün daha erteliyorum." 3-

"Her insanın yaratılışının bir nedeni olduğunu biliyorum. O zavallınınki de bizim mutluluğumuz, biliyorum. Üzülmesi anlamsız, ötesi yok. Ulvi bir amacın gerçekleşmesi kadar kıymetli ne olabilir ki! Buna yardım etmek hepimizin görevi. Ödülünü de ben vermeliyim. Mutluluğumun karşılığı, güzel bir hediye olmalı. Son hediyesi..." 4-

"Benim yaratılış nedenim de onun sonunda mutluluğa ermesi. O henüz bunu bilmese de tenimde eridiğinde bunu anlayacak. Artık eskisi gibi olamayacağını, aşktan kaçılamayacağını anlayacak. Her günün bir başlangıç olduğunu kabul edecek, her günün başka bir gün olduğunu" 5-

"Uzun geceler var, gözlerimi kapadığımda kör oldu-

ğum." 6-

"Uzun günler var, göz açıp kapayana kadar geçen." 7-

"Her şeyin bir sonu olduğunu kabul etmiyorum. Aynı şeylerin olabilir ama hiçbir zaman aynı değilim ki ben, bitsin. İstesem de bitemem ben, Sevdiğim. Her rüyada ayrı bir kadınım ben. O rüyalar seni bulduğunda, daha yeni başladığını anlayacaksın."8-

"Aşklar var, bebekler gibi doyurmam gereken iki mememde. Sütüm bir kısrağınki kadar bereketli. Gözlerini kapa, ağzında kalan tadımı hatırla, Sevdiğim."9-

"Güzel yemekler pişiremesem de güzel sofralar kurarım. İpek örtüler üzerinde lezzetler sunarım. Ama biliyorsun değil mi, hiçbiri senden lezzetli olamaz. Bir sigaranın nefesinde, bir kadeh kırmızı şarap tadında dudakların, gecenin başlangıcında." 10-

"Hatırladığım zamanlar var, senden önce. Cambridge'deyiz, nehir üzerinde bir tahta kayıkta, ayakta bir genç, kayığı kullanan. Güçlü bacaklarının arasındayım, elimde bir kadeh şampanya. Kasketli gençler gülüşüyorlar diğer kayıktan yanımızdan geçerken. Kadehimi kaldırıyorum, aşka." 11-

"Yeşildi günler o zaman. Yağmurlar yağardı, her gün aynı saatte ve biterdi öğleden sonra. Bilirdim yeşilin tonlarıydı gözlerin. Yağmurlar yağmazdı o zaman. Güneşli olurdu günler o zaman."12-

"Ah biliyorum Sevdiğim, bu şimşekler senin hiddetinden bu fırtına. Korkuyorum, o falezlerden düşeceğim özleminle. Sen olmalısın sadece yanımda, sen ve ben, bilmediğimiz mavilerde dans etmeliyiz. Yorulana kadar hayat..."13-

"Kalabalık aşklar içinde kaybolduğumu bilmiyor musun Sevdiğim. Göğsümde sakladığım bir bir gülün kadife yaprağında yazılmış adımız, biliyorum bir mucize. Mucizelere inan sevgilim"14-

"Albert Hall'da, kırmızı halıda yürüyorum. Elimden tutup kırmızı kadife koltuğa oturtuyor beni. Ve sahne ışıkları arasındasın, o uzun parmaklarını hissediyorum, ruhumun en ince kıvrımlarında. Bizim için çalışıyorsun biliyorum, her tuşu beni okşar gibi okşuyorsun. Tüm salon bunu biliyor. Çılgın gibi alkışlıyorlar bizi. Ben seni her gün alkışlıyorum Sevdiğim."15-

"Hatırlıyor musun ilk karşılaştığımız günü? Küçük bir oğlan gibi mahzun bakışlarını kaçırmaya çalışmıştın ama her seferinde yakalamıştım seni. Ben hiç unutmuyorum Sevdiğim." 16-

"Bugün deniz çok hırçındı. Falezleri dövdü durdu gün boyu. Biliyorum seni özlemişti. Uzaktan izledim..."17-

"Uzun yıllar olmuştu, güneşin doğuşunu görmeyeli. Sayende Sevdiğim, seni camda beklerken güneş doğdu. Kırmızıymış meğerse sabahlar, özlemin gibi kan kırmızısı." 18-

Bir an 18 sayfa boyunca hiç tanımadığım bir kadının sesinin iç sesim olduğunu fark ediyorum. Dehşet içindeyim.

Elimdeki her sayfaya, rengi sarıya dönmüş, mürekkeple yazılmış kâğıtlardan, eğri büğrü kesilmiş bölümler tek tek yapıştırılmış. Bunlar Keriman Taha'nın yazdığı aşk mektuplarından alıntılar, eminim. Bir kadının tutkulu, bazen kızgın, bazen üzgün el yazıları bunlar. Her sayfaya ayrıca anlaşılmaz karalamalarla sanki notlar düşülmüş, hiçbiri okunmuyor. Ne yazmaya çalıştı acaba zavallı?

Niye o satırları seçti? Kime yazmıştı bu satırları Keriman Hanım? Bir kişiye mi sadece? Ali Kemal Bey'e mi yazıldı yoksa bunlar? Kendini bulduğu satırlar mıydı? Neyin başlangıcıydı ki bunlar Yusuf Taha sonlandırdı?

Parmaklarımla dokunuyorum o satırlara, aşkla beslenen ve yenilgiyi asla kabul etmeyen bir kadının çığlıklarını duyuyorum, bu aşkın yakınında durmaya çalışmış, dilenmiş bir çocuğun yazısını görüyorum. Dilsiz bir alfabeyle sesini duyurmaya çalışmış bir çocuk.

Bir hayatı tutuyorum elimde, sesi, ruhu, gözleri içime işliyor Keriman Taha'nın ve annesinden ayrılmayı reddeden yalnız bir çocuğun çığlığı bir beton yığını gibi yüreğime çöküyor.

Yemek masamın beyaz örtüsünün üzerinde duruyor sayfalar. Okudukça bırakmak istiyorum, bıraktıkça da o küçük çocuğa ihanet ediyor gibi hissediyorum. Bazı sayfalar neredeyse *Sonun Başlangıcı* romanından bire bir alınmış gibi. Gitgide kimin hangisini yazdığını karıştırıyorum. Şahitler olmasa, Keriman Taha'nın hiç var olmadığına inanacağım. Ben de aklımı kaçırıyorum galiba.

Yusuf Taha'yı düşünüyorum, o apartmanda tek başına koltuğunda oturduğunu ve beklediğini. Neyi, beni mi? Düşündükçe içimdeki sıkıntı artıyor. Ne bekliyor?

Alt kattan gelen piyano sesiyle biraz kopuyorum bu delilikten.

Evet ya! Evet Madam Petrinskova! Ali Kemal Bey'i ondan iyi tanıyan var mı? Elbette yok. Nasıl gelmedi benim aklıma bu! Konuşur mu acaba benimle, anlatır mı yasak bir aşkı. İki yasak aşk aslında; bir yanda Madam diğer yanda Keriman Taha. Hangisi gerçek aşktı acaba? Bu satırlar bir anlama kavuşur mu? Yoksa olanı ve öleni

yerli yerinde bırakmalı mı? Ama geride kalanlar, hayatları boyunca bu satırların sırlarıyla savaşmak zorunda olanlar? Bu satırları okuduktan sonra bunlardan biri de ben olacağım korkarım.

Arsız gecelerin, kimsesiz sabahları var biliyorum Sevdiğim... varsın olsun!"58-

Bir elimde telefon, diğerinde bir sayfa. Zaman geçiyor, yetişmek zorundayım gibi bir duygu içindeyim.

Biraz geç açılıyor telefonu. Sesim titriyor, nereden başlayacağımı bilememenin gerginliği ile kekeliyorum. Sesi sakin, mesafeli ve kararlı. Sanki yıllardır aramamı bekliyor gibi hazır. Adresi yanlış anlamamdan korkarcasına, üzerine basa basa telafuz ediyor kelimeleri.

"Kurtuluş'ta ineceksiniz Sevin Hanım. Büyük cadde üzerinde Börekçi Halil'i görünce karşıya geçiniz, sağa dönerseniz Kuyulubağ Sokağı'nın alt tarafına gidersiniz, Rum hastanesine doğru. Siz caddeyi geçip sola döneceksiniz, Kuyulubağ 58 numara, Peri Apartmanı, 4 numara efendim. Bekliyorum."

Kâğıt elimden düşüyor, telefonu sıkı sıkı tutuyorum. Bu kadar tesadüf karşısında çaresizim. Ya tesadüf dediğimiz bizi bekleyen kaderin gölgesiyse? Evet, inanıyorum artık buna. Belki de ortak kaderi olan insanlar var, birbirimizin farkına bile varmıyoruz, derken... Teslim olmaktan başka çare yok.

İsminin aksine, tombul bir kadın gibi sokağın en tepesinde yüzyıllık çınarların, manolyaların arasında sıkışmış kalmış, iki katlı, geniş bir bina Peri Apartmanı. Vitraylı ferforje kapının önündeki zillerden 4 numaralı daireninkini ararken diğer zillerdeki isimleri okuyorum.

Kapı hiç bekletmeden açılıyor. Müthiş bir yer burası.

Ana kapı geniş bir avlu/bahçeye açılıyor. İki kattaki tüm daireler bu bahçeye bakıyor. Tik ağacından banklar, terrakota yollar, çini kaplı ufak bir süs havuzu, güller, asmalar... İlk kattaki dairelerden birinin bahçeye açılan camından beyaz bir tül, bir yelken gibi rüzgâra direniyor. Derinden bir piyano sesi geliyor o pencereden. Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum bu cennet bahçesinde, Ay Işığı Sonatı aydınlatıyor içimi. Genç bir hanım elinde bir kahve bardağı ile çıkıyor, beni görünce bir an duraklıyor, gülümsüyoruz birbirimize. Madam Perinskova'nın bir üst katta oturduğunu yandaki merdivenlerden çıkabileceğimi söylüyor.

Bu sokakta böyle bir binanın olabileceği aklımın ucuna gelmezdi diye düşünürken, ikinci kata çıkıyorum. İkinci kattaki dairelerin kapıları bahçeye bakan koridora açılıyor, önlerinde sandalyeler var. Bir tanesinde tek bir sandalye duruyor; ahşap, boyası yer yer dökülmüş, oturma yerine bir minder konmuş, sırtında da krem üzerine koyu kırmızı, yeşil, sarı, siyah güllerin olduğu bir şal duruyor. İster istemez o kapıya yöneliyorum.

Güler yüzüyle karşılıyor beni. Genişçe bir holden hemen salona geçiliyor. Arka bahçedeki ağaçlara bakan büyük bir pencerenin perdesi tamamen açık. Açık mavi duvarlar, içeri dolan gün ışığından, daha da beyaza yakın duruyor. Eşyalar sanki geçen yüzyıldan kalmış ama hiç kullanılmamış gibi yeni.

"Rahat bulabildiniz umarım Sevin Hanım."

"Kolay buldum Madam. O kadar güzel ki etraf, resmen büyülendim. Böyle bir apartmanın burada olabileceğine inanmazdım."

"Eskiden ama çok eskiden yani siz çok küçükken, buralar şehrin en modern mahallesiydi. Evlerin çoğu ünlü mi-

marlar tarafından çizilmişti. Sokağın alt kısmında daha mütevazı evler vardır. Bu kısımda biraz daha görmüş geçirmiş, zamanında refah içinde yaşamış kişiler otururdu. Şimdi herhalde sadece bu bina kaldı Sevin Hanım, hiç acımadan hepsini yıktılar. Bu apartmanda üç daire benim. Benden başka da üç ev sahibi daha var. Tanrı'ya şükür kimsenin burayı satmaya niyeti yok."

Etrafa bakmaktan niçin burada olduğumu unuttuğumu fark ediyorum. Yüzünde şimdiye kadar hiç şahit olmadığım bir tebessüm, huzur ve mutluluk var. Sarıdan beyaza dönmüş saçlarını ensesinde ufacık bir topuz yapmış. Siyah elbisesinin üzerine pembe bir hırka giymiş, kollarını dirseklerine kadar kıvırmış. Mavi gözleri dünyanın bütün sırlarını bilir gibi bakıyor.

Nereden başlayacağımı bilememin şaşkınlığı ile öyle geveliyorum ki kelimeleri, sonunda içinden çıkamayacak duruma geliyorum. O sakin, bekliyor. Terliyorum.

"Su içer misiniz Sevin Hanım?"

"Zahmet olmazsa…"

Sanki yer ayağının altından kayarsa düşmemek için ufak adımlara mutfağa gidiyor.

Ayağa kalkıp dantel örtülü cam tabaktaki bardağı elinden alıyorum.

"Sevin Hanım, yorulmayın. Biliyordum bugünün geleceğini, bekliyordum çok uzun zamandır. Belki sizi değil ama yıllar önce Kemal'in gelmesini çok beklemiş idim. Sonra da ondan umudumu kesince, Derya'nın gelip geçmişi öğrenmek isteyeceğini tahmin etmiştim. Sizin gelmeniz biraz sürpriz oldu elbette. Ama hayat işte, neyi ne zaman ne şekilde karşımıza çıkartacağını kim bilebilir ki? Güneş rahatsız ediyorsa perdeyi çekeyim biraz?

Doksan yaşına merdiven dayayınca güneşi bir kez daha görebiliyor olmak bile mutluluk oluyor ve hiçbir anını kaçırmak istemiyor insan. Siz gençsiniz elbette…”

90 yaş mı? Aman Allahım, ben en fazla 80 derdim, inanamıyorum. Bunca zamandır yakımızda olan bu hayatın bu kadar gerisinde kalmış olduğum için derin bir pişmanlık hissediyorum. Niçin daha önce bir adım atmadım ki?

“Vaktiniz var mı?”

“Elbette Madam…”

“Fazla bir vaktimin kalmadığını biliyorum. Umarım bir çırpıda, fazla unutmadan anlatabilirim sevgili Sevin Hanım.”

“Yorulmayın Madam, nasıl isterseniz öyle anlatın. Ben, ne diyeceğimi bilemem böyle zamanlarda…”

“Ben size teşekkür ederim, anlatacağım ve ruhum hafifleyecek sevgili kızım… Yetmiş yıl önceydi, sanki dün gibi. Ben o zaman konservatuvarda öğrenciydim, yeni evlenmiştik, eşim de hocamdı. Bir gecede, yanımıza ufacık bir valiz alıp bir gemiye bindik. Sadece bildiğim, yıkılan bir imparatorluğun enkazına gittiğimizdi. O gece o kadar çok ağladım ki Sevin Hanım, sonra bir daha hiç ağlayamadım. Daha doğrusu, bir daha gözümden yaş akmadı. Eşim Dimitri benden yaşça epey büyüktü, iyi bir piyanist, iyi bir hocaydı. Çok âşıktık ama çok âşık olmak her şeyin istediğiniz gibi olmasını garantilemiyor. Uzun bir yolcuktan sonra karaya ayak bastığımızda ülkemize bir daha dönemeyeceğimizi çok iyi biliyordum. Ama Dimitri son nefesine kadar hayal etti. Bizi lojmanlara yerleştirdiler, diğer aileler ile birlikte ilk defa korkmadan yaşamayı biz burada öğrendik. Çok zordu,

elbette, dilimiz farklı, dinimiz farklı. Ama saygı vardı Sevin Hanım o zaman. Çok kıymetli zamanlarmış. Kısa bir süre sonra Dimitri hastalandı. İlk önce zatürre oldu, tedavisi çok uzun sürdü. Bir türlü iyileşemedi. Sonra verem dediler…"

Hırkasının kolunun içinden katlanmış, bez bir mendil çıkartıp oynamaya başlıyor. İnce kemikli parmaklarıyla sıkı sıkı tutuyor.

"O zamanlar tıp bugünkü gibi değildi tabii ama yine de devlet tüm imkânlarını seferber etti. En iyi hastanelerde tedavisi yapılmaya çalışıldı. Her geçen gün kötüledi. Bir gün hastanenin bahçesinde bir bankta oturmuştum. 'Tanrım, bana yardım et, güç ver. Sevdiğimden ayırma' diye yalvarırken yanıma bir bey oturdu. Onun da yüzü çok efkârlıydı. Başını kaldırıp gökyüzüne baktığında, benden pek farklı bir durumda olmadığını anlamıştım. Sonra Dimitri'yi kaybettim. Yine aynı bahçede, aynı bankta oturmuş öylece kalakalmıştım. Aynı bey yine yanıma geldi, bu sefer oturmak için izin istedi. Buyurun dedim. Bir süre sessizce oturduk. Gözlerimde yaş kurumuştu ama o anladı, 'Lütfen ağlamayın, sizin için ne yapabilirim?' dedi. 'Hiçbir şey' dedim, artık hiçbir şey. Hayat benim için bitmişti Sevin Hanım, daha doğrusu öyle sanmıştım. O derin, ağır üzüntünün benim de canımı kısa bir süre içinde alacağını düşünüyordum. Oysa ne kadar yanılmışım değil mi? Hayat kendi bildiği yoldan şaşmaz."

Aklına bir şey geliyor ve koltuğun yanından destek alarak kalkıyor, ben de kalkıyorum. Hiçbir şey demeden mutfağa gidiyor, ben de peşinden.

"Çayı demlemeyi unuttum, su da kaynaya kaynaya bitmiş, görüyor musunuz? Lafa daldım işte. Kusura bakmayın Sevin Hanım, çok uzun zamandır bekliyorum."

Demliği elinden alıp, damacanadan su dolduruyorum. Ağzımı açsam sanki büyü bozulacak gibi sessizim.

Ceviz ağacına bakan pencerenin önünde ufak bir masası ve üç sandalyesi var. Oturmamı işaret ediyor.

Bembeyaz örtüye, üzerinde duran porselen şekerliğe dokunuyorum.

"Bizde yas tutulur Sevin Hanım. Bir yıl siyahtan başka bir renk giymezsiniz, eğlenceye, gezmeye falan da gidemezsiniz. Ama çalışmak zorundaydım. Okul yarı zamanlı işe almıştı beni. Aldığım para sadece karnımı doyurmaya yetiyordu. Bu şehirde zengin ailelerin çocuklarına piyano, şan, solfej dersi aldırdıklarını biliyordum. Birkaç hocaya rica ettim, gidemedikleri derslere gitmek için.

Bir gün bir adres tutuşturdular elime. Korka çekine gittim. Çok iyi hatırlıyorum, simsiyah giyinmiştim, kapıyı bir hizmetli açtı, beni baştan aşağı süzdü. Sonra beklememi söyledi ve kapıyı kapattı. Tam arkamı dönüp gidecektim ki kapı açıldı ve o bankta yanımda oturan bey belirdi. İkimiz de çok şaşırdık. Yardımcılarının kabalığı için özür diledi ve beni içeri davet etti. Kendi ülkemde çok güzel evler görmüştüm, bu ev de onlar kadar güzeldi. Fakat çok sessizdi. Ali Kemal Bey ilk önce kendini anlattı. Babadan gelen zenginliği, işleri büyüterek daha da arttırmış, tahsili yerinde, çok da yakışıklı bir beydi. Çocukları olmadığını duyunca şaşırmıştım, piyano dersini eşi Nazenin Nur hanım için istediğini öğrendiğimde şaşkınlığım daha da artmıştı.

Kısa bir süre sonra salona Nazenin Nur Hanım da geldi. O kadar güzel bir kadındı ki nasıl anlatsam, sarı uzun saçları, Çin porseleni gibi şeffaf teni ile bir tüy kadar hafif ve bir o kadar da mutsuz bir kadındı. Bazı ruhsal buhranlar yaşıyormuş, hastaneye de o yüzden gidiyorlar-

mış sık sık. Ali Kemal Bey karısı için elinden ne gelirse yapıyordu. Doktoru, sevdiği bir şeyle meşgul olmasının sağlığına iyi geleceğini söylediği için piyano hocası aramıştı. Evlerinde güzel bir piyano vardı. Haftada iki gün ders yapıyorduk. İyi eğitim almış, edebiyattan, resimden hoşlanan, zarif ve kırılgan bir hanımdı Nazenin Nur Hanım. Dersler dışında da arkadaşlık etmeye başladık. Buhranları epey azalmıştı.

Bir yılın sonunda Ali Kemal Bey, bana evlerine taşınmamı teklif ettiğinde düşünmeden kabul ettim. İşleri yoğundu, ayın yarısı iş seyahatlerine çıkıyor, haftanın çoğu gecesi cemiyet hayatına katılıyor, yemeklere gidiyordu. Nazenin Nur genelde evden çıkmak istemiyor, dışarı çıkarsa da mutlaka bir rahatsızlık çıkartıp erkenden eve gelmelerini sağlıyordu. Sonraları, Ali Kemal Bey zaten tek başına çıkmaya başladı. Bu çıkmalar giderek arttı, Nazenin Nur Hanım'ın rahatsızlıkları da sıklaştı. Piyano derslerini aksatıyor, tüm gün yatağından çıkmak istemiyordu. Ali Kemal Bey bu durumdan sıkıldı sanıyorum ve Nazenin Nur'un doktorunun da onayıyla, bir yazlık ev kiralayıp bizi gönderdi. Gerçekten de deniz havası iyi geldi. Birkaç gün sonra yan komşular da gelince, o yazı pek eğlenceli geçireceğimize inanmıştık. Nereden bilebilirdik ki... Neredeyse iyileşmişti Nazenin Nur Hanım. Edebiyatla iç içe, şarap, tütün ve briç ile haftalar geçti. Ayda birkaç kez Ali Kemal Bey de geliyordu yazlığa. İlk başlarda ben bir şey anlamadım ama komşu evin sahibi Keriman Hanım ve oğlu, sonra çok ünlü bir yazar oldu Yusuf Taha, bir garipleşiyorlardı Ali Kemal Bey geldiğinde. Eğlencenin dozu artıyor, ilginin şekli değişiyor, ev gece daha da hareketleniyordu. Yusuf Taha, annesinin Ali Kemal Bey'e ilgisinden rahatsız oluyor, Nazenin Nur Hanım'a yaklaşıyor, Keriman Hanım çeşitli entrikalar, oyunlarla Nazenin Nur Hanım'ı uzaklaştırmak istiyor-

du. Birkaç defa Ali Kemal Bey'e bu durumdan bahsetmiş, eşinin rahatsızlığının nüksetmesinden korktuğumu anlatmaya çalışmıştım. Ama Ali Kemal Bey büyülenmiş gibiydi, eski sinirli halinden eser kalmamış, hatta karısının hastalığını bile önemsemez olmuştu...

Çayın yanında bir dilim de kek ikram edeceğim size Sevin Hanım, bademli. Pek güzel yapar bizim Suzan, dün rica etmiştim kırmamış beni. Alt kat komşum, bahçede karşılaştınız."

Enerjisine hayran kalmamak mümkün değil, ancak bu hayatların bu kadar içiçe yaşanmış olması beni dehşete düşüyor. Bir yandan nefessiz dinlemek istiyorum diğer taraftan da nefesinin yorulmasından korkuyorum. Bir an yorulduysanız yarın devam edelim demek geçiyor aklımdan, vazgeçiyorum. Anlatmak istiyor biliyorum, anlatıp yükünden kurtulmak.

Ocağın önünde, tam arkasında duruyorum. Sapları porselen bir çatal bıçak takımı çıkarıyor. Cama doğru havaya kaldırıp, gözlerini kısarak bakıyor. Tezgâhın üzerindeki kurulama bezini alıp parlatıyor.

"Korkmayın Sevin Hanım, gayet iyiyim ve daha da iyi olacağım tüm hikâyeyi anlatınca. Ama siz ne kadar iyi olacaksınız onu bilemem. Şu dolaptan tabakları alır mısınız, zahmet olacak."

Birer çatal alıyoruz kekten, inanılmaz bir tat. İyi ki kurabiye getirmemişim diye içimden geçiriyorum.

"Neyse, gayet güzel başlayan yaz tatilimiz pek kötü biçimde bitti. Nazenin Nur bir gece Keriman Hanım ile çok kötü bir kavgaya tutuştu, nedenini hâlâ bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum aslında. Nazenin Nur çok utanmıştı, başka bir kadın olsa daha fazla tepki verebilir-

di. O kadar zarif ve narindi ki içinde bulunduğu durumu gururuna yediremiyordu. O akşam birden çok ağırlaştı, Ali Kemal Bey'i aradım, ulaşamadım. Yusuf Taha ile arabanın arkasına yatırıp neredeyse iki üç saat uzaktaki hastaneye götürdüğümüzde gün doğuyordu. Kısa bir süre sonra da Nazenin Nur Hanım'ın hamile olduğunu öğrendik. Garipti her şey, sevinmediler.

Nazenin Nur gitgide daha da kötüleşti. Artık evde sürekli hemşire vardı. Hiç sokağa çıkmıyordu, arada piyano çalışıyorduk ama çok kısa süre dikkatini toplayabiliyordu. Çok nadir de Yusuf Taha geliyordu eve, elinde yeni şiirler, hikâyelerle. Daha sonra o da gelmez oldu. Çay alır mısınız kendinize lütfen, hatta bir bardak da bana doldurursanız sevinirim. Bir lezzetli geldi çay bugün bana."

Sadece başımla onaylıyorum. Susmasın istiyorum.

"Sonra Kemal doğdu. Nasıl sessiz, sakin bir çocuktu anlatamam. Nazenin Hanım başta çok özenliydi, emzirmek için yapmadığı kalmadı ama kısa bir süre sonra sütü kesildi. Maalesef yine o ağır depresyon haline geri döndü. Bir hemşire, dadı ve ben bakar olduk. Ali Kemal Bey de neredeyse hiçbir akşam yoktu evde. Yıllar böyle geldi geçti işte Sevin Hanımcığım.

Kemal biraz büyüyünce, herhalde beş yoktu daha, annesi piyano çalmasını çok istiyordu, çalıştırmaya başladım. Pek yetenekli bir çocuk olmamasına rağmen, annesi gibi o kadar yumuşak, iyi huylu bir çocuktu ki ben kalk demeden kalmazdı piyanonun başından. Ali Kemal Bey'den korkardı bir tek. Çocuk kimin sevip kimin sevmediğini çok iyi anlar Sevin Hanım. Ali Kemal Bey tek oğlunu bir gün olsun elinden tutup da oyun parkına götürmedi. Annesi de hep hastaydı zaten. Bir dadısı vardı hep onun odasında yatmak isterdi. Biz evin çalışanıydık

ne de olsa ama çok severdik ve üzülürdük Kemal'e.

Şimdi düşünüyorum da zaman zaman Kemal'e kızmakla ne büyük hata yapmışım. Çocukluk arzularının, ihtiyaçlarının tatmin edilmediği bir insandan mutluluk adına ne bekleyebilirsiniz ki kuzum? Neyse, Nazenin Nur Hanım dönem dönem iyi olurdu, ayaklanır evde bir şeylerle ilgilenirdi. Ama sonra bir şey olurdu, yine odasına kapanırdı, gece krizleri başlardı. Çok sonra öğrendim ki Keriman Hanım ona mektup yazarmış ve bu mektuplar kadıncağızı çileden çıkarırmış. Keşke bilebilseydim, ben de azıcık kuvvetli olabilseydim belki de engel olabilirdim. Bir başka büyük üzüntüdür benim için.

Bu durum uzun yıllar böyle sürdü gitti. Keriman Hanım, Nazenin Nur Hanım'dan çok daha hastaydı Sevin Hanım, tahminimizden çok daha hastaymış meğerse... Ali Kemal Bey'i elde edebilmek için Nazenin Nur'a yazdığı yetmez gibi, Ali Kemal Bey'e karısıyla ilgili korkunç şeyler anlatmış, onun el yazısını taklit ederek Yusuf Taha'ya yıllarca aşk mektupları yazmış meğer. Ali Kemal Bey kendini bu kadından kurtaramadı bir türlü. O sıralarda bu evi satın aldı, yıllar içinde de benim hayatımı garantiye almak için diğer daireleri. Başta pek anlamamıştım, sadece gayrimüslimlerin oturduğu bir muhitte rahat edeceğimi farz etti herhalde diye düşünmüştüm. Ama durum çok farklıymış, Keriman Hanım'a yakın olmakmış derdi.

Ölenin arkasından benim dinimde de kötü konuşulmaz Sevin Hanım ama bu kadın birçok kişinin, kendi oğlu dahil hayatını tüketti, sonra da kendini bitirdi, bir akıl hastanesinde öldü gitti. Bu haberi duyduğumda ne yalan söyleyeyim hiç üzülmedim. Ali Kemal Bey, Nazenin Nur Hanım intihar etmeden Kemal'in Yusuf Taha'nın çocuğu olduğunu anlattı bir gece bana. Ne yeminler et-

tim, ben şahidim dedim, inandıramadım öyle olmadığına, delirmiş gibiydi, aklına kaçırmış gibi. O kadın zehrini öyle bir akıtmıştı ki Ali Kemal Bey'in içine, kendi oğlunu inkâr etti, inanabiliyor musunuz? Ve başka bir trajedi; Nazenin Nur Hanım'ın bileklerini kestiği bıçak bir mektup açacağı idi ve bilin kimin hediyesi idi, hem de keskinleştirilmiş, bileylenmiş şekilde?

"Keriman Taha?"

"Evet doğru bildiniz... Kemal annesinin intiharından sonra içine iyice kapandı. Babası ile arası o kadar kötü oldu ki bir gece babasını öldüreceğini düşündüm. Çılgın gibi babasını ve o kadını mahvedeceğini anlatıyordu bağırarak, evi yıkacaktı neredeyse. O kadından korumak için, babasının annesini aldattığı kadının ben olduğumu söyledim. Bakmayın, beni çok severdi Kemal evladım... Benden nefret etti Sevin Hanım. Yapabileceğim bir şey yoktu, o kadın Kemal'i de zehirlerdi. O kadar tehlikeliydi. Ona yaklaşmasına asla izin veremezdim, Nazenin Nur'un anısına, emanetine zarar gelmesi hayatta en son isteyeceğim şey olurdu.

Ali Kemal Bey de bu durumun tersine bir şey yapmadı. O da yavaş yavaş anlamıştı durumun vahametini herhalde. İyi insandı, Sevin Hanım, ama iyi bir koca ve iyi bir baba olamadı. Bunu da bilerek öldü, ne acı. Son günü Kemal geldi, ben başka odadaydım. Vefat ettiğinde yüzünde hiç görmediğimiz bir tebessüm, huzur vardı. Bana çok iyilik etmiştir Sevin Hanım, kötü bir şey düşünmek istemem hakkında. Tanrı herkese huzurlu bir yolda yürümesini nasip etsin."

"Kemal'in bunları bilmesi gerekiyor Madam..."

"Artık bilebilir Sevin Hanım, siz biliyorsunuz..." Çaylarımızdan son yudumları alıyoruz. Hiç kalkmak istemi-

yorum. Açık camdan, uzaktan ezan sesi duyuluyor. Sağ elini kalbinin üzerine getirip "âmin" diyor sessizce gözlerini kapatıp.

Uzanıp iki elini de tutuyorum.

"Hadi sizi bize götüreyim, birlikte akşam yemeği yiyelim. Hem Can da çok sevinir. Ne dersiniz?"

"Biraz yoruldum kızım, çok naziksiniz. Müsaade ederseniz bu akşamı dinlenerek geçireyim. Yılların yükünü bir anda sırtımdan atıvermek kolay olmadı. Çok teşekkür ederim davetinize."

Yorulmuş olduğunu sesinin tonundan anlıyorum. Bunca olayı, bunca yıl nasıl sakladığına inanamıyorum, kendini düşünmeden sevdiklerini düşünerek. Sessiz kalmanın bir erdem olabileceğini öğreniyorum bugün.

Sokak kapısına kadar geçiriyor beni. Dışarıda hafif bir rüzgâr var, üşüyeceğinden korkuyorum. Kapının önündeki sandalyede duran şalı alıp sırtına koyarken sarılıyorum. Başta biraz garipser gibi oluyor ama o da sarılıyor bana. Kollarımın arasında o kadar küçük ki. Sabun kokuyor beyaz saçları, ellerimle okşuyorum. Yanağımdan süzülen iki damladan utanıyorum, görüyor. O yumuşacık, bembeyaz parmaklarıyla siliyor. O da ağlıyor mu bilemiyorum, gözleri kuru ama dudakları titriyor.

"Geldiğiniz ve dinlediğiniz için çok teşekkür ederim Sevin..."

İlk defa bana Sevin Hanım demiyor.

"Ben çok teşekkür ederim, minnettarım Madam, hepimiz size minnettarız, hayatımızın sonuna kadar bunu unutmayacağız. Hoşça kalın..."

Rüzgâr sertleşiyor. Merdivende bir kere daha bakıyorum. Sırtında şalı, biraz daha kamburlaşmış, içeri girip kapısını kapatıyor.

Ne kadar zaman geçiyor, kaç yıl, kaç ömür, kaç mevsim gözlerimde, evime geldiğimde duruyor sağanaklar, geceler, gündüzler.

Masanın üzerinde Yusuf Taha'nın yazdıklarını topladığım gibi çıkıyorum.

Merdivenleri inerken kader diyorum. Kader yahu! Kiminin şansı dediğimiz.

Alt katın kapısını çalıyorum. Kemal açıyor kapıyı. Yüzüme dikkatli bakınca bir şey olduğunu anlıyor. Merak etme diyorum, korkma! Kadermiş Kemal'im, kader. Şu elimde tuttuğum kâğıtlar birilerinin kader diye yaşadığı cehennemmiş.

"Tam çıkıyordum." diyor. "Bir ömür beklemiş, artık beklemez!" diyorum. İtiraz etmiyor. Gözbebeklerim yansıyor onunkilere, "Ağlıyor musun?" diyorum Kemal'e.

"Bilmiyorum." diyor.

Bildiğini biliyorum.

İçeri girip kapıyı kapatıyorum.

Bir bahçedeyim, ortancalar yolun kenarında pembe, mor, leylak… Kıvırcık saçlı çocuklar gibi dizilmişler. Can'ın elinde bir demet gül var, kırmızı. Beyaz gömleğinin yakası açık, ayağında konversler. Keşke bir papyon taksaydı diye düşünüyorum. Ne çok insan var, yaklaştıkça kalabalık artıyor. Ama nereye yaklaştığımızı bilmiyorum. Gözüm kamaşıyor bakmaya çalışınca, önüme bakıyorum. Yerde kan lekesi var, akmış. Dikkatli bakıyorum, Can'ın elindeki güllerden damlıyor. Bağırıyorum Caaan… Sesim çıkmıyor mu kimse duymuyor mu bilmiyorum Caaan... Elimi uzatıyorum, uzaklaşıyor. Tam yakaladım derken, yine uzaklaşıyor. Kalabalık arasında sıkışmamak için insanları iteliyorum. Ayağımda bir ıslaklık hissediyorum, ayağımın tekinde kan var, kana basmışım. Ayakkabılarımın olmadığını fark ediyorum. Düğün için almıştım diye içimden hayıflanırken ileride Can'ı görüyorum, elindeki buketi, uzun duvağı altında uzun sapsarı saçları parlayan Nazenin Nur'a uzatıyor. "Hayııır!" diye bağırıyorum, sesim çıkmıyor mu? Herkes alkışlıyor. Nazenin Nur'un bileğinden kan süzülüyor bembeyaz gelinliğine…"

Sanki birisi komut vermiş gibi dikiliyorum yataktan. Ya Rabbim sana şükürler olsun, sadece bir rüya… Sadece bir rüya idi…

Nefesimi toparlamaya çalışırken kapım kırılacak gibi vuruluyor. Öyle hızlı kalkıyorum ki başım dönüyor, duvara tutunuyorum bir an.

"Tamam, tamam! Geliyorum, bir saniye!"

"Sevin, on dakikadır kapını yumrukluyorum!"

"Kemal dur iki saniye, vallahi öyle bir kâbus gördüm ki… "

"Ben de tüm gece gördüm, merak etme, hem de gözüm açıkken! Anlattıklarından sonra okumaya çalıştığım bu deli saçması şeyler... Allah aşkına al şu kâğıtları, gerektiği kadar okudum. Çabuk üzerini değiştir, Madam'a gidelim. Hadi çabuk!"

Hiç konuşmuyoruz yolda. Belli ki karşılaştıklarında söyleyeceği ilk kelimenin provasını yapıyor içinden. Gördüğüm rüyanın etkisindeyim zaten, ağzımın içi zehir. Peri Apartmanı'nın kapısında iniyoruz taksiden.

Ferforje kapının önüne geldiğimizde, bir karış açık olduğunu fark ediyorum. Usulca itip giriyoruz. Kemal de şaşkınlık içinde avlunun sağına soluna bakıyor. Terrakota yolun etrafında ortancaları fark ediyorum, engel olamıyorum kendime, dokunuyorum. Sanki kıvırcık saçlı çocukların kafalarına dokunuyorum.

Konuşmalar duyuyorum, alt kattaki dairenin kapısı sonuna kadar açık, yanındakinin de. Üst katta da kapılar açık. Komşusu Suzan'ı görüyorum, bir eli ikinci katın tırabzanında, diğeri ile de ağzını kapamış. Aman Allahım… Bizi görünce koşarak iniyor merdivenlerden, ayakları çıplak.

"Merhaba, ben…"

"Sizi hatırlıyorum, dün …"

"Öldü…"

Dündü, sadece dündü, sadece saatler önceydi. Ben buradaydım, bademli kek yiyip çay içtik ve konuştuk. Sadece dündü, bana bir nefeste, bir hayatı anlattığı gündü. Son günü müydü, kapıda sarıldığım, daha önce sarılmadığıma pişman olduğum! Son nefesi miydi paylaştığımız ve bir daha paylaşamayacak olduğumuz? Son kez mi o kapıyı kapadı ardımdan…

Dündü sadece, ben buradaydım, sadece bir kere daha güneş doğdu sonra. O güneşi göremedi mi yani? Ah…

“Natalya öldü…”

“Dün o kadar iyiydi ki Suzan Hanım, konuştuk uzun uzun, sizin kekinizden yedik, çay içtik…”

“Sizden kısa bir süre sonra kapısını çaldım, her akşam çalarım. Yani çalardım…”

Yutkundukça gözyaşları taşıyor gözlerinden. Sarılıyoruz, omzumda hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Bir an Kemal geliyor aklıma, geriye dönüp bakıyorum. Donmuş gibi sadece duruyor.

“Kapıyı biraz geç açtı, kanepede uyumuşum dedi. Sonra ‘gel bir bardak likör içelim Suzan’ dedi. Kapının önüne bir sandalye daha çektim, içeriden birer bardak likör getirdim. Çok mutluydu. Hiç konuşmadı ama yüzündeki ifade o kadar huzurluydu öyle mutluydu ki…‘Artık uyumam lazım Suzan’ dedi ve ilk defa bana sarıldı, öptü. Meğer veda ediyormuş...”

Kemal yanımıza geliyor.

“Görebilir miyim, ben de veda etmek istiyorum Nanama… Sevin biliyor musun küçükken Nana derdim ona…”

Suzan, birazdan ambulansın geleceğini ve morga götüreceklerini, acele etmemizi söylüyor.

Ben girmiyorum odasına, dün veda ettiğim gibi kalsın istiyorum.

Kemal giriyor ve kapıyı kapatıyor.

Merdivenin basamağına oturuyorum, Suzan’ın yanına.

Diğer insanlar geliyor, bahçe kalabalıklaşıyor birden, ağaçların arasında güneş öyle bir parlıyor ki gözüm kamaşıyor. Kalabalığın arasında genç bir erkek elinde kırmızı güllerle yaklaşıyor. Suzan'la kucaklaşıyor. Kırmızı gülleri Natalya'nın kapısının önündeki masaya bırakıp bir basamağa da o oturuyor. Bahçe kalabalıklaşıyor.

Sadece dündü diyorum, sadece dündü güneşe birlikte baktığımız. Sadece dündü. Bugün güneş yine doğdu. Bugün biz yine güneşi gördük.

Ambulans geliyor, hepimiz ayağa kalkıyoruz. Az sonra bir doktor ve ellerinde portatif sedye ile iki görevli, başsağlığı dileyip odaya giriyorlar. Biraz sonra hep birlikte dışarı çıkıyorlar. Sedyenin ucundan tutuyoruz, saçlarının artık sabun kokmayacağını düşünüp ağlıyorum.

Siyah elbiselerimizi giyip, yola çıkıyoruz. Gloria'nın başında ufak bir şapka var. Bir an keşke bizde de böyle bir gelenek olsaydı diye içimden geçiriyorum. Yoldan büyük bir kırmızı gül demeti alıyoruz. Can, ilk defa konserde giydiği siyah takımı, beyaz gömleği ve siyah kravatı içinde sakin ama bir o kadar da üzgün yürüyor, elinde çiçeği ile. Babamı da Atlıkarınca'dan alıp iki ayrı taksiye biniyoruz, Peri Apartmanı'nın biraz ilerisindeki Ortodoks Kilisesi'ne, Madam Natalya Petrinkova için düzenlenecek olan törene katılmak üzere.

Babam, Atlıkarınca'daki tadilat işinden, piyano siparişini şu an veremeyeceğinden, fiyatının çok yüksek olduğundan, alt kata açtırdığı büyük pencerenin arka bahçeyi gördüğünden, oraya ne dikmemiz gerektiğinden ve başka birçok şeyden bahsediyor. Benim aklımda ise sadece Madamın "Hayat kendi bildiği yoldan şaşmaz" sözü dolanıp duruyor.

"Güneş ne güzel değil mi baba?"

"A evet, fark etmemişim parlaklığını kızım, bakınca gözüm kamaştı şimdi, keşke güneş gözlüğümü yanıma alsaymışım..."

Babam henüz ölmeyecek diye geçiriyorum içimden ve garip bir ferahlıkla saçma bir gülme hissi geliyor.

"Atlıkarınca çok güzel olacak baba, çok güzel! Arkadaki bahçeye biraz çiçek ekelim, ortanca yaşar mı acaba, çok güneş almıyor ya..."

Elini tutuyorum, hiç bırakmak istemeden.

Kilisenin kapısında, Suzan Hanım ve cemaat lideri olduğunu tahmin ettiğim bey karşılıyor gelenleri. Sıra Kemal'e gelince Suzan Hanım bir dosya uzatıyor. Sadece şöyle bir sayfalara bakıyor Kemal, kapatıp tutmaya devam ediyor. Yanıma yaklaşıyor, "Vasiyeti Sevin, geçen ay yazmış, noter tasdikli, doktor raporlu... Bana bırakmış evini. Evleri..."

Hanımların çoğunluğunun başında örtü var. Ben de yanımdaki siyah tül eşarbı örtüyorum, iki elimi açıp dua ediyorum Allaha. Huzura, ışığa yürümesi için...

"Vasiyetini yerine getirdim Natalya, Kemal'i sana getirdim, mutlu ve huzurlu bir adam olarak. Huzur içinde uyu, seni hiç unutmayacağız..."

Tütsüler yanıyor, ilahiler okunuyor. Gül ve rutubet kokusu ile karıştığında, aklıma ellerinde küçük bir valiz ile Natalya ve Dimitri geliyor; rıhtımda bekliyorlar. Uzaktan bir geminin sireni duyuluyor ve arkalarını dönüp el sallıyorlar bize.

Eski bir öğrencisi konuşma yapıyor, cümleleri seçmekte

zorlanıyorum. Gemi limandan ayrılıyor sisler içinde.

Can ayağa kalkıyor. Hiç konuşmamıştık, şaşırıyorum Kemal'e ve babama bakıyorum. Tabutun başına geçiyor, duruyor biraz. Cebinden bir kâğıt çıkartıyor.

"Bana hep çok çalış derdi, çalışmaktan insan ölmez derdi. Söz veriyorum Madam, sizin öğrenciniz olarak son nefesime kadar çalışacağım. Beni hep izleyeceğinizi biliyorum çünkü. Çalışmazsam kızacağınızı ama en önemlisi üzüleceğinizi biliyorum. Her şey için size çok teşekkür ederim. Size layık olacağım. Söz veriyorum! Obeshchaniye!*

Kâğıdı katlayıp cebine koyuyor. Eğilip tabutun kapağına bir öpücük konduruyor.

Koroyu fark etmemişim. Küçük, kıvırcık saçlı çocuklar var en önde. Elimi, iki gece önce, onun yaptığı gibi kalbimin üzerine koyup âmin diyorum.

Can'ın yerine gelmediğini fark ediyorum. Arkada rahibin yanında, konuşuyorlar. Koronun arkasındaki duvar piyanosuna doğru ilerliyor, tabureyi çekip oturunca tamamen gözden kayboluyor. Titrek bir ses duyuyoruz, sadece

"Shopendlya Madam"**

Madam Natalya Petrinskova'yı uğurluyoruz, notaların da vedasıyla.

Gözlerimi kapatıyorum, geminin güvertesinden el sallıyor.

*söz veriyorum

**Madam için Chopin

8 ay sonra

“Sevin...”

“ Efendim Can... Ne var?”

“Parfüm mü sürdün?”

“Evet?”

“Hayır niye güldüğünü anlamıyorum... Lütfen o ruju bırakır mısın, bak kırılır! Çok kızarım...”

Kendim bile gülüyorum, çok kızarmışım...

“O topuklu ayakkabıları giyecek misin gerçekten?”

“Giyeceğim gerçekten!”

“Kurabiye yok mu?”

“Yok... Caaan azıcık rahat bıraksana oğlum! Millet kapıda bizi bekliyor. Ver şu ruju! Gerçekten sen büyümeyeceksin, hiç umudum kalmadı, böyle çocuk kalacaksın!”

Benden önce fırlıyor ve yuvarlanır gibi iniyor merdivenlerden. İpek eşarbımı boynuma sarıp, kapıdan çıkmadan bir kere daha havaya parfüm sıkıp altına geçip duruyorum. Bir filmde görmüştüm. Aynada dişlerime ruj bulaşıp bulaşmadığını kontrol edip çıkıyorum. Dış kapının önünde Can, Derya, Kemal, Gloria ve Halil bekliyorlar. Hep birlikte Atlıkarınca'ya doğru yürüyoruz. Atlıkarınca Kitabevi'nin ilk imza gününe. Bu topuklularla ne kadar yürüyebileceğimi bilemesem de adımlarımı büyük atıyorum.

"Koluma girmek ister misin?"

"İsterim..."

Halil'le yan yana yürürken Can arkadan kıkırdıyor.

Halil dönüp arkasını Can'a "Gülme! Başına gelir" diyor. Bizimkinin cevabı hepimizi kahkahalarla güldürüyor.

"İnşallah..."

Işıktan sağa dönüp beş yüz metre daha yürüyoruz. 55 numaraya yaklaşırken gözlerime inanamıyorum. Atlıkarınca'nın kapısının önünde gerçek bir atlıkarınca duruyor. Çocuklar dizilmiş, sıralarını bekliyorlar. Hepimiz için sürpriz oluyor bu. Can koşmaya başlıyor. Derya arkasından bağırıyor "Oğlum koşma!" Sonra bana dönüp "Yok Sevin, vallahi ümidim kalmadı bu çocuk büyümeyecek! Ben ne yapacağım üç ay sonra bununla Viyana'da? Sen gitsene benim yerime, bak gerçek söylüyorum!"

Sadece gülüyorum Derya'ya, hiç istifimi bozmadan Halil'in kolunda ilerliyorum. Çocuklar bir yanda, diğer yanda büyükler, kalabalığın arasından giriyoruz içeriye.

Sol tarafta, iki büyük spotla aydınlatılmış ahşap masanın arkasındaki bordo berjerde oturuyor. Bıyıkları gibi, üç

beş tel saçı da taranmış. Gülmem geliyor ama gülmüyorum. Mavi açık renk gömleği, kareli papyonu ve lacivert yeleği ile kolej öğrencisi gibi heyecanlı olduğunu anlıyorum. Önünde sıraya girmiş insanlardan özür dileyip yanına gidiyorum "Yusuf Bey, rolümü çalmışsınız, bugün benim imza günüm" diyorum. Göz kırpıyor sadece ve sıradaki cilveli hanıma adını sorup, uzun uzun yazıyor eski bir kitabının ilk sayfasına. Tam arkasında Döndü var. Göz göze geldiğimiz an yanıma geliyor.

"Pek güzel olmuşsun Sevin Hanım, pek güzel, maaşallah... Allahım seni nazarlardan korusun" diyor, bir yandan da Halil'i inceliyor.

"Hüsnü nerede Döndü?"

"Yusuf Bey görev verdi, sabahtan beri nöbette çocuğum. Önce piyanonun taşınmasında nöbetteydi, şimdi de Atlıkarınca'nın orada nöbet tutuyor."

Babamı görüyorum uzaktan. Beni görünce rahatlıyor.

"Nerede kaldın Sevin! Hadi geç bakalım masana, çocuklar seni bekliyor."

Yusuf Taha'nın tam karşısına, benim için hazırlanmış diğer masaya geçip bordo berjere oturuyorum. Masanın üzerinde dizilmiş kitaplarıma bakıyorum. *Masalcı Teyze'den Masallar-1*.

"Adın ne tatlım?"

"Ali..."

"Peki bakalım... Canım Ali, bakalım hangisi senin için yazıldı, bulabilecek misin? Bulursan senin için bir masal daha var sırada... İmza: Masalcı Teyze."

Annesine okutuyor yazdığımı, heyecan içinde ve gitmek

için çekiştirmeye başlıyor elinden.

Koca bir gün, göz açıp kapayana kadar geçiyor böyle, güzel bir rüyadan uyanmış gibi keyifli bir yorgunlukla. Bir an yerin soğuğunu hissediyorum ve çıplak ayak olduğumu fark ediyorum, umursamıyorum, hoşuma gidiyor.

Bugün cuma.

Şimdiye kadar yaşadığım en güzel gün, bugün. Bugünün diğer günlerden farkı sadece bir başlangıç olması. Bundan sonra yaşamayı umduğum günlerden sadece biri olacak olması.

Kapının önünde atlıkarıncayı söküyorlar, Hüsnü hâlâ başlarında duruyor.

Yusuf Taha, o hanımla sohbet ediyor.

Kaldırımın bir köşesinde Kemal ve Halil gizli gizli sigara içiyorlar. Saatler önce dayanamayıp çıkardığım ayakkabılarımı aramak için içeriye girerken Gloria ve Derya'nın yanından geçiyorum, sohbet ediyorlar.

"Take good care of him"*

"I will..."**

Derya'nın sırtını sıvazlıyorum. Kilo almış biraz, seviniyorum.

Ayakkabılarımı masanın altından almak için eğildiğimde, yerde duran çantamın üzerine konulmuş bir kitap görüyorum.

El yazısıyla yazmış...

*Ona iyi bak.

**Bakacağım...

SONUN BAŞLANGICI / 1. baskı

Sevin'e,

Bugün bir sonun başlangıcındayım, artık elimde kalem olmadan devam edeceğim.

Geceyi kovalamadan güne kavuşmanın zamanı geldi.

Arkamda kalan tüm kahramanlarıma selam olsun.

Minnettar olarak…

Yusuf TAHA

Bordo berjere oturup masanın üzerinde duran şarap kadehimden kocaman bir yudum alıyorum. Hâlâ sonları yazmayı sevmediğimi biliyorum. Bunun bir veda olmadığını ve yeni başlangıçlara bir meydan okuma olduğunu bildiğimi gibi.

Kaldırıyorum kadehimi, kendime, Natalya'ya ve Yusuf Taha'ya.

Başlangıçlara…

Topuklu ayakkabılarımı giyip büyük adımlarla çıkıyorum dışarıya.

"Bana da bir sigara versenize!"

İkisi de, kocaman gözlerle bana bakıyor, pakete ilk davranan Halil oluyor, şaşkın ve biraz çekingen.

"Şaka yaptım yahu!"

Gülüyoruz, hayatımızda hiç gülmemişiz gibi.

Bundan sonra da hep gülecekmişiz gibi.

Babam kapıda bize sesleniyor,

"Haydi çocuklar gelin, Can çalmaya başlıyor."

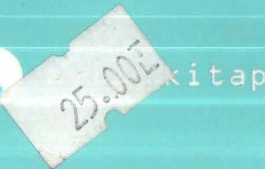
"Mutlu hissetmiş miydim kendimi?
Hatırlamak için bu kadar zorlandığıma göre,
hayır!
Sorgulamış mıydım peki? Hayır, sanmıyorum.
Niçin sorgulamamıştım peki?
Üniversiteden mezun,
en iyi devlet dairelerinden birine
kapak atmış, hem de zamanı gelmiş de
geçiyor biri olarak elbette evlenecektim.
Evlenmeyip ne yapacaktım?
Hem hiçbir zaman da güzel olmadım ben,
yani erkeklerle flört edecek kadar.
O yüzden de onun beni seçmesi bana
iyi gelmişti."

Bazen hayatımız boyunca biriktirdiğimiz düğümlerin çözüldüğü bir zaman gelir, anlarız ki denizlere çıkarmış sokaklar.

Hayat düğümleri, ruh düğümleri, ilişki düğümleri hakkında bir kitap bu.

Sokakların denizlere çıktığı bir hikâye.

ISBN: 978-605-2277-02-7

